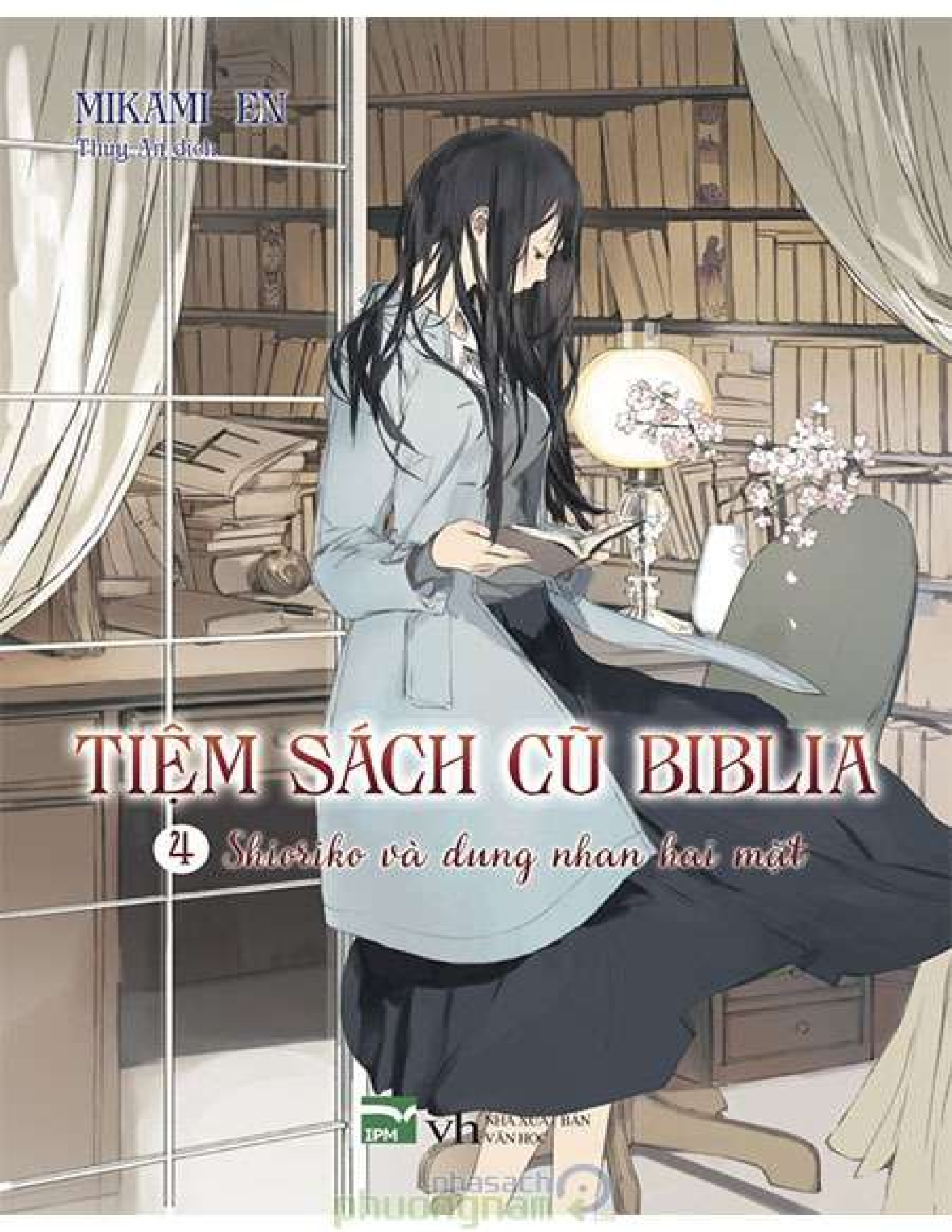
MIKAMI EN
Thuy-An dịch
TIỆM SÁCH CŨ BIBLIA
4
Shioriko và dung nhan hai mặt
IPM
vh
NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Mục lục

Tập 4: Shioriko Và Dung Nhan Hai Mặt

Mở Đầu

Chuyện Thứ Nhất

Chuyện Thứ Hai

Chuyện Thứ Ba

Phần Kết

Lời Bạt

https://thuviensach.vn

SHIORIKO VÀ DUNG NHAN HAI MẶT

Mikami En

www.dtv-ebook.com

Tập 4: Shioriko Và Dung Nhan Hai Mặt

"Giải được mật khẩu của két sắt này, tất cả sách sẽ là của cháu!"

Bằng trực giác nhạy bén bẩm sinh, cô chủ tiệm xinh đẹp đã đương đầu thách thức. Đối thủ tài ba nhất của cô, lại chính là người đã mười năm xa cách.

Một lời uỷ thác kiểu đánh đố, dẫn đến một ngôi nhà chứa đựng bí ẩn kinh người, nhưng câu đố lắt léo hơn nữa lại nằm sau sách, và sách.

Tiệm sách cũ Biblia toạ lạc tại một ngõ nhỏ ở Kamakura, lặng lẽ đón chào những vị khách yêu sách và cả những câu đố bí ẩn chẳng ai mời...

Hai người lặn lội đi thực hiện một lời uỷ thác liên quan đến sách, phát hiện ra một lượng lớn tác phẩm hiếm có khó tìm của nhà văn trinh thám đại tài Edogawa Ranpo. Nhưng chiếc két không ai mở ra được lại còn chứa đựng một thứ quý giá hơn nữa.

Khi mở được két, bí mật của chủ tiệm xinh đẹp cũng sẽ phơi bày luôn chăng?

Dối trá và thành thực, đều ẩn trong mê cung sách cũ.

Số mệnh đã được ràng buộc vào sách, làm cách nào cứu rỗi được đây?

https://thuviensach.vn

SHIORIKO VÀ DUNG NHAN HAI MẶT

Mikami En

www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Chập tối, tôi sắp đóng cửa tiệm thì đột nhiên có dư chấn.

Đang chuyển tiền lẻ ở máy đếm tiền sang khay đựng, tôi phải dừng tay vì đợt rung lắc đầu tiên. Bóng đèn treo đung đưa, ngôi nhà cũ rít lên ken két. Trong tiệm chẳng có ai ngoài tôi.

Mặt đất tiếp tục rung lắc, nhưng mấy kệ chứa sách vẫn đứng vững. Đó là nhờ hôm trước chúng đã được gắn cố định vào nền nhà và tường bằng khung gia cố kim loại, không phải lo sách đổ xuống sàn. Tôi đang phân vân có nên tạm rời khỏi tiệm hay không thì đợt rung lắc từ từ ngừng lại.

Tôi bật radio ở quầy tính tiền, đúng lúc có bản tin động đất. Tâm chấn là tỉnh Ibaraki. Do ở khá xa nên độ dư chấn ở tinh Kanagawa không đáng kể.

Tôi lấy điện thoại ra, bắt đầu nhắn tin.

Tôi, Gora Daisuke, đang làm việc tại tiệm sách cũ có tên Biblia ở Kita-Kamakura, tỉnh Kanagawa. Tôi bắt đầu làm từ mùa hè năm 2010, đến nay đã hơn nửa năm.

Hôm nay chỉ có mình tôi trông tiệm. Chủ tiệm là Shinokawa Shioriko đã cùng em gái đi đến khách sạn ở Landmark Tower, Yokohama để dự lễ cưới của người chị họ. Cô chủ 25 tuổi, hơn tôi hai tuổi. Trong công việc, tôi hiếm khi thấy cô ăn vận như sáng nay, chiếc đầm màu be phối với áo khoác

https://thuviensach.vn

trắng sang trọng, lại trang điểm đàng hoàng càng làm nổi bật làn da trắng cùng khuôn mặt ưa nhìn, khiến tôi không khỏi ngẩn ngơ.

Dù vậy, đôi kính gọng to giản dị vẫn lù lù trên mặt như mọi ngày. Nghe tôi hỏi cô có định tháo ra không, Shioriko liền hỏi ngược lại là vì sao. Xem ra việc ăn vận cầu kì để đi dự đám cưới đã là cố gắng cao độ của cô rồi.

Lúc này hắn đang giữa chừng bữa tiệc. Nghe nói tầng cao của tòa nhà cũng rung lắc, nhưng gì thì gì, vẫn không thể nhiều rủi ro bằng tiệm sách cũ đã xây dựng được năm mươi năm.

Tôi nhắn tin chỉ để xác nhận sự an toàn của hai chị em Shioriko, nhưng chưa kịp gửi thì đã thấy tin nhắn tới. Người gửi không phải chủ tiệm, mà là cô em gái Shinokawa Ayaka.

Tiệm không hư hại gì chứ? Ở đây rung lắc dữ dội nhưng không sao. Anh đừng lo lắng nhé!

Tôi vừa vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm thì lại thấy tin nhắn mới. Lần này là của Shioriko.

Ở đây không sao. Không sao chứ?

Đúng ra chẳng cần cả hai phải gửi tin nhắn riêng rẽ thế này, vấn đề là chị em nhà Shinokawa đã giữ khoảng cách với nhau từ trước đợt động đất. Hoặc ít nhiều thì mối quan hệ của họ cũng đang trục trặc.

Tôi lần lượt trả lời từng người rằng tiệm không sao. Radio vẫn tiếp tục phát bản tin động đất. Ở vùng thủ đô, tàu điện sau thời gian tạm dừng đã vận hành trở lại, nhà máy điện hạt nhân vẫn nguyên vẹn, không có nguy cơ phát sinh sóng thần.

https://thuviensach.vn

Khi radio chuyển sang bản tin dự báo thời điểm anh đào nở, tôi liền nhấn nút tắt và quay về công việc kiểm kê ở quầy tính tiền. Đúng lúc đó có tin nhắn. Lại là Shioriko.

Anh Daisuke cơ.

Chăm chú nhìn tin nhắn một lúc lâu, tôi mới nhận ra điều cô muốn hỏi là tình hình của tôi. Tôi nhắn trả lời rằng mình vẫn bình an vô sự, lòng bỗng dưng ấm áp hẳn, dù đang giữa ngày xuân rét thấu tim gan.

Giờ là tháng Tư, đã hai mươi ngày trôi qua sau khi một trận động đất lớn viếng thăm miền Đông Nhật Bản, ấy thế mà cứ vài hôm lại phát sinh một cơn dư chấn. Nếu so với vùng gặp nạn ở Đông Bắc thì tỉnh Kanagawa chỉ thiệt hại nhỏ, nhưng với cá nhân tôi, đây là lần đầu tiên tôi nếm trải một trận động đất lớn đến thế kể từ khi chào đời.

Khoảnh khắc mặt đất bắt đầu rung chuyển, tôi và Shioriko vẫn ở quầy như thường lệ. Khi chúng tôi đang dùng tẩy để xóa các nội dung ghi trong sách cũ, vài chấn động nhỏ xảy ra từng hồi, rồi bắt đầu chuyển qua rung lắc dữ dội đến mức khó mà đứng thẳng được.

Diễn biến tiếp theo thế nào, giờ tôi chỉ nhớ loáng thoáng. Khi mọi rung lắc dừng lại và trở về trạng thái cũ, tôi nhận ra mình đang quỳ dưới sàn, hai tay chống vào tường và toàn thân cứng ngắc. Shioriko thì đang ngồi bệt ở khoảng trống hẹp giữa cơ thể tôi và bức tường. Chắc là tôi đã nhào tới che giúp khi cô ngã từ trên ghế xuống.

"Anh không sao chứ?" Cô hỏi, gò má trắng tái nhợt hơn bình thường.

"Hả? Tôi không sao đâu." Dứt lời, tôi nhận ra lưng mình hơi đau. Chồng sách chất phía trong quầy đã đổ la liệt. Chắc là vài quyển bị bẹp góc rồi.

"Shioriko có sao không?"

https://thuviensach.vn

"Tôi không sao... Nhưng mà, sách..."

Lúc này mà cô vẫn nghĩ đến sách sao? Cuồng sách đến thế là cùng. Tôi ngạc nhiên đứng lên, nhìn một lượt quang cảnh trong tiệm và không khỏi bàng hoàng.

Kệ sách dựng ở lối đi đổ nghiêng, một đống to sách cũ nằm lổng chổng trên sàn. Ánh đèn tắt ngúm cả, hình như là mất điện, không gian mờ tối hơn mọi khi. Tưởng đâu trước mặt mình là một cái hang vừa sập, cứ nghĩ ban nãy mà tôi hoặc cô đứng ở lối đi, tôi lại lạnh hết sống lưng.

Bây giờ tiệm sách cũ Biblia đã được dọn dẹp tươm tất. Chúng tôi gom số sách cũ tán loạn và đặt lên kệ sách đã dựng thẳng lại, ba ngày sau mở cửa kinh doanh bình thường. Dư chấn thưa dần, người ta cũng không thực hiện cắt điện từng khu vực để tiết kiệm nguồn điện như dự tính nữa...

Mấy ngày liền, thời sự liên tục đưa tin về chỉ số năng lượng phóng xạ rò rỉ. Kể cũng là một điều đáng lo ngại, nhưng dù thế nào thì vẫn phải sống. Ở khu vực của chúng tôi, nhịp sống thường nhật đang dần khôi phục.

Thật may mắn là gia đình, bạn bè và người thân của tôi đều bình an vô sự. Về phía Shioriko cũng vậy, trừ tình hình của mẹ cô. Tên bà là Shinokawa Chieko, nghe đâu còn "mọt sách" hơn cả con gái. Tình trạng biệt tăm biệt tích của bà cũng không phải là chuyện mới đây, mà là chuyện của tận mười năm về trước.

Mấy ngày trước trận động đất, có một quyển sách cũ được trao cho Shioriko. Địa điểm là phòng khách nhà chính và người chứng kiến chỉ có một mình tôi.

Đó là quyển Nhật ký Cra-cra của Sakaguchi Michiyo mà Chieko để lại cho Shioriko. Quyển sách đúng ra đã bán đi rồi không hiểu sao lại rơi vào tay cô em Ayaka và do cô bảo quản bấy nay. Trên bìa lót có viết địa chỉ

https://thuviensach.vn

mail "shinokawa@chieko-biblia.com", là hộp thư điện tử của Shinokawa Chieko.

"Hồi xuất viện tạm thời, cha đưa cho em giữ," Ayaka giải thích. "Cha dặn... một ngày kia, có thể Shioriko sẽ hối hận về việc đã thanh lý quyển sách, đến lúc đó hãy giúp cha trả lại cho chị."

"Tại sao bây giờ em mới đưa?" Tôi lên tiếng thay cho Shioriko đang im lặng.

"Vì em không biết chị có muốn nó hay không. Chẳng may trả không khéo, nó lại bị quăng đi chưa biết chừng."

Cũng đúng. Vì ngoài tôi ra, hầu như không ai biết Shioriko có ý tìm kiếm quyển sách.

"Aya, em đã gửi mail rồi đúng không? Đến địa chỉ này."

Shioriko khẽ hỏi. Ayaka nhăn mặt như bị đụng trúng chỗ đau, cô bé lao ra khỏi phòng. Tôi chưa kịp thắc mắc thì cô bé đã quay lại, ôm theo máy tính xách tay.

"Ồ..."

Tôi nhìn lướt qua màn hình và chợt câm nín. Trên cửa sổ mail mở sẵn đang hiển thị một loạt thư gửi đi. Xem chừng tuần nào cũng gửi.

"Bắt đầu từ năm ngoái thì phải... Những việc xảy ra trong ngày em đều ghi lại rồi gửi cho mẹ."

Tức là bà đã nắm rõ hết tình hình ở đây. Mà không, có chuyện còn đáng lo hơn thế.

"Vậy thư trả lời..."

https://thuviensach.vn

Tôi ngập ngừng hỏi, Ayaka lắc đầu ngay, "Không có. Nhưng em nghĩ mẹ vẫn muốn biết một chút về cuộc sống của chúng ta."

"Không cần gọi bà ta là mẹ!" Shioriko hạ giọng, "Nếu đã mặc kệ cả nhà và bỏ đi..."

"Kể cả thế..."

"Thì không đủ tư cách làm mẹ!"

"Chị đừng nặng lời quá. Mẹ vẫn là mẹ thôi."

"Bà ta không phải mẹ."

"Không đúng, là mẹ mà. Không thể khác được!"

"Sao lại không thể khác được chứ?"

Cứ thế, hai chị em không ai nhường ai, một lúc sau thì cả hai không nói với nhau câu nào nữa.

Sau trận động đất, mối bất hòa đã dịu đi, nhưng chưa dứt hẳn. Chủ đề "mẹ" trở thành điều cấm kị giữa hai chị em.

Dù sao thì quyển Nhật ký Cra-cra cũng đã nằm trong tay Shioriko. Cuối cùng sau nhiều do dự, cô quyết định gửi mail cho mẹ, nội dung chỉ vỏn vẹn một câu "Mọi người vẫn bình an vô sự", nhưng không nhận được bất cứ hồi âm nào.

Khi tôi tỏ thái độ lo âu thì cô cười đau khổ, "Tôi nghĩ không phải là không liên lạc được đâu, đơn giản bà ta là người như vậy thôi."

Dù không nói ra, tôi vẫn thầm nhủ, thật là kì quái. Suốt một năm trời Shinokawa Chieko chỉ nhận chứ không hồi đáp mail của cô con thứ. Xảy ra động đất lớn như thế mà bà vẫn không buồn hỏi thăm tình hình của các

https://thuviensach.vn

con. Như mẹ người ta thì khó lòng ngồi yên được, rốt cuộc Chieko làm cách nào, hay thần kinh cứng rắn đến mức nào, mới đủ sức tỏ ra bàng quan như vậy.

Tôi chỉ chắc chắn một điều là bà không "như mẹ người ta". Bà rời bỏ gia đình không rõ lý do. Thông tin tôi nghe được chỉ dừng ở mức bà là một nhân vật thông minh nhưng bí ẩn.

Lúc này bên ngoài cửa kính, sân ga đã nhuộm màu hoàng hôn. Tiệm Biblia nằm ngay gần ga Kita- Kamakura. Có lẽ tàu điện sắp tới. Dưới bóng đổ của mái hiên, rất nhiều hành khách đang đứng đợi.

Tôi đang yên lặng đếm tiền mặt tại quầy thì chuông điện thoại của tiệm vang lên.

"Kính chào quý khách. Tiệm sách cũ Biblia xin nghe."

Tôi nhấc máy trả lời ngay. Mất một lúc, giọng nói quen thuộc mới cất lên, "A lô!"

Thì ra là Shioriko.

"Có chuyện gì vậy?" Tôi hỏi và nhớ lại tin nhắn lúc nãy. Chắc vì lo lắng nên cô cất công gọi hẳn điện thoại "Nếu là vụ dư chấn thì không sao đâu! Bây giờ cô đang bận tiệc cưới mà hả?"

Im lặng kéo dài. Tôi nghe tiếng gió rít hòa với tiếng ồn, hình như Shioriko đang ở ngoài phòng tiệc.

"Tiệc cưới?"

"Ủa, không phải à? Hôm nay là đám cưới của chị họ cô..."

Tôi chợt ngưng lại. Có điểm là lạ ở đây. Tiệc cưới tổ chức ở khách sạn thuộc tầng cao Yokohama Landmark Tower. Cứ cho là rời bàn tiệc để gọi

https://thuviensach.vn

điện thoại đi, cũng đâu cần thiết cất công ra khỏi tòa nhà?

"Tôi không ở Lanđmark Tower đâu! Tôi đang ở một nơi khác đấy! "

Câu trả lời vô cùng nhanh nhạy. Nếu là cô gái tôi vẫn biết mọi khi thì ngoài lúc bàn chuyện sách vở, cô không nói năng như thế này. Giờ mới để ý, giọng cô nghe cũng hơi trầm.

Đột nhiên, sống lưng tôi lạnh toát. Người tôi đang đàm thoại có thật là Shioriko? Không, tôi không nghĩ là ai lại có giọng nói giống cô đến thế...

... trừ người có quan hệ máu mủ sâu đậm.

"Ai ở đâu dây vậy ạ?" Giọng tôi khàn đến mức chính bản thân cũng phải ngạc nhiên.

"Cậu là Gora Daisuke nhỉ?"

"Xin hãy trả lời đi!" Liếm ướt đôi môi khô, tôi chậm rãi nói tiếp. "Có phải là cô Shinokawa Chieko không ạ?"

Đáp lại là tiếng thở xen lẫn tiếng phì cười. Quả không sai. Dù chính tôi đã hỏi tên người ta nhưng vẫn chưa tin đây là sự thật.

"Cậu không nghĩ là một người bà con khác sao?"

"Nếu, nếu thế thì... chắc chắn sẽ xưng tên ngay từ đầu."

"Đó đâu phải lý do cậu đang nghĩ đến. Chỉ là không suy luận được khả năng nào khác thôi, phải không?"

Tôi bối rối vì tâm tư mình bị nhìn thấu nhanh chóng đến thế. Người này, cứ như đi guốc trong bụng tôi vậy.

"Nhưng cậu phản ứng tốt đấy."

https://thuviensach.vn

Dù được khen, tôi cũng chẳng phấn khởi gì. Tôi duỗi thẳng lưng, hít thở thật sâu để trấn an tinh thần.

"Phải đấy, vươn vai hít thở giúp trấn tình rất tốt! Mà lúc này các con tôi không ở nhà chính à?"

"Vâng."

"Tiếc quá! Chắc cả hai đều khỏe chứ?"

Tôi phẫn nộ đến mức buồn nôn trước giọng điệu tỉnh bơ như tán chuyện tầm phào ấy. Biểu cảm u tối của Shioriko lúc kể về mẹ và bao nhiêu mail Ayaka miệt mài gửi trong vô vọng lướt vùn vụt qua đầu tôi.

"Chỉ là liên lạc thôi mà cô không làm được ư?"

"Liên lạc á?"

"Suốt mười năm trời cô làm gì cô ở đâu vậy hả?"

Tiếng hét của chính mình làm tôi tỉnh ngộ. Có khi nào vì phản ứng này mà bà ấy dập máy rồi chẳng bao giờ thèm gọi nữa không. Vả chăng tôi đâu phải người thân, dựa vào cái gì mà nổi nóng chứ.

"À không, vâng... bây giờ cô đang ở đâu ạ?"

"Nhật."

Tôi choáng người vì câu trả lời bỡn cợt của Shinokawa Chieko. Bà còn chẳng buồn giải thích. Không được, không thể để vậy được. Cuối cùng, cái đầu tôi đã bắt đầu hoạt động.

"Trước giờ cô ở nước ngoài ạ?"

"Đúng, tôi mới quay về vào tuần trước."

https://thuviensach.vn

Nghĩa là sau khi Shioriko gửi mail. Thời buổi này người rời Nhật Bản thì có chứ người hồi hương thường rất hiếm.

"Vậy là cô về để gặp chị em Shioriko..."

"Không, để lo công việc."

Tôi bàng hoàng vì bị phủ định ngay lập tức như thế, "Công việc?"

"Dĩ nhiên rồi, mua bán sách cũ. Giờ chẳng phải là thời cơ sao?"

Tôi không hiểu thời cơ bà nói là cái gì, nhưng có một điều mà tôi biết rồi "Cô đang mở tiệm sách cũ ở nước ngoài ạ?"

"Ừ, chắc sẽ như thế."

Dường như bà không có ý bộc lộ chi tiết về tình hình bản thân nhưng cũng không né tránh câu trả lời. Tôi cố hết sức nặn ra câu hỏi tiếp theo. Cuộc gọi có thể kết thúc bất cứ lúc nào. Vì chị em Shioriko, tôi phải tìm hiểu thông tin bằng mọi cách.

"Bây giờ cô đang ở đâu trên nước Nhật ạ?"

Bất chợt tiếng còi báo ở nơi chắn tàu réo vang. Tôi áp sát ống nghe vào tai để không bỏ sót câu trả lời.

"Ồ, cậu vẫn chưa biết à?"

Nghĩa là sao? Tiếng dịch chuyển của tàu điện dang vọng đến gần. Nghe ầm ĩ khác thường.

"A! " Tôi cất cao giọng. Âm thanh phát ra không những có thể nghe thấy bên ngoài, mà còn cả trong đường dây nữa. Nghĩa là Shinokawa Chieko đang ở chỗ có âm thanh này. Tôi ngẩng mặt lên, căng mắt nhìn về phía cửa kính.

https://thuviensach.vn

Một phụ nữ tóc dài cầm điện thoại đang đứng ở chỗ chờ tàu bên nhà ga. Bà mặc áo khoác đen và váy dài đồng màu, trông như một cái bóng. Nét mặt cho thấy bà cũng khá nhiều tuổi, nhìn từ xa thì giống Shioriko đến đáng sợ, nhưng giống một bản sao hắc ám hơn là mẹ của cô.

"Xin chào, cậu Gora Daisuke."

Shinokawa Chieko đang nhìn chăm chú về hướng tôi qua cặp kính mát màu nhạt. Tôi không sao nhúc nhích được trước ánh mắt sắc bén như dao ấy.

Không rõ trạng thái đó kéo dài bao lâu. Rồi tàu điện đi tới và chắn ngang tầm mắt khiến chúng tôi không còn nhìn thấy nhau. Tôi bất chợt thở phào nhẹ nhõm, rồi nghe thấy tiếng của tàu điện mở ở đầu dây bên kia.

"Tôi sẽ lại đến nữa. Gửi lời hỏi thăm tới các con gái tôi nhé!"

Cuộc gọi kết thúc. Tôi bỏ ống nghe xuống, lao ra ngoài đúng lúc tàu điện chầm chậm rời ga. Toa cuối cùng lướt qua. Chẳng còn thấy bóng dáng Shinokawa Chieko đâu nữa.

Hoàng hôn buông xuống nhà ga vắng bóng người, đèn điện lần lượt bật sáng.

https://thuviensach.vn

SHIORIKO VÀ DUNG NHAN HAI MẶT

Mikami En

www.dtv-ebook.com

Chuyện Thứ Nhất

Chuyện thứ nhất: Ác quỷ trên hoang đảo

1

Sau hôm Chieko xuất hiện, tôi đến tiệm sách cũ Biblia từ sáng sớm. Chính xác là đến tầng hai nhà chính, và tôi đang buộc sách cũ lại rồi đem ra ngoài theo chỉ thị của cô chủ tiệm. Dù việc tôi đang làm không khác mấy so với nhiệm vụ thường ngày, nhưng đây là chuyện nhờ vả mang tính cá nhân.

Tầng hai là một căn phòng kiểu Nhật có hai gian liền nhau, nơi sinh hoạt của Shioriko. Mức độ mê sách quá dị thường, quay hướng nào cũng đụng sách cũ.

"Anh có xem lịch sử cuộc gọi không?"

Shioriko hỏi vọng sang từ gian kế bên. Giọng cô rất giống giọng người mẹ tôi nghe hôm qua. Vừa làm việc, tôi vừa kể lại chuyện đã xảy ra.

"À, tôi xem rồi. Là số điện thoại ẩn danh."

Miệng trả lời, tay tôi vẫn đều đặn quấn dây vào những quyển sách cũ bìa cứng trên nền chiếu. Bất chợt, tôi chú ý đến quyển sách có gáy nhiều màu với dòng chữ Tổng quát về văn học giả tưởng thế giới của nhà xuất bản Kokusho.

https://thuviensach.vn

Sau cuộc gọi, tôi kiểm tra ngay và thấy số gọi đến đã ẩn hiển thị. Chắc Chieko không muốn các con liên lạc được với mình. Chính là để khi nào thích thì "sẽ lại đến nữa". Đúng là ích kỉ!

"Tôi đoán là bà đang làm việc liên quan đến sách cũ."

"Thế à?"

Shioriko ngoảnh phắt đầu lại. Cô đang ngồi trên tatami, hai chân xếp sang một bên, lưng quay về phía tôi. Từ gấu váy ca rô dài lộ ra phần chân đi tất. Trời còn lạnh nên cô khoác áo len dệt.

"Và hình như vẫn liên lạc với những người quen đang làm công việc liên quan đến sách cũ."

Trong đầu tôi bỗng hiện ra một tấm thiệp Giáng sinh. Đó là tấm thiệp Shinokawa Chieko gửi cho chủ tiệm sách cũ Hitori hồi cuối năm ngoái. Ông chủ tiệm coi bà ấy như kẻ thù nên đã phớt lờ tấm thiệp, nhưng với những đồng nghiệp khác, nếu bà có trao đổi và giao dịch thân thiết hơn thì cũng không có gì là lạ.

"Vào thời điểm này, cô Chieko đến đây để làm gì?" Dù bà nói là vì công việc, nhưng tôi nghĩ lý do không chỉ có thế.

"Bà ta mà nói là công việc thì đúng là công việc đấy." Shioriko trả lời một cách thờ ơ. "Nghe bảo hễ gặp động đất lớn là sẽ có những người ham đọc rũ bỏ tủ sách của mình. Thực tế, sau trận động đất lịch sử Hanshin cách đây mười sáu năm, các bộ sưu tập đã ồ ạt xả ra thị trường. Tôi không biết lần này thế nào, nhưng chắc bà ta quay lại với hi vọng mua được nhiều sách cũ."

Thì ra đây chính là "thời cơ" à? Nếu đúng thì tôi không thể coi Shinokawa Chieko là người đàng hoàng được. Vì bà lại xem thiên tai như cơ hội kiếm chác.

https://thuviensach.vn

"Mình tiếp tục thôi. Cũng không còn thời gian nữa."

Nghe Shioriko nhắc nhở, tôi ôm lấy chồng sách đã buộc gọn gàng, trong đó có quyển Tổng quát về văn học giả tưởng thế giới, bước ra hành lang. Ván sàn kêu cót két làm tôi bất giác nhìn xuống chân để kiểm tra. Dù đoán là ảo giác, nhưng tôi vẫn thấy tầng hai hơi nghiêng.

Dạo này chúng tôi liên tục mang sách cũ ở đây xuống. Dĩ nhiên là tại trận động đất tháng trước. Không chỉ ngoài tiệm mà ngay nhà chính cũng sập mất vài giá lớn, sách đổ ngổn ngang không còn chỗ đặt chân.

Việc sửa chữa chính thức bắt đầu khi cửa tiệm hoạt động trở lại, nhưng vết nứt lớn xuất hiện trên tường đã trở thành vấn đề tương đối nghiêm trọng. Shioriko có nhờ người quen là kiến trúc sư kiểm tra giúp và được biết là ngoài sửa chữa, ngôi nhà cũng cần gia cố để chịu được động đất. Hơn nữa, nếu muốn tăng sức chứa sách thì nên gia cố cả sàn và vài chỗ khác. Shioriko đã bị thuyết phục và quyết định sẽ thi công ở quy mô lớn hơn. Chính vì thế, đồ đạc phải được dọn ra khỏi tầng hai. Nhân dịp này, chúng tôi tiện thể sắp xếp lại bộ sưu tập cá nhân của cô và thanh lý những đầu sách trùng. Hằng sáng tôi đến đây trước giờ mở cửa tiệm, buộc sách cũ và di chuyển chúng theo hướng dẫn của Shioriko. Đây không phải công việc mà chỉ đơn thuần là giúp đỡ, vì tôi không nhận lương.

Tôi ôm nguyên chỗ sách cũ bước xuống cầu thang, mang vào một căn phòng tạm dùng làm nhà kho. Vừa định quay lại tầng hai thì có tiếng gọi "Anh Gora ơi!".

Một cô gái dáng người nhỏ nhắn đang đứng đằng sau. Mình vận bộ đồ thể thao cũ, ngoài khoác áo dính mũ màu trắng, nhìn kiểu gì cũng thấy đây là quần áo mặc ở nhà. Mái tóc buộc sau gáy trong nửa năm này đã dài ra khá nhiều.

https://thuviensach.vn

"Chào Ayaka." Tôi đáp lại. Đây là lần gặp mặt đầu tiên trong hôm nay của chúng tôi.

"À, em xin lỗi nhé, anh Gora."

"Hả, xin lỗi vì chuyện gì?"

"Vì để anh phải giúp đỡ mỗi ngày đấy ạ. Em thì hoàn toàn không biết gì về sách cả. À, anh đã dọn xong chưa?"

Qua mấy câu hỏi, tôi hiểu rằng hai chị em vẫn chưa hoàn toàn làm lành với nhau. Nếu bình thường thì chắc cô bé đã tự mình lên tầng hai để xác nhận trực tiếp rồi.

"Chưa đâu, phải còn một nửa nữa."

Shinokawa Ayaka nghiêng đầu, "Mất nhiều thời gian đến thế ạ?"

"Ừ... vì nhiều sách quá." Tôi nói nốt rồi quay lên tầng hai. Cả tôi và shioriko cùng hợp sức sắp xếp, vậy mà công việc chẳng tiến triển được bao nhiêu.

Vào đến nơi thì thấy Shioriko vẫn ngồi với tư thế như ban nãy, tôi nhìn quanh căn phòng hai gian kiểu Nhật một lần nữa. Chỉ có một cái bàn, một tủ quần áo và chiếc giường ngủ, ngoài ra thì toàn là giá sách. Những quyển sách cũ lộn xộn đã được dọn đi kha khá nên có thể nhìn thấy bốn góc tường và chiếu tatami. Đằng sau cánh cửa kéo đóng kín là tủ âm tường, dĩ nhiên cũng chất đầy sách cũ. Bây giờ chúng tôi đang đang tấn công đến chỗ tủ này. Cần phải phân loại xem giữ quyển nào, thanh lý quyển nào.

"Phù... Phù phù... Phù..."

Tôi nghe thấy một âm thanh không phải tiếng thở cũng không phải tiếng thì thầm. Chắc cô định huýt sáo. Đó ìà thói quen của Shioriko mỗi khi

https://thuviensach.vn

mê mải. Lại nữa rồi, tôi buông tiếng thở dài. Tôi rướn người lên nhìn qua vai cô, quả nhiên thấy cô đang miệt mài đọc một cuốn sách đặt trên đầu gối.

"Sách gì vậy?"

Shioriko quay phắt lại, giơ quyển sách lên trước ngực, đung đưa qua lại. Bờ môi hồng đào khẽ nở nụ cười, phía sau tròng kính là đôi mắt đen sáng rực. Tôi giật mình trước làn da mỏng manh đang đỏ ửng của cô.

"Là bản in đầu tiên quyển Thần thoại mùa đông của Kobayashi Nobuhiko! Vì không thấy đâu nên tôi đã tìm suốt!"

"Ồ..." Bình thường tôi sẽ hỏi ngay về nội dung cuốn sách. Tôi thích nghe nói chuyện về sách lắm, còn cô một khi đã nói thì không ngưng được...

"Là tiểu thuyết phát hành năm 1966, một kiệt tác khắc họa cuộc sơ tán tập thể của học sinh trong chiến tranh Thái Bình Dương dựa trên những trải nghiệm của bản thân tác giả. Nhân vật chính là lớp trưởng, cậu ta thuộc số học sinh bị khống chế bởi những trò bạo lực ngầm, sau dần dần bị cô lập và săn lùng. A..." Nói tới đây cô đã bình tĩnh trở lại. Đang bị cuốn hút vào câu chuyện, tôi cũng có phản ứng tương tự. Shioriko co mình và nhắm chặt mắt. "Cuối cùng cũng tìm thấy, ừm, anh hãy để cái này vào chỗ đã lấy ra giùm tôi nhé!"

Cô cầm cuốn sách bằng hai tay và đưa cho tôi. Chắc do tôi tưởng tượng hay sao mà trông cô vẫn còn tiếc nuối. Tiến độ rề rà chính là vì Shioriko cứ mải miết đọc sách kiểu này. Bình thường, thu mua bộ sưu tập của người khác với số lượng lớn thì cô luôn dọn xong trong thời gian ngắn, nhưng gặp chính bộ sưu tập của mình thì bỗng không suôn sẻ chút nào.

"Xin lỗi đã làm phiền anh..."

https://thuviensach.vn

"Không sao. Cứ làm thong thả." Tôi nhận quyển Thần thoại mùa đông rồi đặt lên trên chồng sách văn nghệ thời hậu chiến. Thật ra tôi không cần được xin lỗi, chỉ cần cùng nhau làm gì đó như thế này cũng vui rồi, lại không có khách lui tới như khi làm việc trong tiệm. Thực sự chỉ có hai người mà thôi. Nghĩ lại, tôi cũng ngạc nhiên vì mình có thể vui mừng chỉ vì một việc nhỏ nhặt như vậy.

Shioriko ngừng tay, ngước lên nhìn tôi. Nhất cử nhất động đều bị dõi theo nên tôi không thể bình tĩnh được.

"Sao vậy?"

"Anh Daisuke này." Gọi xong, không biết vì sao cô lại nhìn xuống đầu gối, e thẹn chạm các đầu ngón của hai bàn tay vào nhau. Khoảng thời gian im lặng kéo dài một lúc. Rồi có tiếng chuông reo ở lối vào nhà chính. Hình như ai đó tới thăm. "Tôi đã được anh Daisuke giúp đỡ rất nhiều. Vậy nên, hôm nào..."

Tôi há hốc mồm ngạc nhiên. Ảo giác hay sao mà nghe như cô đang rủ tôi hẹn hò, dù tôi nghĩ rằng khả năng đó bằng âm ở cô gái này.

"Hôm nào..."

Tiếng chân rầm rập chạy lên. Shioriko mím môi nghi ngờ nhìn ra hành lang. Tôi suýt tặc lưỡi, ai phá ngang mà đúng lúc ghê.

"Chị à!"

Người xuất hiện dĩ nhiên là Shinokawa Ayaka, trong bộ dạng nhớn nhác phải nói là hiếm thấy.

"Bây giờ, ở lối vào, mẹ...."

https://thuviensach.vn

Nói tới đây, cô bé ngừng lại lấy hơi. Chúng tôi như bị đóng băng. Mười năm bặt tăm, không thể nào mới gọi điện hôm qua mà hôm nay đã đích thân tới được. Nhưng câu tiếp theo mới thực sự bất ngờ.

"Có người tới, nói là có việc hỏi mẹ. Họ bảo em nếu mẹ không ở đây thì hãy gọi người rành về sách cũ ra."

2

Tôi xuống tầng một, bắt đầu quét dọn tiệm.

Shioriko đang tiếp người vừa tới trong phòng khách nhà chính. Vì không còn việc gì làm ở tầng hai nên tôi quyết định chuẩn bị mở cửa tiệm.

Việc chỉ đích danh Shinokawa Chieko cho thấy đây không phải là công việc bình thường của tiệm sách cũ. Tháng trước cũng có người đến nhờ tiệm lấy lại bản in đầu tiên tác phẩm Mùa xuân và Tu la của Miyazawa Kenji, lần này cũng giống như thế chăng, mà không khéo lại là việc rắc rối hơn. Liệu có hên quan gì đến chuyện ngày hôm qua không? Vừa lau bụi trên kệ vừa luẩn quẩn suy nghĩ, tôi nghe tiếng đóng cửa khe khẽ ở lối vào nhà chính. Chắc là khách về rồi. Tôi vén rèm cửa kính. Nếu muốn ra ga thì vị khách đó phải đi vòng qua mặt trước tiệm.

Tôi đợi một lúc thì quả nhiên thấy một phụ nữ đứng tuổi mập mạp, mặc chiếc áo khoác lông rẻ tiền, mang túi xách trang trí đăng ten đi qua. Bà ngoài năm mươi tuổi, là người tôi không quen biết. Bà chỉ liếc nhanh vào cửa tiệm rồi nhanh chóng đi mất. Tôi thầm thắc mắc. Nếu hứng thú với sách thì phải sang tiệm ngó nghiêng một chút chứ. Lẽ nào bà không phải là người mê sách cũ?

Cánh cửa thông với nhà chính mở ra, Shioriko chống nạng xuất hiện. Đôi mày cô nhíu lại như bối rối.

"Có chuyện gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Nghe tôi hỏi, cô vẫn giữ nguyên nét mặt, nhưng đầu hơi nghiêng sang một bên, "Là chuyện đặc biệt cần trao đổi liên quan đến sách cũ quý hiếm, nên họ cần người rành về mảng này. Cụ thể thì gặp trực tiếp sẽ nói."

"Gặp trực tiếp mới nói... Vậy người ban nãy là sao?"

"Là đại diện. Chính chủ là chị gái bà ta kia." Shioriko mở ngăn kéo quầy, vừa trả lời vừa tìm kiếm bên trong.

Hóa ra vậy, chỉ là đến để chuyển lời. "Sao chính chủ không đến?"

"Bà ấy bị kệ sách đổ vào người trong trận động đất tháng trước."

Tôi nghĩ có chút mờ ám ở đây. Nếu không di chuyển được thì có thể gọi điện thoại mà. Tại sao phải mất công cử người đại diện?

"Người ủy thác là người thế nào?"

"Là một người tên Kishiro Keiko."

Tôi thử lục lọi trí nhớ, nhưng đây là một cái tên tôi chưa từng nghe qua.

"Có phải khách của tiệm mình không?"

"Có thể. Tôi cũng không biết nữa. Nghe nói người ấy sống ở Yukinoshita, lúc trước hay mua sách từ tiệm chúng ta bằng cách đặt hàng theo danh mục."

Yukinoshita là nơi có đền Tsurugaoka Hachimangu nổi tiếng, cũng nằm trong địa phận Kamakura. Chỗ đó không xa tiệm này lắm.

(Từ đây trở đi, nhà Kishiro Keiko sẽ được các nhân vật nhắc đến bằng chi dấu "ở Kamakura" (nếu họ đang ở tỉnh khác), hoặc "ở Yukinoshita" (nếu họ đang ở cùng tỉnh Kamakura). Đó là do phạm vi càng hẹp thì càng

https://thuviensach.vn

chi tiết, giống như khi cùng ở Hà Nội, người ta sẽ nói nhà tôi ở quận Hai Bà Trưng, nhưng khi xuống Hải PhÒng, người ta sẽ nói nhà tôi ở Hà Nội vậy)

Trước kia, người xử Lý công việc mua bán từ xa của tiệm này là Shinokawa ChIeko. Vào thời buổi đặt hàng qua mạng chưa phổ biến, việc mua bán sách cũ từ xa sẽ được tiến hành theo hình thức đặt hàng qua điện thoại hoặc bưu đIện sau khi xem danh mục mà tiệm sách gửi. Chắc cũng giống đặt mua theo catalog. Dĩ nhiên hiện giờ vẫn còn nhiều tiệm bán sách theo hình thức đặt hàng dựa trên danh mục, nhưng vài năm gần đây thì Biblia không làm thế nữa.

"Vậy bà ấy đến tiệm bao giờ chưa?"

"Nên nói sao nhỉ? Có nhiều khách hàng chủ yếu đặt hàng theo danh mục thôi... A, đây rồi." Shioriko lấy trong ngăn kéo ra quyển sổ dày đóng bìa da màu đen.

"Gì vậy?"

Từ ngoài quầy nhìn vào, tôi thấy nó được làm cẩn thận như sổ sách kế toán. Bốn góc tróc hết cả, xem chừng đã khá cũ.

"Đây là danh bạ khách hàng. Bây giờ dữ liệu được lưu trên máy tính, nhưng ngày xưa thì toàn bộ thông tin được ghi vào đây."

Cô vừa nói vừa lật danh bạ. Họ tên và địa chỉ được ghi li ti. Các trang chia theo bảng chữ cái, chắc định sẽ ghi thêm nên có chừa khoảng trống. Cũng có nhiều tên bị gạch xóa, hẳn là những người đã khuất hoặc đã chuyển nhà mà tiệm không biết địa chỉ mới.

Shioriko mở một trang ghi tên các khách hàng bắt đầu bằng chữ "Ki", ngón tay thon dài lần lượt dò từng dòng. Nhưng không thấy tên nào đọc là "Kishiro Keiko" cả.

https://thuviensach.vn

"Lạ thật đấy!" Cô quay lại vài trang trước đó, kiểm tra thêm lần nữa.

"Hay là người ta kết hôn và đổi họ rồi?"

"Không đâu, tôi nghĩ là còn độc thân. Vì theo lời người em, bà ấy vẫn sống một mình từ khi trưởng thành. Từ đợt tủ đè bị thương, người em mới tới ở cùng để chăm sóc... A!"

"Sao vậy?"

"Anh nhìn chỗ này xem."

Cô trỏ một cái tên bắt đầu bằng chữ "Ka" ở trang trước đó. Kayama Akira, địa chỉ khu phố 6, Yukinoshita, tỉnh Kamakura. Tiếp theo, phần người nhận ghi "Kishiro Keiko".

"Chắc là người này nhỉ?"

"Còn người tên Kayama?"

"Tôi mới nhìn thấy lần đầu. Nếu danh bạ chính xác, tôi nghĩ người tên Kayama đã ở nhà bà Kishiro."

"Nhưng bà ấy ở một mình suốt mà?"

"Hay chỉ tại cô em gái không biết thôi..."

Dẫu thế thì cũng vẫn kì lạ. Không hiểu tại sao họ tên khách quen lại không được ghi chép đàng hoàng trong danh bạ khách hàng.

"Đây là chữ của mẹ. Người ghi tên và địa chỉ này là mẹ."

Bầu không khí chìm vào yên lặng.

Đúng là một câu chuyện lạ. Nội dung ủy thác không rõ ràng, nhân vật tên Kayama là một dấu hỏi. Shinokawa Chieko thì thoắt ẩn thoắt hiện.

https://thuviensach.vn

"Cô có nghĩ là ủy thác này liên quan đến sự xuất hiện của mẹ cô không?" Tôi hỏi.

"Vẫn chưa thể nói được gì. Tôi cũng có cảm giác thời điểm quá trùng hợp, nhưng vì bà ấy là người nhạy bén với sách cũ, nên chắc chỉ là ngẫu nhiên thôi.

"Cô có đi gặp người này không?"

"Đi chứ." Cô trả lời dứt khoát đến bất ngờ. "Đã có khả năng liên quan đến mẹ thì tôi càng không thể ngồi yên. Tôi nhắn là chiều mai sẽ tới."

Nên thế. Dù sao đi nữa Shinokawa Chieko cũng từng có tiền lệ uy hiếp khi mua bán sách cũ. Ngay cả tôi đây, dù chỉ mới tiếp xúc hôm qua, cũng có thể hiểu được nỗi bất an của Shioriko.

"Vì thế, à... nếu anh Daisuke có thể, thì..." Mắt cô nhìn xuống, miệng nói lí nhí. Trực giác mách bảo tôi cô đang muốn nói gì.

"À, dĩ nhiên tôi sẽ cùng đi chứ. Tôi sẽ lái xe."

"Ồ, có thật không?"

"Từ đầu tôi đã định như vậy rồi. Ngày mai là ngày nghỉ định kì, mà tôi cũng chẳng có dự tính gì cả."

Shioriko chớp mắt, nhìn chằm chằm vào tôi như khẩn thiết nhờ vả, "Cảm ơn anh nhé. Lần này, tôi sẽ trả ơn anh đàng hoàng... Tôi hứa đấy."

Nghe giọng cô trầm xuống như đang tâm sự, tôi nuốt nước miếng đánh ực. Lúc nãy ở tầng hai cũng úp úp mở mở, người này bị làm sao đây? Chắc là chuyện phải lấy hết can đảm mới nói được chăng? Tôi có nên kì vọng vào một cơ hội nào không?

https://thuviensach.vn

"Vâ... vâng." Bất chợt tôi đằng hắng, giọng khác với mọi khi. Cũng khó mở lời hơi cô sẽ trả ơn thế nào. Thôi cứ đợi mọi việc tạm xong xuôi đã.

"Mà 'chuyện đặc biệt cần trao đổi' là gì thế? Em gái bà ấy không nói sao?"

"Không nói cụ thể. Tôi chỉ biết mỗi tên tác giả liên quan trong vụ ủy thác này thôi."

"Tác giả nào?"

Bỗng dưng Shioriko nhìn xa xăm. Có lẽ là một tác giả yêu thích của cô.

"Ranpo."

"Ranpo..." Tôi bất giác lặp lại. Ngay cả tôi cũng từng nghe qua cái tên này.

"Ừm."

Shioriko gật đầu, "Edogawa Ranpo."

3

Ngày tiếp theo trời trong xanh và đột ngột trở nên ấm áp.

Trước chùa Engaku, cây anh đào cạnh cửa soát vé tạm thời của ga Kita-Kamakura cũng đã nở hoa một nửa. Nhắm đúng lúc đoàn khách tham quan từ nhà ga tỏa ra đã vãn, tôi lái chiếc xe van đi qua dưới tàng cây có lẫn những nụ hoa màu đỏ. Tiếp theo, chúng tôi sẽ tới nhà Kishiro Keiko.

"Anh Daisuke biết Edogawa Ranpo chứ?" Ngồi ở ghế phụ lái, Shioriko nói như sực nhớ ra.

https://thuviensach.vn

"Tôi chưa đọc, nhưng tên thì có biết."

Tôi trả lời với tâm trạng không thoải mái. Nguyên nhân là do hồi nhỏ đã có chuyện xảy ra khiến tôi khủng hoảng tinh thần và từ đó phát sinh một "cơ địa" kì lạ là không thể đọc sách in liên tục trong thời gian dài. Dù vậy, tôi vẫn có niềm hứng thú đặc biệt với sách. Tôi trở nên thân thiết với Shioriko thoạt tiên là nhờ thường xuyên được nghe cô nói chuyện về sách.

Hôm qua tôi đã muốn hỏi về Edogawa Ran nhưng liên tục có khách đến bán sách với số lượng nên tôi lỡ mất cơ hội thong thả đàm đạo với cô.

"Là tác giả viết series Đội thám tử nhí ấy nhỉ?"

Thời học tiểu học, vì là thành viên thường trực của thư viện nên tôi thường làm công việc cho mượn và trả sách. Tôi còn nhớ series này, bìa nào cũng vẽ mặt quái nhân và đứa trẻ, gáy sách thì in hình mặt nạ cười kinh dị. Nếu xếp thành một hàng trên giá sách thì dù ở xa, nhìn lướt qua cũng biết.

"Hình như quái nhân hai mươi khuôn mặt đã xuất hiện trong bộ truyện thì phải?"

"Đúng rồi." Shioriko gật đầu. "Quái nhân hai mươi khuôn mặt không ưa bạo lực nhưng thích sử dụng tài hóa trang thiện nghệ để đánh cắp những tác phẩm mỹ thuật giá trị, còn thám tử lừng danh Akechi Kogoro cùng đội thám tử nhí thì đấu tranh chống lại hắn... Có lệ mục tiêu của Ranpo là một phiên bản dành cho thiếu niên dựa trên khuôn mẫu Arsène Lupin của Maurice Leblanc."

"Series đó dày quá nhỉ! " Tôi nhớ là số quyển nhiều đến mức lấp đầy một hàng trên giá sách. Không chỉ quái nhân hai mươi khuôn mặt, hình như có vài cuốn xuất hiện cả người tàng hình và người ngoài hành tinh nữa. Tôi từng hỏi một người bạn cùng lớp đã đọc hết series, cậu ấy nói là truyện nào cũng giống truyện nào.

https://thuviensach.vn

"Ừm, tuy cũng có thời gian gián đoạn, nhưng từ năm 1936, khi tác phẩm thứ nhất là 'Quái nhân hai mươi khuôn mặt' bắt đầu được phát hành dài kì thì cả series đã được viết đều đặn trong hai mươi lăm năm liên tục. Nhiều tiểu thuyết Ranpo công bố vào nửa đời sau của ông cũng nằm trong series này."

"Hửm? Chờ một chút! Cô nói bắt đầu từ khi nào?" Tôi vô thức xen vào. Xe van của chúng tôi đã lên hết con dốc dẫn tới trung tâm Kamakura, giờ nó đang thong thả xuống dốc.

"Năm 1936. Là năm xảyra sự kiện 26 tháng Hai."

(Binh biến 26/2/1936. Cuộc đảo chính của hơn 1000 sĩ quan lục quân phái bảo hoàng, muốn lập nội các mới và muốn Nhật hoàng đích thân nắm triều chính, nhưng Nhật hoàng lại từ chối. Sau đó các sĩ quan này bị đàn áp, những người cầm đầu bị hành quyết tại kinh đô)

"Ồ, thật vậy sao?"

Tôi biết nó là tác phẩm xưa cũ nhưng không nghĩ lâu đời tới mức ấy. Thế hệ đọc nó đúng thời điểm ra mắt còn lớn tuổi hơn cả ông bà chúng tôi.

"Ừm, tác phẩm thứ nhất được chuyển thành tankobon là vào bảy mươi lăm năm trước."

"Dễ mà độc giả cũng không nghĩ là nó xưa đến thế."

"Có thể lắm. Cách đóng sách đã thay đổi, nhan đề hoặc một phần nội dung cũng được chỉnh sửa cho phù hợp với thời đại, để lớp độc giả mới bớt lạ lẫm... nhưng tôi vẫn nghĩ bản thân nó đã có sức hấp dẫn vượt thời gian rồi."

Đúng là trong thư viện của trường tiểu học, những nam sinh đọc truyện này đều trở nên say mê. Họ bị hấp dẫn bởi một đội thám tử chi toàn

https://thuviensach.vn

thiếu niên. Nếu không dính "cơ địa" thì tôi cũng đã mượn đọc rồi.

"Akechi Kogoro không chỉ xuất hiện ở series này đúng không?"

Tôi hỏi trong lúc lái xe. Nếu nói đến các thám tử lừng danh Nhật Bản từ thời xưa thì tôi nghĩ ngay đến Akechi Kogoro và Kindaichi Kosuke. Dù chỉ thoáng nhìn thấy trên phim hay áp phích nhưng tôi vẫn nhớ có cảnh đối đầu giữa thám tử với mỹ nữ mặc đồ đen và leo lên gác mái.

"Tất nhiên. Trước 'Quái nhân hai mươi khuôn mặt' khálâu, Akechi Kogoro đã ra mắt rồi... Trong 'Vụ án mạng trên dốc D' phát hành năm 1925 cơ mà."

"A, tôi đã từng nghe đâu đó rồi."

Vì có chữ La tinh nên tên truyện cũng lưu lại ấn tượng kha khá. Nhưng tôi không biết nội dung thế nào, thậm chí đến giờ mới biết đó là đứa con tinh thần của Edogawa Ranpo.

"Vậy Edogawa Ranpo là người thời đại nào?"

"Ông sinh năm Minh Trị thứ 27 (1894), mất năm Chiêu Hòa thứ 40 (1965). Ông ra mắt công chúng vào năm Đại Chính thứ 12 (1923), khi vừa tròn 28 tuổi." Shioriko trả lời ngay tức khắc. Nhớ hết những niên đại thế này kể cũng đáng khâm phục thật. Không biết đầu cô được tổ chức ra sao.

"Cuối thời Đại Chính, tiểu thuyết suy luận của Nhật, bấy giờ gọi là tiểu thuyết trinh thám, vẫn thuộc thể loại chưa mấy ai ghi nhận. Trước Ranpo, gần như không có tác giả trinh thám chuyên nghiệp nào. Là tác giả của phái cổ điển, ông đã liên tục cho ra mắt những truyện ngân tập trung vào việc giải đáp bí ẩn theo cách suy luận. Tuy các tác phẩm của ông có biến đổi theo thời đại, nhưng trong giới sáng tác trinh thám, ông vẫn là tác giả có sự hiện diện quan trọng và liên tục. Tôi nghĩ cũng không quá lời khi

https://thuviensach.vn

nói dấu chân Ranpo và những người cùng chí hướng với ông đã tạo nên đường đi cho thể loại này ở Nhật."

(Ở giai đoạn sơ khởi, các truyện có nội dung giải đáp bí ẩn được gom chung vào trinh thám. Cùng với sự tăng trưởng về tác giả, đề tài, hình thức biểu đạt và tiếp xúc với văn chương nước ngoài, thể loại trinh thám dần dần được chia mảng miếng rõ ràng hơn, như suy luận cổ điển, kì bí, tội phạm, hình sự, giật gân, cân não, tâm lý...)

Nói tới đây, Shioriko hít sâu một hơi. Chiếc xe van tiến đến ngã tư gần đền Tsurugaoka Hachimangu. Chúng tôi vừa trờ tới vạch ngựa vằn thì đèn giao thông chuyển màu, các du khách nước ngoài băng qua đầu xe, rồi đi qua cổng torii số ba.

Ở quãng giữa phố Wakamiya Oji bên tay phải, có một lối nhỏ dẫn lên đền. Hai hàng anh đào hai bên mới sắp nở thôi, nhưng cũng đủ tạo nên một quang cảnh mê hoặc.

"Đẹp quá!" Nhoài người ra từ ghế phụ, Shioriko thì thầm. "Muốn đi đâu đó ghê!"

"Đúng rồi! Thời tiết đẹp thế này."

Quả là phản ứng tốt bất ngờ. Tôi bỗng nhớ đến câu "trả ơn" hôm qua. Xem ra, nếu công việc xong xuôi thì có thể thử mời cô đi đâu đó. Mà không, chẳng đoán được cô gái này sẽ phản ứng thế nào đâu.

"Ôi, anh Daisuke!"

Shioriko trỏ về phía kính chắn gió. Đèn tín hiệu đã chuyển sang màu xanh tự lúc nào. Tôi đành nhấn ga.

"Vậy... quay lại câu chuyện khi nãy." Shioriko tiếp tục nói, tỉnh bơ như chưa từng sao nhãng vì cảnh quan. "Ranpo cũng có chút liên hệ với chúng

https://thuviensach.vn

ta đấy."

"Nghĩa là sao?" Tôi hỏi cô. Hễ nhắc đến sách là tôi bỗng bị lôi cuốn.

"Trước khi ra mắt, Ranpo đã mở tiệm sách cũ."

"Ồ, thế à?"

Đột nhiên lòng tôi dâng tràn cảm giác gần gũi với tác giả sinh thời Minh Trị ấy. Chắc ông cũng từng bê vác hàng chồng sách như tôi nhỉ?

"Trước khi thành nhà văn, Ranpo nhảy việc khá nhiều lần. Ông từng kinh doanh sách cũ, dù chỉ một dạo ngắn, ở dốc Dango, Sendagi, Tokyo. Trải nghiệm trong thời gian này đã ánh xạ vào truyện ngắn 'Vụ án mạng trên dốc D' đấy. Vì nội dung xoay quanh vụ giết người trong phòng kín tại tiệm sách cũ."

Dốc D tức là dốc Dango à? Tôi cũng muốn biết vụ giết người diễn ra thế nào trong phòng kín tại tiệm sách cũ, nhưng tiếc là đã tới nơi.

"Ở đây thì phải." Tôi dừng xe bên hàng rào tre. Theo địa chỉ thì là chỗ này. Thấp thoáng giữa những tán lá um tùm của bụi tre dày đặc là lô xô mái ngói. Đây là một góc của khu nhà nằm tách khỏi tỉnh lộ không xa Hachimangu lắm nhưng cực kì quạnh quẽ.

Chúng tôi xuống xe, đi men theo hàng rào tre đến một cái cổng có mái che lộng lẫy. Trên hòm thư màu đỏ đã gỉ sét dán miếng giấy keo màu trắng ghi "Kishiro". Shioriko chống nạng thận trọng bước qua ngưỡng cửa. Sân vườn rất rộng nhưng vì nhiều bụi tre nên hạn chế tầm nhìn.

"Ngôi nhà tuyệt vời quá!" Shioriko trầm trồ nhận xét.

Nói là tuyệt vời thì cũng đúng, nhưng đây chỉ là ngôi nhà một tầng đã cũ, tường tróc lở khá nhiều. Cửa sổ hình chữ nhật lắp cánh chớp, cổ cả ban

https://thuviensach.vn

công quay ra vườn. Ngôi nhà tạo ấn tượng về một biệt thự "kiểu Tây" xây từ thời Đại Chính hoặc đầu thời Chiêu Hòa. Thật kì lạ là ngôi nhà này không cho tôi cảm giác có người sinh sống. Như thể nó đang nín thở để xóa đi dấu vết tồn tại của mình... Nếu còn là trẻ con, dễ mà tôi đã nghĩ đây là nhà ma.

Vừa bấm chuông ở tiền sảnh, chúng tôi đã nghe tiếng bước chân, rồi cửa giật ra rõ mạnh. Người phụ nữ đứng tuổi mặc áo lông giống hôm qua ló mặt ra.

Khuôn mặt tròn trơn láng của bà đeo một cặp kính nhìn như kính lão.

"Cảm ơn cháu đã cất công đến đây! Xin mời vào!"

Bà nở nụ cười thân mật. Giọng xen lẫn đôi chút trọng âm lạ tai, hình như không xuất phát từ vùng Kanto.

(Vùng trong đó có thành phố các nhân vật chính đang ở)

"Khô... Không ạ. Chính chúng cháu mới phải cảm ơn... Chúng cháu đến để hỏi chuyện."

Shioriko bối rối cúi đầu. Lâu lắm rồi tôi mới thấy cô trong bộ dạng nhút nhát. Vì gần đây việc tiếp khách ở tiệm chủ yếu do tôi đảm nhận nên cô ít trao đổi trực tiếp với khách lạ. Shioriko rụt rè thế này tự dưng lại khiến tôi thấy mới mẻ.

Người phụ nữ dừng mắt ở tôi. Dáng người tôi cao lớn nổi bật nên hẳn là gây chú ý. Shioriko liền giới thiệu, "Anh ấy là nhân viên của tiệm, anh Daisuke... À không, Go... Gora..."

Giới thiệu nhân viên với khách mà đi dùng tên thân!? Khi Shioriko vội vàng chữa lại thì còn vấp váp hơn khiến bà chủ nhà càng tỏ ra ngờ vực.

https://thuviensach.vn

"Cháu là Gora. Rất hân hạnh được gặp bác!" Tôi đành phải tiếp lời, cúi đầu chào.

Nghĩ kĩ thì, khi chỉ có hai người với nhau, dù không nói chuyện về sách thì Shioriko cũng đâu có lắp bắp. Đến giờ tôi mới nhận ra điều đó, chắc do gặp mặt mỗi ngày nên tôi không để ý đến sự thay đổi ấy.

Sau lời mời của bà chủ nhà, chúng tôi bước lên hành lang. Tấm ván lát sàn bị xước nhẹ hơi võng xuống. Ngôi nhà cũ thế này chắc cũng phải rung lắc khá nhiều trong trận động đất tháng trước. Kệ sách bị đổ cũng là chuyện bình thường.

"Thế, thế bác Kishiro Keiko..."

"Chị ấy đang ở dâng kia, nhưng trước hết... À, tôi gọi cháu là Shioriko được chứ?"

"Vâ... vâng."

"Chị Keiko nói muốn cháu xem giúp đống sách trong nhà này xong rồi mới hỏi chuyện. Cháu vào xem sách trước nhé?"

Em gái bà Keiko bước đi ngay, không đợi nghe chúng tôi trả lời. Từ âm sắc khi gọi "chị Keiko", có thể nhận ra họ rất thân nhau.

Qua cửa kéo đang mở, tôi thấy các phòng đều thưa thớt đồ đạc. Ngay cả các góc nhà cũng được dọn dẹp đàng hoàng. Thật khó mà phỏng đoán cá tính chủ nhân.

"Mà hình như tôi chưa tự giới thiệu... Tôi là Tanabe Kuniyo."

Người phụ nữ đột nhiên xưng tên như thể bây giờ mới nhớ ra. Có vẻ Shioriko cũng chưa được nghe cái tên này nên bối rối cúi đầu, "Xin bác giúp đỡ ạ."

https://thuviensach.vn

"Tôi nhỏ hơn chị Keiko hai tuổi. Kết hôn xong thì đổi họ... Chồng tôi bị bệnh mất lâu lắm rồi, con trai đang học đại học ở Tokyo. Hiện tôi sống một mình, giờ cũng không bận đi làm nữa nên định ở đây đến khi vết thương của chị Keiko lành hẳn."

"Nhà bác Ta... Tanabe ở đâu ạ?"

"Cháu cứ gọi tôi là Kuniyo cho tự nhiên. Nhà tôi ở tỉnh Miyagi."

Bầu không khí bỗng trở nên nặng nề. Đây là một trong những tình chịu thiệt hại nặng vì động đất. Bà Kuniyo quay lại với nụ cười trên mặt, "À, khu phố tôi sống không ảnh hưởng nhiều. Vì biển ở xa. Trong nhà chỉ có đồ đạc xô lệch thôi, không tổn hại gì hết... Ngược lại ở đây chắc khó khăn lắm đúng không? Vì tiệm sách thì toàn đồ nặng mà."

Ngay cả tôi cũng hiểu được là bà đang chuyển chủ đề. Chắc là bà quan tâm đến chúng tôi, hoặc có chuyện không muốn nói cụ thể.

"Chỗ cháu cũng không đến nỗi... Chỉ có vài kệ sách bị đổ."

"Chà, vậy là giống chị Keiko rồi. Cái chân đó, do động đất mà ra à?"

Lưng Shioriko cứng đơ, "Không, cái chân này... là chuyện từ trước."

Đây là vết thương do một kẻ cuồng sách cũ tên là Tanaka Toshio gây ra vào năm ngoái, liên quan đến bản in đầu quý giá của Dazai Osamu. Vết thương nhìn bên ngoài đã lành nhưng vẫn phải tiếp tục dùng nạng.

"Sách để ở đây."

Kuniyo đứng trước cánh cửa ở góc trong cùng, lấy chìa khóa tra vào ổ. Trong nhà mà cũng khóa cửa, nghĩa là kho sách cũ này rất quý giá.

Cửa vừa mở thì không khí lạnh hòa lẫn với bụi và mùi giấy cũ xộc ra.

https://thuviensach.vn

"Xin mời."

Nghe gọi, Shioriko bước vào. Tôi bước theo cô. Đó là một căn phòng kiểu Tây rộng rãi, bốn phía hầu như toàn là tủ sách. Có lẽ phòng này cũng được dùng làm thư phòng nên bàn lớn và ghế được đặt trang trọng ngay chính giữa.

Trên vách tường đối diện với cửa ra vào là một ô cửa sổ nhỏ lắp song sắt. Cửa bị khóa chặt, chứng tỏ chủ nhà đã canh giữ căn phòng rất nghiêm ngặt.

"Các cháu cứ xem thoải mái nhé! Để tôi đưa chị Keiko tới."

Kuniyo đóng cửa và đi mất. Tôi nhìn một lượt số sách xung quanh.

Không chỉ có tankobon bìa cứng mà sách khổ nhỏ cỡ shinsho và cả tạp chí số cũ cũng nhiều. Thanh niên mới, Đá quý, Câu lạc bộ kể chuyện, King... Cuốn nào cũng cũ hết. Tôi nhìn thấy nhiều nhan đề có chữ "sát nhân", "vụ án", "chết" nên có vẻ đây là một bộ sưu tập sách tư duy và suy luận.

Chỉ có điều, tạp chí không được xếp theo niên đại, trên giá sách có những khoảng trống kì lạ. Tổng thể trông khá lộn xộn, dường như sách chỉ được để tạm lên đây.

"Nhiều sách của Edogawa Ranpo thật!"

Tôi bắt chuyện với Shioriko. Những gáy sách ghi tên "Edogawa Ranpo" bằng cả hai kiểu chữ Hán cũ và mới nằm rải rác ở các giá trong phòng. Hầu như không có nhan đề nào tôi biết.

"Chắc là đầy đủ toàn bộ rồi..." Shioriko thì thầm cố nén cơn phấn khích.

https://thuviensach.vn

"Hả?"

"Các tác phẩm dành cho người trưởng thành phát hành lúc Ranpo còn sống đều hiện diện ở đây... Kể cả tạp chí cũ có đăng các tác phẩm ấy nữa."

4

"Nghĩa là bộ sưu tập này rất tuyệt vời phải không?"

"Ừm. Lần đầu tiên tôi thấy một bộ sưu tập Ranpo đầy đủ đến thế."

Mắt Shioriko sáng lên như đứa trẻ được dẫn vào phòng đồ chơi.

"A, anh Daisuke, hãy nhìn cái kia đi!"

Cô bất ngờ cất cao giọng, trỏ kệ trang trí đặt dưới cửa sổ. Mắt tôi bị hút ngay vào tờ giấy màu bên trong góc cửa kính.

Hiện thế là mộng ảo, mộng đêm mới là thực, Ranpo.

(Câu Ranpo hay viết mỗi khi được xin chữ kí, có nghĩa là "Thế giới hiện thực chỉ là mơ, chính giấc mơ đêm mới là thực.")

Nét bút lông đen thăm, bay bướm. "Hiện thế" tức là thế giới hiện thực à? Nghe đầy dư vị, một câu nói ấn tượng.

"Trên tờ giấy màu đó là chữ viết của Ranpo à?"

"Có lẽ vậy... Tờ giấy này xuất hiện khá nhiều trên thị trường. Nhưng tôi đang nói cái bên cạnh cơ!"

Cô chống nạng bước đến trước kệ trang trí, khom người xuống ngắm nghía đồ vật bên cạnh tờ giấy màu. Đó là một chiếc mặt nạ có nụ cười rợn người. Chất liệu rẻ tiền, lớp sơn dường như là màu vàng kim đã phai di toàn bộ.

https://thuviensach.vn

Ủa?

Thiết kế trông quen quen... Suy nghĩ một lát, tôi nhận ra nó giống hệt hình ở gáy series Đội thám tử nhí trong thư viện trường tiểu học.

"Cái này là gì vậy?"

"Là mặt nạ vàng."

"Mặt nạ vàng à?"

"Là siêu trộm xuất hiện trong tiểu thuyết Mặt nạ vàng của Ranpo, cùng dạng với nhân vật quái nhân hai mươi khuôn mặt. Đúng như tên gọi, hắn hay đeo mặt nạ vàng khi xuất hiện, cướp những tác phẩm mỹ thuật có giá trị... Truyện này được đăng trong hai năm 1930 - 1931, và trở thành một đề tài nóng hổi thời bấy giờ."

"Ủa? Cô đang nói đến truyện đúng không? Còn cái mặt nạ này thì là gì?"

Không thể nào có một tên trộm như thế ngoài đời thực. Shioriko trả lời mà không quay đầu lại.

"Là vật phẩm quảng cáo."

"Vật phẩm quảng cáo?"

"Lúc phát hành Edogawa Ranpo toàn tập vào năm 1931, nhà xuất bản Heibonsha đã quảng cáo bằng cách treo thả mặt nạ vàng từ sân thượng các trung tâm thương mại xuống dưới. Mặt nạ ấy làm bằng nhựa xenlulo. Có lẽ chính là cái này đây. Nghe nói hiện giờ không còn nữa... Tôi cũng mới thấy nó lần đầu tiên."

Cô vừa thao thao giải thích vừa dán chặt mắt kính và trán vào cửa kính. Xem chừng đây đúng là một vật quý hiếm. Nhưng tôi lại quan tâm

https://thuviensach.vn

đến chuyện khác.

"Cách quảng bá hay quá!"

Tóm lại là quảng bá bằng món đồ ăn theo nhân vật. Cách làm này vẫn được áp dụng trong thời đại ngày nay.

"Đúng rồi. Hơn nữa ban đầu, người ta còn dự định thả mặt nạ từ máy bay xuống đấy. Nghe nói chính là ý tưởng của Ranpo."

"Ồ, tác giả à?"

Cuối cùng Shioriko cũng nhìn về phía tôi, cô gật đầu, trán hơi đỏ dưới làn tóc mái bay bay. Dán mặt quá sát vào kính đây mà.

"Ông ấy là một tác giả của trường phái suy luận cổ điển nhỉ?"

Thế mà lại nảy ra ý tưởng màu mè như vậy. Nói nào ngay, mặt nạ vàng và quái nhân hai mươi khuôn mặt cũng chẳng có vẻ gì là nhân vật trinh thám cả.

"Đúng là lúc mới ra mắt, Ranpo hoạt động theo phong cách khá phù hợp với cái gọi là cổ điển. Nhưng từ khi viết truyện dài kì đăng trên tạp chí thì đường lối của ông bắt đầu thay đổi, có những yếu tố khác đã xuất hiện mạnh mẽ hơn. Cũng có người cho rằng những yếu tố này mới là đặc trưng của phong cách Ranpo, và được đánh giá khá cao."

"Yếu tố khác, cụ thể là gì?"

"Để coi... A, đại loại thế này..."

Nói đoạn, cô lấy ra một quyển sách mỏng đóng dập ghim từ giá sách bên cạnh kệ trang trí. Trên bìa sách in những hoa văn kì lạ có nhan đề ghi theo chiều ngang: Tranh bằng ác tội.

https://thuviensach.vn

Shioriko chống nạng di chuyển đến ghế rồi ngồi phịch xuống.

"Tập sách đó là...?"

"Đây là một trong những phụ lục của Edogawa Ranpo toàn tập do Heibonsha phát hành, nhan đề 'Tội ác bằng tranh'."

Đúng rồi, sách vở ngày xưa, khi viết ngang sẽ đọc từ bên phải sang. Tôi đâm xấu hổ vì sự thiếu hiểu biết của mình, thầm đổi lại thành "Tội ác bằng tranh" rồi rướn cổ sang, nhìn những trang sách lật giở liên tục. Tập sách nhỏ chứa toàn những ảnh và tranh ghê rợn như các dạng máu me, thời điểm thi hành án treo cổ, thậm chí là cả thi thể bị rời ra từng mảnh. Cũng có nhiều hình ảnh không liên quan lắm đến tội ác.

Shioriko dừng tay giữa lúc bừng bừng hưng phấn lật đi lật lại những trang sách. Ở chỗ dừng là tấm hình người phụ nữ bị trói trong tình trạng lõa thể, có dòng chú thích "Sự hành hạ sung sướng đầy khoái cảm của hai người thích ngược đãi và thích bị ngược đãi!". Hình ảnh và câu văn đã quá cũ, nhưng tóm lại là nói về trò SM. Shioriko mở to mắt, kề mặt sát trang giấy, "Đây là tranh của Seiu? Chắc không phải..."

Trong lúc lẩm bẩm, chừng như sực nhớ là tôi đang ở bên cạnh, Shioriko cuống cuồng đóng sách lại. Nhưng thật ra, người có phản ứng xấu hổ lại là tôi.

"Thời đại bấy giờ mà đưa sách này ra có sao không?"

Tôi hỏi để thay đổi không khí. Trang xi nhê in rõ "Phát hành ngày 10 tháng Năm năm Chiêu Hòa thứ bảy (1932)."

"Có chứ... Phụ lục này bị cấm lưu hành ngay lập tức."

Cũng dễ hiểu thôi. Các hình ảnh có tính kích thích khá mạnh mẽ, ngay cả ở thời buổi này.

https://thuviensach.vn

"Tại sao người ta lại làm phụ lục như thế? Là toàn tập của tác giả mà..."

"Ngược lại, tôi nghĩ chính vì là toàn tập của Edogawa Ranpo nên mới làm thế đấy." Shioriko nói "Trong khoảng thời gian Heibonsha phát hành các toàn tập thì tiểu thuyết trinh thám, đặc biệt là các tác phẩm của Ranpo, thường được công chúng cho là phù hợp với những hình ảnh kì dị như ở quyển sách nhỏ này. Thời kì đầu có rất nhiều tác phẩm mà trong đó, người ta giấu đi yếu tố giải đáp bí ẩn để trưng ra bìa những hình ảnh miêu tả tội ác tàn khốc hay những tình huống kì ảo và thể hiện tâm lý dị thường để thu hút sự chú ý, như cuốn truyện vừa Chuyện lạ về đảo Panorama chẳng hạn."

"Cuốn đó nổi tiếng lắm phải không?"

Tôi không chắc lâm, nhưng nhớ là đã từng nghe qua cụm từ "đảo Panorama". Hóa ra là tác phẩm của Edogawa Ranpo.

"Ừm, đó là một kiệt tác được rất nhiều người biết đến... Bản thân Ranpo gọi nó là tiểu thuyết ảo tưởng về tội ác. Nhân vật chính mạo nhận là một người giàu có giống hệt mình nhưng đã đột tử, và tạo dựng một thế giới trong mơ bằng số tài sản to lớn của người đó. Nói chung đây là dạng trinh thám mà án mạng xảy ra và được giải quyết liên tiếp trong suốt chiều dài câu chuyện, và bối cảnh chính là 'đất nước Panorama' do nhân vật chính xây dựng."

"Đất nước Panorama à?"

"Nếu diễn tả bằng một cụm từ, có thể nói là 'thiên đường nhân tạo'. Trên hòn đảo nhỏ, nhân vật chính xây lên một công trình lớn rồi tạo ra cả một thế giới tự nhiên đa dạng, cưỡi thiên nga do người mặc đồ thú bông đóng giả băng qua thung lũng, hay cưỡi lừa đi trong rừng rậm...."

"Thật giống công viên giải trí theo chủ đề."

https://thuviensach.vn

Tôi liên tưởng đến "Vương quốc của giấc mơ và phép thuật" ở Urayasu, Chiba. Chỗ đó cũng giống thiên đường nhân tạo.

(Tức Tokyo Disneyland)

"Có lẽ vậy." Shioriko mỉm cười. "Tôi nghĩ rằng Ranpo ấp ủ ước mơ về một thế giới khác tách rời cuộc sống thường ngày. Chí hướng đó không chừng cũng kết nối với series Đội thám tử nhí. Có thể nói, sự xuất hiện của quái nhân huyền bí là điểm khởi đầu cho câu chuyện."

Tôi quay lại nhìn tờ giấy màu ở kệ trang trí, "Hiện thế là mộng ảo, mộng đêm mới là thực." Có lẽ đây là câu nói xuất phát từ ao ước về một thế giới trong mơ.

Không biết tại sao tôi lại nhớ đến Shinokawa Chieko. Vụ ủy thác kì lạ hôm nay như được khơi ra từ sự xuất hiện của bà vậy. Bẵng đi bao lâu không tiếp xúc, đột ngột trở về rồi lại ra đi mất tăm, hệt như một dạng quái nhân nào đó. Nhưng đây là đời thực chứ có phải truyện đâu.

"Ủa?" Bất ngờ tôi dừng mắt trước quyển Tội ác bằng tranh đặt trên bàn. "Quyển sách đang kẹp cái gì thì phải?"

Có một mảnh giấy nhỏ nhô ra trên đầu một trang bên trong. Chắc vì nó nằm tuốt trong gáy sách nên chúng tôi đã không để ý.

"Đúng rồi... Cái gì vậy nhỉ?"

Shioriko lôi tờ giấy ra. Đó là nhãn giá. Tên sách và số tiền vượt bốn chữ số được ghi tay, tên tiệm in theo chiều ngang.

Tiệm sách cũ Hitori

Trước ga Tsujido

https://thuviensach.vn

Chúng tôi bất chợt nhìn nhau. Hitori là tiệm sách cũ trước nhà ga Tsujido. Chủ tiệm là một người đàn ông tên Inoue rất ghét mẹ con nhà Shinokawa. Mới đây ông ta đã gây sự với chúng tôi vì cuốn Cô gái bồ công anh tuyệt bản bị đánh cắp ở hội quán sách cũ. Thành thật mà nói, chúng tôi không muốn dính líu tới nhân vật đó.

"Cái này..."

Cho thấy Kishiro Keiko cũng là khách của tiệm Hitori. Chẳng biết có phải trùng hợp không, chỉ thấy dòng đời đưa đẩy kì lạ thật đấy.

"Quả nhiên bà ấy cũng mua sách từ tiệm Hitori."

"Quả nhiên là sao... À, hình như tiệm này cũng mạnh vềtiểu thuyết kì bí và khoa học viễn tưởng."

"Không, không chỉ có thế... Mà còn vì bác Hitori có cảm tình đặc biệt với Ranpo. Mặc dù tôi chưa từng nghe ai nói."

"Nghĩa là sao?"

Chưa từng nghe nói thì làm thế nào biết được?

"Nghĩa là..."

Tiếng mở cửa cắt ngang câu trả lời. Một phụ nữ ngồi xe lăn xuất hiện ở hành lang ngoài cửa. Bà đeo mắt kính gọng kim loại, mái tóc thẳng dài quá vai đã lốm đốm bạc. Lớp thạch cao bó chân lộ ra dưới vạt áo đầm màu be có thể là đồ mặc ở nhà.

Tôi có cảm giác đây là một phụ nữ yêu sách điềm đạm, hơi hướm toát ra ở bà không hiểu sao rất giống Shioriko.

"Chị Keiko, người này là Shinokawa Shioriko... Nghe nói là con gái của người tên Chieko."

https://thuviensach.vn

Kuniyo đẩy xe lăn, ghé vào vai chị thì thầm. Hai chị em đúng là hai kiểu người khác biệt, nhưng đặt cạnh nhau thì thấy dáng mày và miệng cũng có điểm chung.

"A, hân hạnh được quen biết... Cháu là Shinokawa ạ." Shioriko đứng lên khỏi ghế và khẽ chào. Rồi bằng cử chỉ vụng về như robot, cô chụm ngón tay đưa về phía tôi. "Đây là nhân viên của tiệm, anh Daisuke... không, à... Go..."

Cô lại vấp đúng chỗ hồi nãy. Tôi cúi đầu chào Kishiro Keiko, lòng thầm mong Shioriko luyện tập thêm nữa. "Cháu là Gora. Hân hạnh được làm quen."

Cùng lúc mắt tôi lưu ý đến phần cổ của bà. Không hiểu sao tôi cảm thấy nó có hình dáng khác thường, dù đang quấn khăn quàng xung quanh.

Keiko mỉm một nụ cười ôn hòa, từ từ hé môi, "Ki... ke..." Giọng khàn khàn như lẫn tiếng ho. Tuy phát thành lời nhưng tôi không sao nghe ra được.

A...

Nhìn kĩ thì thấy cổ họng phía dưới khăn choàng có lắp dụng cụ nhân tạo, dường như là để lấy không khí vào.

Thì ra là vậy, tôi nghĩ. Tôi nghe nói khi phẫu thuật họng, cũng có trường hợp không nói được nữa. Keiko phải nhờ em gái đến thay không chỉ vì bị thương, hạn chế đi lại. Mà quan trọng là vì, bà nói chuyện rất khó khăn.

5

Sau khi chào hỏi qua loa ở kho sách, chúng tôi quay ra hành lang, di chuyển vào một căn phòng dường như là phòng khách. Đây là căn phòng

https://thuviensach.vn

hướng Nam ngập tràn ánh sáng, cửa sổ sát sàn mở ra một ban công nối tiếp với khu vườn nhỏ. Có vẻ khu vườn không được chăm sóc thường xuyên lắm nhưng hoa xuân vẫn đang khoe sắc giữa những ngọn cỏ dại cao ngất.

Như các phòng khác, phòng này cũng chẳng có mấy đồ đạc. Nhìn sơ qua chỉ có tủ búp phê, bàn tròn, thêm vào đó là một cái ti vi màu.

Xem chừng hai chị em đang ở đây lúc chúng tôi đến, trên bàn là quyển sách bìa nỉ nom như đồ thủ công cùng que đan đăng ten. Kuniyo lăng xăng dọn dẹp.

"Thật ngại vì bừa bộn quá. Giờ tôi sẽ pha trà."

Bà gom những que đan và đăng ten đan dở mang đến tủ búp phê, rồi đưa quyển sách cho người chị ngồi trên xe lăn đã tới trước bàn. Nói mới nhớ, hôm qua lúc đến tiệm bà đã đeo túi xách đăng ten. Chắc đan ren là sở thích của bà.

Bất chợt mắt tôi bị cuốn vào khung hình đặt trên tủ búp phê. Hình chụp khung cảnh ngoài khơi ở bờ biển nào đó, nhưng trên đường bờ biển trôi nổi một lục địa phủ sương. Tôi nghĩ đây là hiện tượng ảo ảnh. Thật lạ lùng khi chỉ trang trí phòng bằng mỗi tấm hình thế này.

Keiko vuốt ve quyển sách đầy trân trọng. Phía trên, phía dưới và mép sách có khá nhiều vết ố, hẳn là sách rất cũ.

"Khoảng nửa năm trước, chị Keiko bị ung thư thanh quản nên phải phẫu thuật cắt bỏ toàn bộ khu vực này. Thanh đới cũng bị mất nên chị ấy không nói được nữa."

Kuniyo vừa rót nước sôi từ phích giữ nhiệt vào ấm trà nhỏ, vừa giơ một tay phác quanh cổ mình. Chúng tôi không biết giữ biểu cảm thế nào cho phải trước lời giải thích quá trực tiếp ấy. Xem ra bà là người khá thẳng thắn.

https://thuviensach.vn

"Bây giờ chị ấy đang tập phát âm bằng thực quản đấy. Tôi và Kazuhiro nghe được khá nhiều nhưng người khác thì không hiểu chị đang nói gì cả."

"Kazuhiro là...?" Shioriko rụt rè chen vào.

"À, hồi nãy nói rồi mà phải không? Con trai tôi đấy, hiện đang sống một mình ở Tokyo. Nếu không có Kazuhiro thì không biết được chị Keiko ra sao trong lúc động đất nữa... phải không chị?"

Bà nhìn sang chị gái như đợi xác nhận. Keiko không nói mà chỉ gật đầu.

"Hai chị em không có điện thoại di động, hôm đó tôi gọi đến máy bàn nhà này bao nhiêu lần đều thấy mất tín hiệu, và mãi tầm chiều tối mới gọi được vào di động của Kazuhiro..."

"À, chỗ này bị mất điện mà nhỉ!"

Tôi nói. Chỗ chúng tôi cũng vậy, hễ mất điện thì điện thoại bàn cũng ngừng hoạt động luôn. Thậm chí hôm động đất, cả mạng di động cũng không gọi và gửi tin nhắn được, tôi đã phải sử dụng dịch vụ tin nhắn thoại dùng khi thiên tai để liên lạc với mẹ.

"Đúng rồi. Mà, dù điện thoại có reo nhưng người đang bị đè dưới kệ sách thì cũng làm sao di chuyển được? Cuối cùng, Kazuhiro đã lấy xe máy phóng từ Tokyo về để xem tình hình thế nào, thì mới cứu được chị Keiko ra."

Keiko chạm nhẹ tay vào cổ họng, phát âm đều đều. Quả đúng là không thể nghe rõ. Ngay lập tức bà lấy sổ tay và bút rồi viết từng chữ như khắc vào giấy. Bà viết cũng không nhanh lắm.

Chỉ có một mình trong ngôi nhà yên tĩnh, tôi cảm thấy rất bơ vơ.

https://thuviensach.vn

"Thật là khổ quá!"

Shioriko nói một cách nặng nề như thể chính mình bị kệ sách đè. Bản thân đang giữ một kho sách lớn nên đúng là không thể xem nhẹ tình huống này được.

"Chị Keiko, không cần phải giao tiếp bằng giấy bút như thế đâu. Nếu không truyền đạt được thì em sẽ nói cho."

Kuniyo đặt tách trà nghi ngút khói trước mặt chúng tôi. Shioriko cảm ơn rồi hướng về phía người ủy thác, "Số sách cũ khi nãy cháu xem là do bác Keiko sưu tập phải không ạ?"

Tôi hiểu là đã vào vấn đề chính rồi. Shioriko đang muốn hỏi thông tin về người tên "Kayama Akira" trong danh bạ khách hàng.

Vẻ mặt bà Keiko hơi tối lại. Dường như có sự tình nào đó khó giải thích.

"Chính xác là hầu hết do Kayama sưu tầm. Mặc dù khi tới đây, chị Keiko cũng có mang tới một ít."

Kuniyo chen vào. Cái tên Kayama đột ngột xuất hiện làm người chị bối rối lắc đầu, nói gì đó rất ngắn.

"À, cũng có sách do cha Kayama mua nữa. ông cụ tên là gì nhỉ? Sokichi?"

Lần này Keiko gật đầu, ghi tên vào sổ tay. "Kayama Sokichi". Lại một cái tên mới xuất hiện.

"À... Nghĩa là sao ạ?"

Nghe Shioriko hỏi, hai chị em nhìn nhau. Sau khi trao đổi ánh mắt, Tanabe Kuniyo bắt đầu giải thích.

https://thuviensach.vn

"Câu chuyện hơi phức tạp một chút. Ban đầu, ngôi nhà này là một biệt thự do Kayama Akira và cha ông ấy, Kayama Sokichi cùng quản lý. Hai người đó thích tác giả hình như tên là Edogawa Ranpo và đã mua ngôi nhà này để cất bộ sưu tập. Đúng không?"

Nghe em gái hỏi, người chị không nói gì, chỉ gật đầu. Tôi chưa từng nghĩ có người mua biệt thự chỉ để làm kho sách. Các nhà sưu tầm ngày xưa thường phóng tay như thế chăng?

"Cha Kayama qua đời chừng ba mươi năm về trước, ngay sau đó thì chị Keiko quen biết với Kayama. Chị Keiko cũng rất thích Ranpo, nhờ cơ duyên này mà chị được đài thọ bấy lâu nay. Vào mùa xuân năm ngoái, Kayama đột ngột qua đời do nhồi máu cơ tim."

Tôi đã hiểu đôi chút sự tình. Thì ra ngôi nhà cùng kho sách này đã được những người hâm mộ Ranpo quản lý và giữ gìn suốt bao năm tháng.

"Đài thọ, nghĩa là...?"

"Cho sống ở đây và lo lắng toàn bộ chi phí sinh hoạt... Nghĩa là làm vợ bé cho đến khi bà vợ cả mất. Sau khi Kayama qua đời, chị Keiko đã thừa kế sách và ngôi nhà theo di chúc của ông ấy."

Cuối cùng Shioriko đã vỡ lẽ. Cô cúi gằm mặt, tai cũng đỏ bừng lên, "Thà... thành thật xin lỗi vì đã hỏi đến chuyện riêng tư..."

"Không sao không sao, cũng chẳng còn cách nào mới phải giấu đến tận bây giờ, vả lại chị Keiko đã tự ý chọn cuộc sống như thế. Mặc dù nhà mẹ tôi cũng phản đối mãi."

Kishiro Keiko thản nhiên lắng nghe lời lẽ gay gắt của em gái. Chắc bình thường bà cũng quen bị trách cứ vì lựa chọn của mình rồi.

https://thuviensach.vn

Ngay gia đình tôi cũng có sự tình tương đối phức tạp, nên tình huống này không làm tôi ngạc nhiên cho lắm. Tôi chỉ thấy khúc mắc ở việc thừa kế ngôi nhà và kho sách. Xét trên phạm vi toàn tỉnh Kamakura thì khu dân cư này vẫn thuộc dạng cao cấp. Thừa kế bất động sản lớn rồi lại cả kho sách, chắc cũng gặp khá nhiều tranh chấp với gia quyến của người tình đấy nhỉ?

Người phụ nữ này đã đủ sức vượt qua ngần ấy vòng đàm phán gay cấn về tiền bạc để an nhiên sống tiếp trong ngôi nhà của tình nhân, chứng tỏ ngoài khía cạnh yêu sách điềm đạm, bà còn phải khá cứng cỏi nữa.

Mà, cũng không hiếm phụ nữ biểu hiện bên ngoài và bản chất bên trong hoàn toàn khác nhau. Ngay cạnh tôi cũng có đấy thôi.

"Bác Keiko thích 'Kẻ chu du cùng bức tranh vải', phải không ạ?"

Shioriko nhìn lên tủ búp phê, hẳn đang tính xoa dịu bầu không khí thiếu thoải mái này theo cách riêng của mình, nhưng vì quá đường đột nên tôi không hiểu nổi ý cô. Keiko cũng tỏ vẻ nghi ngờ.

"Đó là gì vậy?"

"Truyện ngắn của Ranpo. Một câu chuyện có sự xuất hiện của ảo ảnh..."

Shioriko trỏ lên nóc tủ búp phê. Nói mới nhớ, đúng là trên đó bày một bức hình về ảo ảnh.

"Phải vậy không? Chị Keiko?"

Nghe người em hỏi, Kishiro Keiko nhắm mắt gật đầu, khẽ nở một nụ cười nhẹ nhàng.

https://thuviensach.vn

"À, thế công việc hôm nay là gì ạ?" Shioriko tiếp tục hỏi. "Cháu nghe nói là một ủy thác đặc biệt liên quan đến sách của Ranpo..."

"Chị Keiko nói muốn bán toàn bộ sách cũ trong nhà này."

"Hả?"

Sâu bên trong cặp kính, đôi mắt Shioriko mở to hết cỡ. Vẻ sửng sốt đến câm nín của cô làm Kuniyo cũng không khỏi lúng túng.

"Nghe nói có nhiều quyển đáng giá lắm mà, không phải sao?"

"Đâu phải chỉ đáng giá!" Shioriko lắc đầu. Đuôi tóc đen dài quẹt trúng vai tôi. "Đó là một bộ sưu tập quý hiếm, đủ mặt từ tạp chí Thanh niên mới đăng tải tác phẩm đầu tay 'Đồng 2 xu' cho đến tuyển tập của nhà xuất bản Togensha phát hành vào những năm cuối đời Ranpo, cùng hầu hết tác phẩm dành cho người trưởng thành được xuất bản khi tác giả còn sống! Cực kì có giá trị!"

Hễ động đến sách thì lúc nào Shioriko cũng nói chuyện lưu loát như biến thành người khác vậy. Xem ra công tắc của cô đã bật rồi.

"Có điều, mục đích cuộc gặp đâu phải ở chỗ đó, đúng không ạ?" Cô tiếp tục phủ đầu, không để hai chị em kịp trả lời, "Nếu thế thì hôm qua khi đến tiệm chắc chắn bác Kuniyo đã nói rồi. Còn một yêu cầu đặc thù hơn mà nếu cháu chấp nhận và giải quyết được thì bác sẽ bán sách cho cháu như một cách trả thù lao... Có phải thế không?"

Căn phòng bỗng lặng ngắt.

"Quả là đoán giỏi! Chị Keiko, hay là nhờ cô này đi!"

Kuniyo nói với chị gái. Keiko nghiêng đầu nhìn vào mắt Shioriko. Bề ngoài trông ôn hòa nhưng đây rõ ràng là một người khó nắm bắt.

https://thuviensach.vn

Đôi môi hé mở, bà bắt đầu nói. Khi bà dứt lời thì bà em gái thông dịch cho chúng tôi.

"Nghe Akira kể là ở tiệm sách cũ Biblia có một người rất xuất sắc, bất cứ vướng mắc gì trong lĩnh vực sách vở cũng có thể giải quyết được..."

"Ông Kayama đã từng trực tiếp đến tiệm của chúng cháu rồi ạ?"

"Chị nói rằng thi thoảng ông ấy đến, mãi tới mười năm trước mới thôi... Đôi lúc chị Keiko cũng mua, bằng danh mục... gọi thế đúng không nhỉ? Và nhờ giao tới đây."

Vậy là thắc mắc về danh bạ khách hàng đã được giải đáp. Tóm lại, người phụ nữ này luôn dùng danh nghĩa của Kayama Akira để mua sách cũ Nếu câu chuyện nãy giờ là thật thì bà không trực tiếp quen biết Shinokawa Chieko.

"Chị Keiko nói nếu cháu cũng có năng lực giải quyết vướng mắc, thì chị ấy có một việc muốn nhờ về sách cũ của Edogawa Ranpo."

"Vâng ạ!"

Shioriko trả lời ngay lập tức. Tôi cứ tưởng cô sẽ cân nhắc thêm một chút.

Đúng là nếu mua hết kho sách khi nãy thì tiệm chúng tôi lời to. Nhưng tôi không thể rũ bỏ được cảm giác khó chịu. Là kiểu ủy thác gì mà sẵn sàng đánh đổi bằng toàn bộ kho sách quý giá do người tình để lại?

"Trước hết có thể cho cháu biết vướng mắc là gì, và liên quan đến cuốn sách cũ nào của Ranpo không ạ?"

Shioriko hỏi, mắt sáng lên vì hiếu kì. Xem chừng cô rất muốn nghe câu trả lời.

https://thuviensach.vn

Ra là vậy, tôi nghĩ. Chính xác là do hứng thú. Không chừng có thể thấy được thứ quý giá hơn hẳn kho sách hồi nãy. Với một "mọt sách" thì đây là chuyện đương nhiên rồi.

Bất ngờ Keiko thay đổi nét mặt, đặt quyển sách đang ôm lên bàn. Quyển sách vẫn bọc kín bằng lớp nỉ nên không nhìn được bìa.

"Đây là... Ran... Hãy... này."

Bà nói với giọng rất mạnh mẽ, mắt vẫn không rời Shioriko. Ngay cả tôi cũng nghe hiểu được ít nhiều.

"Đây là bản in đầu tiên một cuốn sách của Ranpo. Hãy cho biết nhan đề mà không sờ vào cuốn sách này... phải không?"

Bà em có vẻ do dự khi dịch, nhưng tôi đã hiểu ý đồ. Họ muốn thử xem Shioriko có am hiểu về sách cũ, có "năng lực giải quyết những vướng mắc" hay không.

Dù gì đi nữa đây cũng là một bài kiểm tra quá sức. Ngoài độ dày và là sách cũ ra thì không có đặc trưng gì về kích thước cũng như hình dạng. Trong phạm vi nhìn được từ khe hở, thì quyển sách này ban đầu là sách trần không có bọc, bìa sách ở ngay phía dưới lớp nỉ.

Có một quyển ở đây, nghĩa là bộ sưu tập lúc nãy bị thiếu? Không lẽ phải nhớ ra cuốn đó và trả lời? Nếu vậy thì việc cố tình cho chúng tôi xem kho sách cũng có liên quan. Đây là bài kiểm tra về trí nhớ hơn là kiến thức.

"Đây là quyển sách trùng." Shioriko vừa ngắm lớp bọc bằng nỉ vừa thì thầm. "Trong kho sách khi nãy, những bản in đầu tiên của các tập phê bình hay tiểu thuyết dành cho người trưởng thành của Ranpo, theo cháu nghĩ, đã được tập hợp đầy đủ."

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ ngồi xe lăn im lặng một lúc rồi mỉm cười. Có vẻ đúng là bà yêu cầu nêu tên quyển sách đã được bọc. Đây không chỉ đơn giản là bài kiểm tra về trí nhớ.

"Có thể coi quyển sách để trên bàn là đầy đủ, không bị hư hại hay thiếu hụt gì chứ ạ?"

Shioriko bình tĩnh xác nhận. Kishiro Keiko gật đầu tỏ ý "ừ".

"Là khổ 13x18... Vậy thì..." Shioriko ấn ngón trỏ vào giữa ấn đường, cố lục tìm trong kí ức. Bất động như vậy chừng mười giây, cô chậm rãi lên tiếng, "Cháu biết rồi. Là bản in đầu tiên của tiểu thuyết phát hành năm 1930, Ác quỷ trên hoang đảo."

Lớp bọc được chủ nhân cuốn sách tự tay tháo bỏ. Tôi cũng rướn người lên nhìn chăm chú.

Bìa sách hiện ra, in hình một phụ nữ cầm nhạc cụ cùng một người đàn ông tướng mạo đáng sợ và con của hai người ấy. Nhan đề là chữ nét mảnh kiểu viết tay. Ác quỷ trên hoang đảo.

"Tuyệt quá!" Tôi buột miệng.

Shioriko quay sang tôi, "Không chỉ bìa, mà nội dung cũng rất tuyệt đấy! Rất nhiều tình huống khó tưởng tượng đã phát sinh trong quá trình truy đuổi hung thủ giết người hàng loạt, sau đó các nhân vật bị cuốn vào bí ẩn liên quan đến tài liệu viết bằng mật mã do một gia tộc để lại... Đây là một kiệt tác không chỉ dừng lại ở khuôn khổ của tiểu thuyết trinh thám. Những vấn đề yêu thích đặc thù của Ranpo trong xã hội thời bấy giờ như tình yêu đồng giới, người dị hình... cũng đã gắn kết với câu chuyện một cách tuyệt vời..."

"Không, ý tôi không phải thế!"

https://thuviensach.vn

Tôi bình tĩnh nói. Dù bị thu hút bởi bố cục nửa đầu là giết người hàng loạt nửa sau là giải mã, nhưng bây giờ không phải lúc cho chuyện đó.

"Làm sao cô đoán ra được tên sách?"

Shioriko chớp mắt. Lông mi trên và dưới đều rất dài. "Nhìn vết ố phía trên, phía dưới và mép sách, tôi nghĩ nhiều khả năng đây là sách có trước chiến tranh." Cô giải thích với thái độ cụt hứng, chắc là đang muốn kể về nội dung sách cơ. "Không hư và không thiếu nghĩa là ngay từ đầu không có cả hộp lẫn bọc bên ngoài. Ấn bản có khổ 13x18 cm, khá dày, lại là bản in đầu tiên, theo hiểu biết của tôi, chỉ có Ác quỷ trên hoang đảo..."

Thì ra là vậy. Dù không biết bìa sách, nhưng nếu có kiến thức và năng lực nhận biết cỡ Shioriko thì sẽ đoán ra tên sách.

Tôi liếc thấy hai chị em đang nháy mắt với nhau. Có thể chúng tôi đã qua được bài kiểm tra.

Kuniyo đứng lên, tiến đến cánh cửa ở một góc phòng. Sau cánh cửa là phòng để đồ, bên trong đặt một vật như két sắt. Nó khá lớn, hơi cũ nhưng nhìn sơ qua cũng biết là kiên cố.

Trên cánh cửa có cần gạt, núm khóa và một tấm bảng gắn khoảng năm mươi nút tròn chưa rõ để làm gì.

"Trong đây có đồ quý hiếm liên quan tới Edogawa Ranpo, phải không chị?"

Kuniyo ngoái lại hỏi. Chị bà khẽ gật đầu, nói với Shioriko... Nhìn cử động của đôi môi là hiểu được ý bà.

Làm ơn, hãy mở cái này ra!

6

https://thuviensach.vn

Bà Keiko bảo, trước tiên hãy đến gần để kiểm tra, chúng tôi bèn bước tới, quỳ trước két sắt. Vừa chạm vào chỗ trang trí trên núm khóa thì từ phía dưới, một ổ khóa xuất hiện và dịch sang ngang. Để mở két sắt, hình như không chỉ cần số mà còn cần cả chìa khóa nữa.

"Trong đây có gì thế ạ?"

Quay lại chiếc xe lăn phía sau lưng, Shioriko hỏi. Keiko tinh nghịch cười đáp.

"Nếu mở... cho xem..."

Nếu mở được thì sẽ cho xem. Nghĩa là sau khi mở mới biết. Shioriko lại nhìn cái két, vẻ tiếc nuối. Nếu là "đồ quý hiếm liên quan tới Edogawa Ranpo" thì cũng không hẳn chỉ là sách cũ. Giống như tờ giấy màu hay mặt nạ được trang trí khi nãy.

"Trông cái két cũ quá!"

Tôi nói. Kishiro Keiko viết chữ vào sổ tay rồi cho chúng tôi xem, Thì ra đây là "sản phẩm đặt hàng đặc biệt của quân đội Nhật cũ". Nghĩa là được chế tạo từ giữa Thế chiến 2 hoặc trước đó, ít nhất cũng hơn bảy mươi năm rồi.

"Tại sao một vật dụng như thế lại ở đây?"

Chắc bút đàm khó khăn quá nên Keiko quay sang em gái, vội vã giải thích. Ngay lập tức chúng tôi được thông dịch.

"Cha của Kayama Akira, tức ông Sokichi, kinh doanh rất rộng, trong chiến tranh cũng có quan hệ làm ăn với quân đội, ông đã tranh thủ lấy được nó giữa nhộn nhạo thời cuối chiến tranh. Nó có tới ba lớp khóa, rất bền nên thích hợp để cất những thứ quan trọng."

https://thuviensach.vn

"Ba lớp?"

Tôi lúc lắc đầu suy nghĩ. Cần gạt và núm khóa thì là hai lớp thôi chứ nhỉ.

"Cái này là lớp thứ ba."

Tay Shioriko chạm vào tấm bảng có hàng nút. Nhìn kĩ thì thấy mỗi nút là một chữ cái.

"Có phải ấn vào những nút chữ đã quy ước thì ổ khóa sẽ mở ra không?"

Chủ sở hữu không trả lời mà chỉ gật đầu.

Ấn vào những nút chữ đã quy ước. Tức là mật khẩu phải không?

Cần gạt, núm khóa, và mật khẩu, chính xác là ba lớp khóa. Tôi không biết rằng từ rất lâu về trước người ta đã làm ra chiếc két sắt có cấu trúc phức tạp thế này. Đúng là quá nghiêm ngặt.

"Ở nhà chính của cháu cũng có một két sắt cũ nhưng không tinh xảo đến thế này... Chắc vì là sản phẩm đặt hàng đặc biệt của quân đội." Shioriko thì thầm như độc thoại trong lúc tìm hiểu két sắt.

"Chị Keiko đã rất khổ sở vì két sắt không mở được. Kayama luôn một mình quản lý tất cả chìa khóa và mã số, không hướng dẫn cho chị Keiko điều gì cả. Chỉ có ghi chú về số của núm khóa thì còn trong nhà này."

"Chìa khóa bây giờ ở đâu ạ?"

Keiko lấy sổ tay ra, xóa "Sokichi" trong tên "Kayama Sokichi" đi, sửa lại thành "nhà". Nhà Kayama. Ra là nó ở chỗ gia quyến của Kayama Akira.

https://thuviensach.vn

"Giờ đang liên lạc với con trai Kayama. Họ bảo là sẽ mang chìa khóa đến cho."

Không hiểu tại sao, Kuniyo giải thích với vẻ không vui, chắc đã xảy ra chuyện gì rồi. Shioriko bèn hỏi.

"Nghĩa là bác muốn chúng cháu tìm mật khẩu, đúng không ạ?"

Keiko gật đầu, bà em gái nói, "Nghe nói Kayama đã cài đặt mật khẩu mở két bằng từ ngữ được lấy theo tác giả Edogawa Ranpo. Nhưng không biết là bao nhiêu từ."

Tôi chú ý đến yếu tố "không biết là bao nhiêu từ*. Thực sự không có một manh mối nào thì việc tìm ra là rất khó khăn.

Không, chờ đã! Trước khi tìm mật khẩu hay nhờ mang chìa khóa đến, ngay từ đầu chẳng phải là còn có phương pháp khác hay sao?

"À, nhờ người chuyên về két sắt đến mở giúp cũng được chứ ạ?"

Tôi vẫn thấy thợ khóa quảng cáo nhan nhản. Chi phí cũng kha khá nhưng chắc không cao đến mức những người sống ở nhà này không trả nổi.

"Hôm trước cũng gọi người tới rồi nhưng không được." Kuniyo thở dài. "Họ bảo rằng không những nó đã quá cũ mà còn là sản phẩm đặt hàng đặc biệt, lại không biết được cơ cấu nên việc mở khóa là rất khó. Họ bảo chỉ còn cách phá cánh cửa, nhưng chị Keiko sợ tổn hại cho những thứ bên trong, nên đã từ chối... Mà bần cùng bất đắc dĩ thì chắc cũng phải phá thôi!"

Vai Shioriko nảy lên làm tôi nhận ra sự lỡ lời của mình. Nếu két sắt bị phá thì đâu đến lượt cô xuất hiện, câu chuyện thu mua kho sách cũng tiêu tan, và tiêu tan luôn cả cả cơ hội xem "kho báu" của Edogawa Ranpo trong két sắt.

https://thuviensach.vn

Tôi thề là từ nay sẽ cố gắng không đụng chạm vào khía cạnh này.

"Có thể cho cháu biết tính cách của Kayama Akira được không ạ?" Cô hỏi người ủy thác. "Nếu không có gì trở ngại, hãy cho cháu biết cả lai lịch và gia đình ông ấy nữa. Không chừng nó cần thiết cho việc tìm ra mật khẩu."

Kishiro Keiko nhìn đăm đăm vào không trung như đang sắp xếp lại thông tin trong đầu, được một lát, bà bắt đầu hạ giọng kể. Khi bà dừng lại thì Kuniyo giải thích cho chúng tôi.

"Ông ấy rất thích sách, vui vẻ, tinh nghịch, có lúc như thiếu niên... Hâm mộ Edogawa Ranpo từ trước chiến tranh, sau một lần đọc truyện của nhà văn này đăng dài kì trên tạp chí. Thời sinh viên Kayama từng ấp ủ trở thành tác giả viết truyện trinh thám... cuối cùng ông ấy lại vào công ty của bố..."

Chắc thông dịch không kịp hay sao mà câu chuyện không liền lạc.

"Ông ấy thích tác phẩm nào của Ranpo?"

Trước câu hỏi của Shioriko, người ủy thác nói tiếp. "Để xem, là những tác phẩm suy luận cổ điển thời kì đầu như 'Đồng 2 xu' hay 'Bài thi tâm lý". Còn những tác phẩm kì bí chung chung thì không thích mấy..."

Kuniyo chợt ngưng ngang, mọi ánh mắt đổ dồn về bà.

"Xin lỗi nhé. Tôi thấy hơi khó. Tôi sẽ nhờ chị Keiko viết tất cả lên giấy, tối nay hoặc ngày mai sẽ đem tới chỗ các cháu có được không?"

"A, vâng. Thế cũng được ạ."

Phòng khách chìm trong yên lặng.

https://thuviensach.vn

Shioriko chống nạng đứng dậy. Đã đến lúc ra về. Hôm nay cũng không còn việc gì để làm ở đây nữa. "Vậy thì, chúng cháu xin phép..."

Shioriko đang chào thì bỗng dưng im bặt. Kuniyo đưa mắt nhìn như có điều muốn nói. Nhưng Keiko không nhận ra.

"À, trước khi về, cháu có thể xem lại kho sách một lần nữa không? Biết đâu sẽ có manh mối gì."

Xin mời, Kishiro Keiko máy môi.

Rời khỏi phòng khách, chúng tôi vào lại kho sách.

Chắc Kuniyo sẽ theo sau ngay.

Shioriko bắt đầu ngắm từ chiếc giá gần cửa. Khi nãy tôi nghĩ cô muốn tách người ủy thác ra để nói chuyện riêng với Kuniyo, nhưng xem ra đúng là cô muốn kiểm tra lại kho sách.

"Sắp xếp không gọn gàng cho lắm." Cô nhận xét.

"Hả? A, đúng rồi!"

Tôi cũng nghĩ thế. Kệ sách đổ thì đương nhiên sách sẽ rớt xuống sàn. Hẳn là tình trạng cũng giống với tiệm sách cũ Biblia vào ngày động đất. Chủ nhân không thể cử động nên không sắp xếp gọn gàng được là chuyện tất nhiên.

Nói vậy thôi chứ không chừng bà ấy cũng chẳng muốn sắp xếp nữa, vì định bán tất cả để đổi lấy việc mở két sắt cơ mà.

Bắt chước shioriko, tôi tập trung ngắm nghía giá sách cạnh cửa sổ. Bên này đặc biệt có nhiều chỗ trống.

https://thuviensach.vn

Chủ đạo là Tuyển tập Edogawa Ranpo của nhà xuất bản Shinchosha, quyển duy nhất khác màu thì nhét trong một hộp trắng. Nhan đề là Egawa Ranko.

"Gì thế này?"

Egawa Ranko, nghe như phiên bản nữ của cái tên "Edogawa Ranpo" vậy. Đây cũng là truyện ư? Tôi đem quyển sách tới chiếc bàn giữa phòng. Hầu như không bụi bẩn gì, có thể nói là một quyển sách đẹp.

Tôi vừa lấy sách ra khỏi hộp thì Shioriko quay đầu lại. Cô đặt tay lên gọng kính, ánh nhìn dừng lại nơi tay tôi.

"Anh Daisuke, cái đó..."

"Tôi thấy tò mò về tên sách. Đây có phải là truyện không?"

"Đúng. Egawa Ranko là một trong các nhân vật hư cấu của Ranpo... Nhưng mà, cuốn sách đó..."

Đúng lúc ấy, Kuniyo xuất hiện, "Xin lỗi đã bắt mọi người chờ đợi." Bà nói, dừng mắt ở quyển sách cũ tôi đang cầm, "Ồ, đã có manh mối gì rồi à?"

"Không, không phải thế."

Thật khó mà nói là tôi lấy nó ra chỉ vì tò mò. Đang định bỏ lại vào hộp thì do giấy sáp bọc bìa quá trơn, cuốn sách trượt qua những ngón tay tôi.

"Á!" Shioriko kêu lên. Tôi ngồi thụp xuống, bằng cách nào đó đã chộp gọn quyển sách trong lòng bàn tay. Tôi thở phào, bỏ sách vào hộp như cũ. Trông qua thì chỉ là một tác phẩm nhỏ, nhưng rất có thể nó chứa đựng những giá trị riêng.

"Cậu cẩn thận giùm cho. Nó vẫn còn là sách của nhà này đấy... Nào!"

https://thuviensach.vn

Kuniyo giơ tay ra, mặt chán nản. Tôi đưa trả và cúi đầu xin lỗi.

Người phụ nữ ấn cuốn Egawa Ranko vào cái giá gần cửa lớn, đóng cửa lại rồi bắt đầu nói chuyện với Shioriko.

"Phải giữ bí mật với chị Keiko nhé, có một việc nữa tôi muốn nhờ cháu."

"Là chuyện gì vậy ạ?"

"Thật ra hôm qua con trai nhà Kayama đã gọi điện đến, bảo là không tìm thấy chìa khóa mở chỗ cần gạt."

"Hả?" Chúng tôi đồng thanh kêu lên. Vậy là tình hình thành ra khác hẳn rồi.

"Nghĩa là không có chìa phải không ạ?"

Tôi hỏi. Kuniyo khoanh tay nhìn lên trần nhà.

"Tôi cũng không rõ nữa. Đã tìm mà không thấy, hay không muốn tìm... Tôi nghĩ chắc mọi người cũng đoán được, các con của Kayama cực kì căm ghét Keiko. Sau khi Kayama mất, đã một lần chị ấy đến gặp để nói chuyện nhưng họ từ chối cho mãi đến đây luôn đấy."

"Chính tôi cũng bị ghét lây nên nói chuyện họ không thèm nghe. Bởi thế, tôi muốn nhờ cháu sang nhà Kayama, điều tra xem có thật là không tìm được chìa khóa hay không... Cháu bằng lòng giúp cả việc này nữa chứ? "

Trong chốc lát, chúng tôi không thốt nên lời trước yêu cầu vô lý đó. Bà tưởng tiệm chúng tôi là văn phòng thám tử tư hay sao.

"Điều tra như thế..."

"Cháu hiểu rồi. Cháu sẽ làm thử."

https://thuviensach.vn

Tôi càng lúc càng kinh ngạc với những câu trả lời của Shioriko. Không biết cô bị làm sao mà cứ dây dưa với vụ việc không rõ đầu đuôi này.

Tham gia tới mức đó, có kì lạ quá không?

Nếu thoái lui ở đây thì nghĩa là chúng tôi sẽ rút khỏi cuộc thu mua bộ sưu tập quý hiếm, là kết thúc mà không hay biết bí mật cất trong chiếc két, cũng như không tìm hiểu được mức độ liên quan của Shinokawa Chieko ở vụ giao dịch này.

"Cháu có hai chuyện muốn hỏi."

Shioriko lịch sự giơ hai ngón tay lên. Kuniyo lộ vẻ căng thẳng.

"Đã một năm trôi qua kể từ khi Kayama Akira ra đi. Tại sao đến giờ này bác Keiko mới có ý định mở két sắt?"

"À, là chuyện đó." Kuniyo thở phào như vừa thoát nạn. "Chị Keiko đã muốn mở cái két suốt đấy. Chỉ vì gia đình bên kia phớt lờ, nên mãi mà không thể đề cập được thôi... Rồi có nhiều chuyện xảy ra, nào là mắc bệnh nặng, chấn thương do động đất nên cách suy nghĩ cũng đã thay đổi."

"Đã thay đổi... nghĩa là sao ạ?"

"Con người không ai biết được chuyện ngày mai. Việc muốn làm mà không làm ngay thì sau này sẽ hối tiếc, chị ấy nghĩ thế. Là chị em nên chúng tôi hiểu rõ suy nghĩ của nhau."

Câu nói chất chứa một tâm tư nặng trĩu nhưng thực tế. Người phụ nữ ấy đã phải rời xa nơi làm việc và ngôi nhà thân quen để đến vùng đất này.

"Câu hỏi còn lại là gì?"

Bà hỏi, mắt dõi ra cửa sổ. Keiko đang ngồi ngoài ban công, ngắm nhìn khu vườn. Mái tóc dài màu xám lất phất trong gió xuân. Dáng vẻ suy tư.

https://thuviensach.vn

"Bác có biết két sắt chứa thứ gì không?"

"Tôi không nghe nói."

Kuniyo trả lời, mắt vẫn dõi ra ngoài. Khi có cùng biểu cảm, hai chị em giống nhau đến kì lạ. Chắc là lúc trước giọng nói cũng giống nhau lắm.

"Chị Keiko nói rằng có chứa vật quan trọng, thế là đủ... Tôi muốn thực hiện nguyện vọng của chị ấy bằng bất cứ giá nào."

Rồi bà quay đầu lại như tỉnh dậy sau cơn mơ, cúi đầu thật sâu trước Shioriko, "Dù thế nào, cũng mong cháu giúp cho."

https://thuviensach.vn

SHIORIKO VÀ DUNG NHAN HAI MẶT

Mikami En

www.dtv-ebook.com

Chuyện Thứ Hai

Chuyện thứ hai: Đội thám tử nhí

1

Rời khỏi nhà Kishiro Keiko, chúng tôi lập tức quay lại nhà Shinokawa.

Đi qua quán cà phê phong cách châu Âu lưng chừng dốc Kobukuro, tôi thử mời Shioriko nhưng cô từ chối bằng một câu cảm ơn. Cô nói người chị họ hôm trước kết hôn đến thăm. Và đúng là có một chiếc ô tô mini lạ đang đậu ở bãi đỗ xe nhà Shinokawa.

Về đến nhà ở Ofuna, tôi ngẫm lại những chuyện đã xảy ra hôm nay. Đầu tiên là về lời nhờ vả của Kishiro Keiko, tôi phỏng đoán đủ thứ bên trong chiếc két sắt, và rồi khi nhận ra, người mà tôi đang nghĩ đến lại là Shioriko.

Ỷ vào lòng tin và sự dựa dẫm của cô đối với mình, càng ngày tôi càng không muốn kiềm chế bản thân nữa. Đến mùa hè tới là được một năm kể từ khi chúng tôi quen nhau. Tôi đã xác định được từ lâu là mình muốn trở thành người như thế nào với cô rồi. liệu có phải cô cũng lờ mờ cảm nhận được, nên mới đưa ra đề nghị "trả ơn"?

Tôi đang vẩn vơ như thế thì Shioriko gọi điện tới. Cô nói đằng Kishiro Keiko đã gửi "hồ sơ" sang, trong đó tập hợp các thông tin liên quan đến

https://thuviensach.vn

Kayama Akira. Nghe chừng cô muốn tôi xem càng sớm càng tốt, tôi bèn hỏi để tôi quay lại luôn được không, thì cô lấp lửng, "Nếu anh không mệt". Mệt hay không thì tôi cũng nên gặp và nói chuyện với cô một lần nữa.

Tôi lại chạy scooter đến nhà Shinokawa ở Kita- Kamakura. Vầng dương đã lặn hẳn và trời se se lạnh.

Ngoài thềm vẫn để đèn sáng. Tôi bấm nút liên lạc nội bộ thì nghe thấy tiếng Ayaka, "Em đang dở tay nên anh cứ tự vào nhé." Chắc là cô bé đang chuẩn bị cơm chiều.

Tôi mở cửa. Đúng như tôi đoán, có mùi xúp thoang thoảng. Thực đơn hôm nay hình như là món Nhật. Trên sàn nhà có một đôi dép nam cũ kĩ tôi từng thấy ở đâu đó. Không phải của người chị họ, chắc nhà lại đang có khách khác.

"Nói gì đi nữa thì chị cũng đã nhận được quyển Nhật ký Cra-cra của mẹ. Thế là xa xỉ rồi, chứ cháu đây, một mẩu giấy ghi chú mẹ còn không cho, đừng nói tới sách."

Nghe tiếng phàn nàn từ bếp vọng ra, tôi tưởng hai chị em lại cãi cọ, thì giọng một người đàn ông vang lên, "Cũng phải." Không biết cô bé đang nói với ai những chuyện gia đình sâu kín thế này?

"Cháu nói riêng với ông thôi nhé. Hôm qua cũng có người từ Yukinoshita đến nói là muốn gặp Shinokawa Chieko. Mẹ cháu đang ở Nhật thì phải. Chắc tạm thời mẹ chưa thể lộ diện rồi! Cháu cũng có nhiều điều để cằn nhằn lắm, nhưng vì mẹ đã đi mất dạng mười năm trước nên cháu tức giận đến nỗi không nhớ nổi khuôn mặt của bà. À, anh Gora. Chị đang đợi trên tầng hai đấy ạ!"

Cởi giày xong, nhìn vào trong bếp, tôi thấy Ayaka đang đứng trước bàn mài khoai từ. Một người đàn ông nhỏ thó với khuôn mặt hiền lành đang ngồi bên cạnh tước đậu cô ve.

https://thuviensach.vn

Trên cái đầu trọc đây nếp nhân của ông là đôi mắt to lồ lộ. Ông khoảng năm mươi lăm tuổi, khoác một chiếc áo gi lê lưới như dân mê câu cá bên ngoài chiếc sơ mi đỏ chót đã sờn.

"Ông đang làm gì thế ạ?"

Nghe tôi hỏi, Shida ngẩng mặt lên. ông ấy là một người vô gia cư làm sedori và đang sống dưới gầm cầu Kugenuma, cũng là khách hàng thường xuyên của tiệm. Dù vậy, đây là lần đầu tiên tôi gặp ông ở nhà chính.

"Con bé chủ tiệm gọi tao tới. Nó bảo nhân dịp dọn dẹp sẽ thanh lý một vài cuốn sách bị trùng, nếu có sách cần con bé sẽ bán rẻ cho tao."

Nhắc mới nhớ, Shioriko vẫn đang mải mê dọn dẹp kho sách trên tầng hai. Dưới chân ông Shida là một cái túi bằng vải buồm lèn chặt sách khổ bunko. Mảng ông tâm đắc nhất là bunko tuyệt bản. Chắc là mới chọn trong kho sách ở nhà chính ra.

"A, em mải chuyện quá. ông Shida nói là đã mất công tới đây rồi nên sẽ phụ giúp một tay ạ."

"Ôi dào, tiện thể ấy mà. Mấy con bé chúng mày cũng giúp đỡ tao bao nhiêu là bao nhiêu."

"Đáng gì đâu ạ! Riêng chuyện ông lắng nghe cháu than thở thôi đã huề rồi!"

Hai người cười với nhau để lộ hàm răng trắng. Tôi không biết họ lại thân nhau đến thế. Lúc nào tôi cũng kinh ngạc trước khả năng giao tiếp của Shinokawa Ayaka. Mặc dù rất ít khi trông tiệm nhưng cô bé thân thiết với tất cả các khách hàng thường xuyên.

Tôi nghe họ nói chuyện và nhìn loáng thoáng vào quyển sách khổ bunko lộ ra trong túi ông Shida. Đó là Cung đàn báo oán - Án mạng mèo

https://thuviensach.vn

đen của Yokomizo Seishi, do Kadokawa Bunko phát hành. Một tác phẩm khá nổi tiếng, hóa ra cũng tuyệt bản rồi à!

(Cung đàn báo oán là tiểu thuyết, Án mạng mèo đen là truyện dài, cùng nằm trong series trinh thám kinh dị về thám tử Kindaichi Kosuke. Tính theo dòng thời gian thì Án mạng mèo đen diễn ra san Cung đàn báo oán và trước Rìu đàn cúc. Năm 1978 là lần duy nhất trong các lần xuất bản ở Nhật, tên truyện này được đưa thêm ra ngoài bìa sách. Cung đàn báo oán và Rìu đàn cúc bản tiếng Việt do IPM phát hành năm 2017-2018)

"Cuốn này trở nên hiếm là nhờ cái bìa, vì trong bao nhiêu lần xuất bản, chỉ có một đợt duy nhất cái tên Án mạng mèo đen được đưa ra ngoài thôi." Nhận ra ánh mắt của tôi, ông Shida giải thích. "Nếu chú mày muốn đọc thì tao cho mượn."

"Dạ, không cần đâu!" Tôi lắc đầu. Nhìn truyện có vẻ dài đây. Chắc tôi khó mà đọc đến hết được.

"A, chú mày không thể đọc sách nhi? Tao biết chú mày có vấn đề về 'cơ địa' hay gì đó, nhưng nếu tiếp tục công việc này thì chẳng phải là đằng nào cũng nên tập đọc sao?"

"Đúng vậy, nhưng..." Tôi nghiêng đầu. "Hình như cháu chưa nói với ông mà, chuyện về 'cơ địa' đấy."

"Tao nghe con bé nhà này kể. Cũng không nhớ là bao giờ nữa."

Ông Shida tay vẫn cầm nguyên đậu cô ve, duỗi ngón tay về phía Ayaka. Cô bé hất cằm lên trần nhà như muốn tránh ngón tay đó, "Em nghe chị kể từ khá lâu rồi. Xin lỗi nhé, có lẽ là bí mật của anh phải không?"

"Không, không phải đâu. Anh cũng không giấu giếm gì."

https://thuviensach.vn

Cũng không phải chuyện dễ được người khác thấu hiểu nên tôi mới không kể tông tốc ra. Số người biết chuyện chỉ giới hạn trong nhà trong họ và bạn bè chơi với nhau lâu năm thôi.

"Anh Gora, xong việc của chị anh xuống dùng cơm tối nhé? Để em chuẩn bị luôn."

Tôi suy nghĩ một chút. Tuần này không phải phiên tôi nấu cơm. Mẹ thì bảo hôm nay có việc nên sẽ về trễ rồi.

"Cảm ơn em. Anh xin phép được ở lại dùng bữa."

"Anh không cần phải trịnh trọng như thế đâu! Ông Shida thì sao ạ?"

"Tao thì khỏi đi. Giờ tao phải ghé quán cà phê internet để tắm nữa."

"Sao thế ạ? Ông ăn cơm xong hẵng đi cũng được mà!"

"Vé giảm giá sắp hết giờ sử dụng rồi. Dạo gần đây nhà tắm công cộng ít đi, tắm rửa cũng vất vả lắm. Dọn dẹp xong phần này là tao về thôi."

"Thế ạ, nếu không ngại thì ông cứ tắm ở nhà cháu đi. Dù đây cũng không phải là phòng tắm hạng nhất."

"Được lời như cởi tấm lòng đấy, nhưng sao mà làm thế được! Tắm rửa ở nhà mấy cô gái trẻ thế này bất tiện lắm, phải không?"

"Dạ... có lẽ là vậy." Tôi hiểu tâm trạng của ông. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ do dự.

Nhặt xong cọng đậu cô ve cuối cùng, ông Shida đứng lên khỏi ghế, "Nhân tiện tao cũng có chuyện muốn hỏi chú mày. Gần đây trục trặc gì với lão chủ tiệm sách Hitori phải không?"

"Hả?" Tôi giật mình khi cái tên đó đột nhiên được nhắc đến.

https://thuviensach.vn

"Tiệm Hitori là tiệm nào vậy ạ?"

Ayaka hỏi trong lúc đều tay trộn những lát cá ngừ với khoai nghiền. Thực đơn hôm nay hình như là món maguro yamakake don (cơm cá ngừ sống và khoai mài). Không ngờ một nữ sinh trung học lại làm được món này.

"Ở Tsujido đấy. Chủ nhân là một lão già quạu cọ, nhưng tiệm được lắm. Con bé chị mày cũng hay đến đó. Tao đã chạm mặt mấy lần rồi."

"Ồ thế ạ?"

"Ông Shida hay đến tiệm sách Hitori ạ?" Tôi rất ngạc nhiên. Đây là lần đầu tôi nghe chuyện này.

"Ủa, không biết à? Chỗ đó từ ổ của tao đi ra khá gần, lại còn thu mua tiểu thuyết kì bí và khoa học viễn tưởng khổ bunko với giá cao nữa. Tao hay đến đó lắm!"

Tiệm Hitori tập hợp kha khá sách bunko tuyệt bản. Ông Shida hay lui tới cũng không có gì là lạ.

"Ông chủ đằng ấy có biết ông Shida hay tới Biblia không ạ?"

"Ôi dào. Này nhé, ngay sáng nay tao sang đó bán sách, lão ta cũng hỏi han lằng nhằng! Cái thằng to con tên Gora ra sao, khách đến tiệm này trông thế nào, con bé chủ tiệm gần đây có gì quai quái phải không..."

"Ơ kìa? Sao ông ta lại hỏi những chuyện như thế chứ?" Ayaka nhíu mày.

"Tao cũng thấy lạ và thắc mắc ngay, nhưng lão ta không muốn trả lời thành thật. Vậy thực tế là thế nào? Đã xảy ra chuyện gì với lão chủ tiệm ấy?"

https://thuviensach.vn

"Gần đây thì không... Đợt trước có chút rắc rối, nhưng giải quyết xong rồi."

Chính là vụ mất cắp Cô gái bồ công anh xảy ra cách đây mấy tháng. Thủ phạm đã bị bắt, sách cũng được hoàn trả. Sau đó chúng tôi không gặp ông chủ tiệm Hitori thêm lần nào nữa.

"Thế à? Nếu vậy thì là chuyện gì?"

"Là chuyện gì nhỉ...?"

Tôi bỗng nhớ đến tập Tội ác bằng tranh gắn nhãn giá của tiệm Hitori ở nhà Kishiro Keiko. Khả nang cao là bà ấy và ông Inoue quen biết nhau. Chưa biết chừng lại có liên quan đến lời ủy thác lần này.

Rời khỏi nhà bếp, tôi bước lên cầu thang trong tâm trạng lo âu.

2

Lên đến tầng hai, tôi thấy Shioriko đang ngồi đợi trên chiếu. Cô mặc đồ ở nhà, gồm sơ mi bằng vải flannel dày và váy xếp ly.

"Lỗi quá, bắt anh phải chạy đi chạy lại!"

"Không có gì đâu... Tôi vào nhé!"

Phòng thoảng mùi thơm thơm của sữa tắm hoặc dầu gội đầu. Không phải phòng tắm hạng nhất, tôi chợt nhớ lại lời em gái cô khi nãy. Tôi ngồi khoanh chân đối diện với cô và truyền đạt lại nguyên văn câu chuyện của ông Shida.

Shioriko chăm chú lắng nghe mà không hề lảng tránh ánh mắt tôi. Hình như do mới tắm xong nên má và đầu mũi cô đỏ ửng. Còn tôi cứ nhìn quanh đi quẩn lại.

https://thuviensach.vn

"Tôi nghĩ bây giờ không cần bận tâm chuyện của tiệm Hitori nữa. Lần tới khi gặp bà Keiko, chúng ta hãy hỏi thử xem."

Cô nói và đưa cho tôi một phong bì to màu nâu.

Tôi mở phong bì, rút mấy tờ giấy vàng nâu chi chít chữ. Chính là nét chữ của Kishiro Keiko tôi nhìn thấy hồi trưa. Thân thế của Kayama Akira được trình bày chi tiết trong mấy tờ giấy này. Tờ thứ nhất là sơ đồ gia phả.

Chữ số chắc là để chỉ năm sinh và năm mất Kayama Akira sinh năm 1928, mất năm 82 tuổi. Hiện giờ nhà Kayama có bốn người.

"Ông ấy hơn bà Keiko khá nhiều tuổi thì phải."

Kishiro Keiko đồng trang lứa với Kayama Yoshihiko và Kayama Naomi. Cha cặp kè với một phụ nữ trạc tuổi mình, con cái nào mà chẳng khó chịu.

Tôi đọc lai lịch của Kayama Akira một cách cẩn thận. Ông chào đời ở quận Naka, thành phố Nagoya, tỉnh Aichi. Sokichi cha ông cũng sinh ra ở nơi này, tài liệu còn nói "Sokichi liên tục đổi nghề và làm đủ mọi việc như phu kéo xe, nhân viên quán trọ, bán hàng rong, cả nhà ông lâm vào cảnh khốn khó đến cùng cực. Năm 1933, sau khi đưa cả nhà lên Tokyo, ông đã thành công vực dậy công ty chế phẩm cao su và từ đó cuộc sống của gia đình ổn định trở lại." Cách trần thuật thờ ơ đến mức có thể gọi là lạnh lùng, liệu có phải là tại tính cách của người viết không?

"Việc giao dịch với quân đội chắc là tiến hành sau khi vực dậy công ty này."

Shioriko lầm bầm. Tôi lật sang trang tiếp theo.

Lớn lên, Kayama Akira theo học một trường đại học công lập, tốt nghiệp thì phụ giúp công việc kinh doanh của cha vài năm, rồi đứng ra

https://thuviensach.vn

thành lập trường học tư nhân và thành công với vai trò một nhà kinh doanh trường dạy nghề tổng hợp. Tên ngôi trường này tôi cũng biết.

Cơ sở chính của trường ở Yokohama, đi tuyến Tokaido là tới nơi. Mỗi năm chắc cũng có vài người từ trường cấp ba của tôi đến nhập học tại đây. Ngoài ra, Akira còn kinh doanh thêm trường đại học tư nhân và trường dân lập liên thông cấp hai và cấp ba.

Phần lý lịch cũng có ghi là vào năm trước khi mất "ông nhận huân chương chính phủ nhờ được đánh giá cao trong hoạt động giáo dục nhiều năm liền." Hiện tại con trai ông là Yoshihiko đang đảm nhiệm chức hiệu trưởng.

Một lý lịch thật đáng nể!

Kayama Akira là một người có danh tiếng. Từng dòng từng chữ đều nhấn mạnh tư cách nhà giáo dục chân chính của ông, ai mà ngờ người như thế lại bao nuôi hồ bịch bên ngoài. Trang còn lại của tập giấy ghi địa chỉ và người liên lạc của gia đình Kayama cùng những trường học họ kinh doanh. Nhà chính của gia đình Kayama hình như ở Daigiri thuộc thành phố Fujisawa. Phần cuối "hồ sơ" có bình luận của Kayama Akira về các tác phẩm của Ranpo.

Ông đánh giá cao những truyện ngắn suy luận cổ điển thời kì đầu như "Đồng 2 xu", "Bài thi tâm lý", "Vụ án mạng trên dốc D", những truyện dài bình dân như Người nhện, Ma cà rồng lại không được đả động mấy, ông còn rất thích những truyện ngắn nặng tính giả tưởng và kì quái như "Kẻ chu du cùng bức tranh vải", "Tình yêu của kẻ vô lại".

"Suy luận cổ điển, cụ thể là những truyện thế nào vậy?"

Nguyên ngày hôm nay, tôi đã nghe từ "cổ điển" mấy lần nhưng chỉ hình dung được đại khái chứ không biết ý nghĩa cụ thể.

https://thuviensach.vn

"Rất khó định nghĩa một cách đơn giản. Có thể nói đó là những truyện mà bí ẩn đưa ra sẽ được giải quyết một cách logic dựa trên những manh mối trung thực, nghĩa là thể loại tập trung vào quá trình suy luận hợp lý."

"Thì ra là vậy." Tôi phụ họa, khái niệm mơ hồ đã thể hiện được bằng ngôn từ.

"Thật ra, xét theo cách nhìn bây giờ, có những tác phẩm thời kì đầu của Ranpo không thể nói là suy luận hợp lý. Ông sở trường về ý tưởng độc đáo và lối kể kịch tính, nhưng còn khá yếu ở kĩ năng xâu chuỗi chặt chẽ các chi tiết để tạo nên một câu chuyện."

"Thế à?"

"Ví dụ khi đăng dài kì trên các tạp chí, có nhân vật ông dàn cảnh sắp xếp mọi thứ để chuẩn bị cho họ chết, nhưng cuối cùng họ vẫn sống... Nhiều lần như vậy lắm, nên việc tìm hiểu những tình tiết đã được đính chính khi ra sách cũng khá thú vị. Nói mới nhớ, ngay cả tác phẩm đầu tay cũng sai cơ bản ở nội mãi đến những năm cuối đời mới được phát hiện sửa chữa. Tuy nhiên, không phải chỉ mình Ranpo là không ý thức được các chỗ phi logic..."

Đang say sưa nói, Shioriko nhận ra mình lại lạc đề. Cô xin lỗi rồi nhìn xuống tờ giấy, ơ không, người chuyển hướng sang đề tài không liên quan chính là tôi mà.

"À, anh Daisuke nghĩ sao về nội dung viết trong đây?"

"Hả? À, tôi nghĩ bà ấy trình bày rất chỉn chu."

Tôi lật xem lần nữa xấp giấy đang đặt trên chiếu. Nó tập hợp mọi thông tin cơ bản về Kayama Akira, giống hệt hồ sơ điều tra hành vi. Chỉ hiềm, nhìn kĩ thì thấy những thông tin này có điểm không ổn lắm.

https://thuviensach.vn

"Chỉn chu quá mức phải không?"

"Đúng vậy."

Shioriko gật đầu, nhích lại gần tôi, hai chân vẫn xếp chéo sang một bên.

"Bà Kuniyo mang cái này tới khoảng một giờ trước... Tính từ lúc chúng ta rời khỏi nhà họ ở Yukinoshita thì chưa đầy hai tiếng. Trong khoảng thời gian đó mà bà Keiko đã ghi xong thì anh có nghĩ là quá nhanh không?"

"Nhưng số lượng câu chỉ có bấy nhiêu, nếu viết nhanh thì cũng...?"

Tôi nhớ lại dáng vẻ Kishiro Keiko khi viết chữ. Bà viết rất chậm. Khó mà hoàn thành "hồ sơ" nhanh thế này!

"Nghĩa là Kishiro Keiko đã tổng hợp lý lịch Kayama Akira từ trước?"

"Tôi nghĩ vậy." Shioriko gật đầu, đưa ngón trỏ lên. "Còn một điều nữa. Người đã nói rằng sẽ tổng hợp lý lịch ra giấy rồi đưa tới không phải là người viết cái này, mà là bà em. Cũng có khả năng Kishiro Keiko tiếp chúng ta là do em gái chỉ vẽ đường đi nước bước."

Lời Tanabe Kuniyo hiện lên trong đầu tôi. "Tôi muốn thực hiện nguyện vọng của chị ấy bằng bất cứ giá nào."

"Vậy thì, kể cả việc nhờ chúng ta sang nhà Kayama tìm chìa khóa cũng là..."

"Không phải theo ý của bà chị, tôi nghĩ thế. Thật ra vừa rồi khi đến đây, Tanabe Kuniyo có nói đã gọi cho Kayama Yoshihiko lần nữa, giới thiệu chúng ta với nhà bên ấy, và họ hẹn mình chiều tối mai đến.

"Hả?"

https://thuviensach.vn

Nội dung ủy thác rất thiếu tự nhiên, diễn biến sắp đặt quá kĩ lưỡng. Mục đích của bà ta là buộc chúng tôi phải gặp người nhà Kayama, đúng không?

"Có gì đó kì lạ... trong mọi việc."

Bà ta chỉ cần nói thẳng ngay từ đầu, rằng muốn chúng tôi đến nhà Kayama lấy chìa khóa về, thế là xong. Sao phải tiến hành một trình tự vòng vèo thế này?

"Tôi chưa hiểu sự tình ra sao... Nhưng rõ ràng người đó muốn mở két sắt bằng mọi giá. Dù gì cũng nên để ý đến hành động và lời nói của hai người này."

"Theo cô, trong két sắt có thứ gì?"

Tôi cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể Shioriko, thì ra tôi đã ngả lại gần cô tự lúc nào.

"Nếu thực sự là đồ quý hiếm liên quan đến Ranpo, thì chắc chắn không đơn thuần là sách cũ. Khả năng cao là di vật đặc biệt hoặc bản thảo viết tay. Giá thị trường ít nhất cũng phải trên một triệu yên."

"Nói được đến mức này, nghĩa là cô đã đoán ra rồi?"

"Anh Daisuke, lúc ở nhà Keiko, anh đã cam quyển Egawa Ranko phải không?"

Đột nhiên cô đổi đề tài, tôi hơi hẫng nhưng cũng gật đầu.

"Tôi đã cầm... Đó cũng là tiểu thuyết hả?"

"Ừm, nó là tiểu thuyết hợp tác giữa các tác giả trinh thám đương thời, viết theo hình thức tiếp sức từ năm 1930 đến 1931. Người chấp bút đầu tiên là Ranpo, dĩ nhiên nhan đề cũng do Ranpo đặt. Chuyện kể về cuộc đời đầy

https://thuviensach.vn

sóng gió của cô Egawa Ranko xinh đẹp, thuở nhỏ cha mẹ bị thảm sát, lớn lên đắm chìm vào thế giới khoái lạc và bạo lực. Đây là một tác phẩm phiêu lưu có cốt truyện hay, thời bấy giờ còn vài cuốn nữa cấu tứ dưới dạng hợp tác. Egawa Ranko được thực hiện bởi một đội ngũ cực kì hùng hậu. Người chấp bút tiếp theo là Yokomizo Seishi, ngoài ra còn có Yumeno Kyusaku, Koga Saburo, Oshita Udaru, Morishita Uson..."

Cái tên Yokomizo Seishi thì tôi mới thấy lúc nãy. Tôi nhớ rõ, ông chính là người sáng tạo nhân vật Kindaichi Kosuke.

"Edogawa Ranpo và Yokomizo Seishi có thân nhau không?"

"Có, tất nhiên. Qua sự giới thiệu của người quen mà hai người họ trở nên thân thiết, chính Ranpo là người khuyến khích Yokomizo Seishi viết tiểu thuyết trinh thám, điều này đã tạo cơ hội để ông ra mắt với tư cách nhà văn. Thời trẻ Yokomizo Seishi là biên tập viên tạp chí, có thời còn phụ trách biên tập cả sách của Ranpo. Tình bạn của họ kéo dài tới bốn mươi năm đến tận lúc Ranpo qua đời."

"Thế cơ à?"

Tôi không hề hay biết. Hóa ra cha đẻ của Akechi Kogoro và cha đẻ của Kindaichi Kosuke có quan hệ sâu sắc đến thế.

"Rồi sao?"

"Trong các bản in đầu tiên của Ranpo thì Egawa Ranko là cao giá nhất."

Bầu không khí lắng xuống, tôi rụt rè mở miệng, "Cao là khoảng bao nhiêu?"

"Sách mà đẹp thì ít nhất cũng phải một triệu yên trở lên. Sách quý hiếm nhường ấy còn không thèm che chắn gì, thì thứ bên trong két sắt phải

https://thuviensach.vn

quý giá hơn rồi!"

Mồ hôi lạnh tuôn trên lưng tôi. Tôi cứ tưởng đó chỉ là tác phẩm bình thường nên vô tư sờ vào. Thảo nào lúc nó suýt rớt, chỉ mình Shioriko kêu lên.

"Có lẽ Tanabe Kuniyo cũng không biết đâu."

Bà ta đã ấn cuốn Egawa Ranko vào giá sách một cách thô bạo. Trước sự vụng về của tôi, bà ấy tỏ ra phật ý nhưng không hề giật mình. Nếu biết được giá trị của nó thì hẳn bà ta đã tái mét mặt ra rồi.

"Rất có thể! Cũng chẳng mấy khi gia đình của người sưu tầm sách cũ có hứng thú với sách cũ mà."

Bất giác tôi chăm chú nhìn Shioriko. Chuyện đang nói nghe như chuyện của người khác, nhưng thực tế chị em Shinokawa chính là ví dụ rõ nhất. Chị thì "mọt sách" cực độ còn cô em gái gần như không đọc gì. Dù vậy, không có nghĩa là họ không thương nhau. Nói mới để ý, ngay cả việc cô em tận tình chăm sóc cô chị bị thương cũng giống cảnh nhà Kishiro Keiko.

Sở thích khác nhau nhưng tình cảm dành cho gia đình luôn không thay đổi.

"Chứ cháu đây, một mẩu giấy ghi chú mẹ còn không cho, đừng nói tới sách."

Lời Shinokawa Ayaka khi nãy vẫn văng vẳng bên tai. Tại sao Chieko không để lại thứ gì cho cô bé? Phải chăng vì người con thứ không giống mình, không ham đọc sách nên bà mặc kệ thế nào xong thôi?

"À, anh Daisuke?"

https://thuviensach.vn

Nghe gọi, tôi ngước mắt lên, mặt Shioriko còn gần hơn khi nãy. Khoảng cách giữa chúng tôi sát rạt đến mức tiêu cự không còn xác định được điểm nhìn. Tôi cũng hiểu rõ rằng cô chỉ đang chú tâm vào câu chuyện và không có ý đồ nào khác. Dù vậy, bàn tay tôi để trên đùi vẫn bất giác nắm chặt lại.

"Ngày mai, Aya sẽ lo đóng cửa tiệm, tôi định tầm chiều đến nhà Kayama. Anh Daisuke thì sao...?"

"À, dĩ nhiên tôi sẽ cùng đi chứ. Tôi sẽ lái xe."

Shioriko đặt tay lên bầu ngực căng đầy như thở phào nhẹ nhõm. Bị cử động đó thu hút, tôi bất giác đưa mắt nhìn theo.

"Cảm ơn anh nhé. Hồi nãy tôi có xem thử địa chỉ, thấy hơi xa nhà ga và đường lại nhiều dốc nên đang lo không biết phải làm sao. Tôi sẽ trả ơn anh đàng hoàng... Anh sao thế?"

"À, không, trả ơn gì vậy?"

Chắc vì đang dao động nên tôi đã buột miệng hỏi.

Đôi môi cô hé mở, "Ôi trời, tôi chưa nói sao?"

"Vâ... vâng."

"Tiền thưởng."

Trong chốc lát, đầu óc tôi trống rỗng, "Hả?"

"Tiền thưởng... Này nhé, chẳng phải từ trước tôi đã nhờ anh Daisuke đủ thứ chuyện rồi sao? Gần đây anh cũng giúp tôi sắp xếp lại nhà chính nữa... À, mặc dù tôi không thể trả cho anh được nhiều nhưng..."

https://thuviensach.vn

Cô e thẹn đan các đầu ngón tay của hai bàn tay vào nhau. Cử chỉ rất dễ thương, nhưng tim tôi bỗng lạnh buốt.

Không phải tôi giận. Mà tôi thất vọng vì không khiến cô cảm nhận được tâm ý của mình, lại còn mất công mơ mộng vẩn vơ vì hai chữ "trả ơn", các ý nghĩ cứ thế quấn vào nhau, rối ren phức tạp.

"Tôi làm không phải vì muốn được trả ơn!"

Giọng điệu tôi bỗng cứng rắn khác thường. Cặp mắt Shioriko đằng sau tròng kính mở to, chừng như rất ngạc nhiên.

"Tiền thưởng gì đó không cần đâu!"

Giọng tôi nhỏ lại thảm hại. Thật ra, nói không cần tiền thưởng là nói dối. Vì bình thường lương của tôi cũng chẳng nhiều nhặn gì.

"Nhưng mà, khi xong xuôi vụ này, cô có thể đi chơi với tôi không? Không phải trả ơn, mà là hẹn hò!"

Thật ra đã vài lần chúng tôi ra ngoài với nhau, nhưng báo trước một cách rõ ràng đây là hẹn hò thì mới là lần đầu tiên. Tôi do dự đến tận bây giờ chỉ vì từng nghe cô tuyên bố "sẽ ở vậy cả đời", bụng bảo dạ nếu thổ lộ thì sẽ bị cự tuyệt mà thôi.

"Hẹn hò..."

Shioriko thì thầm một cách yếu ớt. Tôi đợi câu trả lời, nhưng cô không hứa sẽ đi cũng không từ chối. Cô đờ người ra, vẫn giữ vẻ ngạc nhiên. Dù sao tôi cũng nghĩ là mình đã truyền đạt được tâm tư. Tôi sẽ không lùi bước nữa.

"Cô cân nhắc xem!"

https://thuviensach.vn

Sau khi bật dậy và sải bước ra khỏi phòng, tôi lao như tên bắn xuống cầu thang.

3

Ngày tiếp theo, chúng tôi tới nhà Kayama sớm hơn một chút so với giờ hẹn.

Ngôi nhà nằm cuối con đường ngoằn ngoèo trên sườn đồi yên tĩnh. Bước ra khỏi xe van, chúng tôi kinh ngạc nhìn cánh cổng sắt có trang trí, và trụ cổng làm bằng gạch. Con đường nhỏ trải đá kéo dài như rễ vào lùm cây, từ chỗ này không nhìn được ngôi nhà. Chỉ thế thôi cũng đủ thấy đây là khu đất rất rộng.

"Đi nào!"

Shioriko mặc chiếc áo khoác màu nhạt như mùa xuân.

Vì đã được hướng dẫn là nên vào từ cổng ngách, chúng tôi bèn đi theo lối đó.

Nghĩ lại thì thấy nhà Kishiro Keiko đang ở cũng khá rộng. Vậy thì nhà chính của Kayama Akira, chủ sở hữu biệt thự đó, không lý nào lại nhỏ hơn được. Gia đình chúng tôi sẽ gặp sau đây nghe nói là một gia đình tư bản đúng nghĩa.

Chẳng mấy chốc hình bóng ngôi nhà hiện ra. Đó là một tòa nhà hai tầng lớn kiểu Tây, nổi bật vì sự tương phản giữa ngói nâu đỏ và tường đá trắng. Diện mạo được giữ gìn tinh tươm, nhưng xem chừng đã có lịch sử lâu đời. Nếu nó được xếp hạng di sản văn hóa của thành phố hay của tỉnh thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

"Một ngôi nhà tuyệt vời! Thật giống ngôi nhà được tả trong series Đội thám tử nhí." Shioriko mê mẩn buông tiếng thở dài. "Quái nhân hai mươi

https://thuviensach.vn

khuôn mặt có xuất hiện ở đây cũng không lấy gì làm lạ."

"Thế, thế á?"

Nếu là bình thường thì tôi đã có thể nói những câu đại loại "Không phải tôi đang khen đâu", nhưng hôm nay tâm trạng tôi đang rối bời. Lời thổ lộ tối qua vẫn còn để lại dư âm, nên tôi không biết phải tỏ thái độ thế nào. Nói được câu "Cô cân nhắc xem" thì cũng hùng dũng đấy, nhưng lúc ấy tôi quên béng mất là hằng ngày vẫn phải làm việc cùng cô.

Biểu hiện của Shioriko không có gì đổi khác so với mọi khi. Tôi rất muốn hỏi "Cô có đang cân nhắc không đấy?" nhưng không thể, nên tạm thời chỉ còn cách quan sát qua thái độ.

shioriko bấm chiếc chuông bảng đồng ở lối vào nhà, dù chống nạng, cô vẫn đứng thẳng lưng một cách đường hoàng. Trên cánh cửa, khe hở dài và hẹp ngang tầm mắt mở ra, để lộ một đôi mắt đàn ông đeo kính gọng kim loại. Vết nhăn hằn ở ấn đường như nói lên tâm trạng của người đó.

Khe hở đóng lại, trong tích tắc bầu không khí tĩnh lặng hẳn đi. Không hiểu sao tôi có cảm giác mình sẽ bị cho chờ mãi thế này, nhưng chẳng mấy chốc cánh cửa kiên cố đã chầm chậm mở ra.

Một người đàn ông gầy gò, có khuôn mặt dài và đôi môi dày hiện ra. Hắn đã ngoài năm mươi, cằm chảy xệ và tóc lưa thưa. Áo len may khéo phối với quần dài có nếp là, kiểu dáng giống đồ mặc ở nhà nhưng chỉn chu quá mức nên trông có phần thiếu tự nhiên, làm tôi liên tưởng tới ma nơ canh ở quầy bán trang phục nam trong trung tâm thương mại.

"À, cháu đến đây theo ủy thác của bà Kishiro Keiko, cháu là Shinokawa."

"A, chỗ tiệm sách cũ. Còn Tanabe đâu?" ông nhắc tới cái tên ấy như đang phỉ nhổ.

https://thuviensach.vn

"Hôm nay... chỉ có chúng cháu đến thôi ạ."

Tanabe Kuniyo e rằng mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp nếu có mặt bà, nên đã không đi. Đó đúng là quyết định chính xác, tôi thầm nhận xét khi quan sát khuôn mặt đàn ông khó đăm đăm kia. Dĩ nhiên với chúng tôi ông ta cũng thể hiện một thái độ không thể nói là dễ chịu.

"Tôi là Kayama Yoshihiko. Đứng ở đây không hay lắm, vào trong đi!"

Tôi và Shioriko được dẫn vào phòng khách ngập nắng chiều.

Đồ nội thất rất đồ sộ, xem chừng toàn là hàng quý hiếm, thành thật mà nói, tôi cảm thấy không được thoải mái giữa đống đồ đạc này. Khi chúng tôi ngồi vào chiếc sofa đôi, Kayama Yoshihiko cũng ngả lưng trên chiếc sofa đơn phía đối diện.

Đúng là người đã sống ở đây lâu năm, dáng dấp ông cực kì hài hòa với chiếc ghế.

"Thật là một nơi chốn tuyệt vời!" Shioriko thì thầm khen ngợi.

"Nhà riêng của một kiến trúc sư người Mỹ đầu thời Chiêu Hòa, do ông ta đích thân thiết kế. Vài năm sau ông tôi mua lại, nội thất và đồ đạc trước chiến tranh cũng còn lại nhiều làm."

Yoshihiko điềm đạm giải thích. Bất ngờ cánh cửa mở ra, một phụ nữ tóc ngắn ló mặt vào. Người này xem chừng kém ông vài tuổi, mặc áo len có kiểu dáng tương tự dù không phải là đồ đôi.

"Anh... A!" Nhận ra có khách, bà cúi đầu chào với vẻ nghi ngờ. Chắc đây là Hidemi, vợ của Yoshihiko. Chúng tôi định nhỏm dậy đáp lễ nhưng Yoshihiko đã khoát tay ý bảo cứ ngồi yên.

https://thuviensach.vn

"Những người đưa tin từ Kamakura. Xong việc ngay thôi, em không cần phải làm gì đâu." Ông nói với vợ nhưng lông mày không hề nhúc nhích. Bà vợ chừng như hiểu ý, gật đầu qua loa rồi đóng cửa lại. Nghĩ cho kĩ thì cũng không thể khác được, Kishiro Keiko bị gia đình này ghét cay ghét đắng mà.

"Sao nào? Nghe nói hai người đến đây tìm chìa khóa?"

"Vâ... vâng."

"Tôi nói với bên đó rồi, ở đây không tìm thấy chìa khóa, cũng không biết mật khẩu. Cha tôi không hé một lời nào về két củng. Vả lại, nhà này chẳng hứng thú gì với cái két lẫn những thứ liên quan. Tôi đã khuyên gọi người mở khóa đến phá đi mà lại. Tại sao bà ta không làm thế chứ?"

"Tại bà ấy lo nhỡ bên trong có cái gì..."

Shioriko thu mình lại, trả lời mà không nhìn vào mắt đối phương. Cũng vì Yoshihiko trông đường bệ quá, không hiểu sao tôi lại liên tưởng đến cảnh cô học trò đang bị thầy giáo mắng.

"Rốt cuộc là cái gì ở trong két sắt? Nghe nói là đồ quý hiếm liên quan đến Edogawa Ranpo."

"Cháu không hỏi ạ."

"Cô không biết mà đi hợp tác à? Nhưng tại sao tiệm sách cũ lại nhận chân sai vặt thế này chứ?

"Ông Kayama Akira cha bác, hồi xưa rất hay mua sách ở tiệm cháu. Vi mối duyên này, bà Keiko mới nhờ bọn cháu tìm hiểu giúp mật khẩu."

Vẫn ấp úng như mọi khi, nhưng Shioriko đã giải thích một cách an toàn. Dù có kể lể dài dòng là mở được két sắt thì sẽ được bán cho bộ sưu

https://thuviensach.vn

tập, được cho xem bên trong cái két thì cũng chẳng để làm gì.

"Vậy à?"

Không biết tại sao nếp nhăn giữa ấn đường Yoshihiko đã biến mất. Ông ấn ngón tay vào thái dương, thẫn thờ nhìn xuống vành chiếc bàn tròn.

"Người sưu tầm truyện trinh thám cất vào ngôi nhà ở Kamakura có thật là ông nội và cha tôi không?"

"Cháu chưa từng gặp hai vị đó... Nhưng trong danh sách khách hàng của tiệm vẫn còn tên ông Kayama Akira và địa chỉ ở Kamakura. Cháu xin lỗi, nhưng bác không biết chuyện đó ạ?"

"Tôi không biết."

Yoshihiko thở dài lẩm bẩm. Có cảm giác cuối cùng tôi cũng được nhìn thấy một phản ứng giống người của người đàn ông này.

"Tôi chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của biệt thự ở Kamakura. Sau cái chết đột ngột của cha, tôi đã rất sửng sốt khi mở di chúc. Mọi người trong nhà cũng vậy. Chỉ riêng luật sư cố vấn từ thời cha là biết thôi."

Ngồi bên cạnh tôi, Shioriko gật đầu lấy lệ. Xem chừng cô đang lúng túng vì đột nhiên được nghe người lạ kể về hoàn cảnh của họ, không biết phải tiếp lời vào thời điểm nào.

"Rốt cuộc chúng tôi đã tuân thủ bản di chúc. Nếu thiên hạ biết đến sự tồn tại của con người đó thì sẽ rất khó khăn cho chúng tôi. Tôi cũng mong cô thông cảm cho tình huống này."

"Tấ... tất nhiên rồi ạ. Xin bác yên tâm!"

Thật đáng tiếc, chủ tiệm của tôi lại đi ấp úng vào đúng lúc ấy. Không rõ có phải vì bất an, vết nhăn giữa ấn đường của Kayama Yoshihiko lại hằn

https://thuviensach.vn

sâu.

Tôi đã hiểu đôi chút tình hình ở đây. Thoáng nhìn ngôi nhà là biết gia đình Kayama nắm một khối tài sản khá lớn, không đến nỗi tranh chấp với Kishiro Keiko vì việc phân chia của cải như tôi đã tưởng. Điều khiến Kayama Yoshihiko lo sợ hơn cả là người ngoài biết chuyện cha mình, một "nhà giáo dục", lại có quan hệ bất chính ngoài luồng. Với một người kế nghiệp cha, ngồi ở vị trí hiệu trưởng như ông thì đúng là có nhiều chuyện phải chú ý. Ông đồng ý gặp mặt những người không quen biết như chúng tôi, chắc cũng để tránh việc kích động Kishiro Keiko.

"Bác đã đến thăm... ngôi nhà ở Kamakura rồi phải không ạ?" Shiorıko hỏi.

"Lần đầu tiên là sau khi động đất. Còn trước nữa chúng tôi chỉ nói chuyện qua điện thoại."

"Sao lại gặp đột ngột như thế ạ?"

Đúng. Chị em nhà đó cũng nói "họ từ chối cho mãi đến gần đây". Nghĩa là gần đây mới bắt đầu gặp.

"Vì tôi không tiện từ chối lời nhờ vả của người mắc bệnh nặng và bị thương như thế." Kayama Yoshihiko trả lời, "Khoảng nửa năm trước, bên đó tự dưng im hơi lặng tiếng làm tôi thấy lạ. Hỏi luật sư riêng thì nghe nói ông ấy cũng có việc đến tìm mấy lần nhưng nhà cửa chẳng có ai. Chắc đấy là lúc bà ta nhập viện."

Nghĩa là Kishiro Keiko đã nhập viện khoảng nửa năm trước. Phù hợp với câu chuyện chúng tôi nghe được.

"Ắt bà ta vẫn nghĩ là tôi đang giữ chìa khóa lẫn mật khẩu. Hiểu lầm như thế thì tôi cũng không biết phải làm sao. Nên tôi đành nhượng bộ và nói rằng tạm thời sẽ tìm chìa khóa trước."

https://thuviensach.vn

Kayama Yoshihiko khẽ lắc đầu. Tôi cảm nhận được sự thông cảm của ông đối với Keiko, dù chỉ là một chút.

"Bác có tìm hiểu lai lịch Kishiro Keiko và gia đình bà ấy không?"

Tôi nhớ lại lời dặn của Shioriko tối qua, rằng cần chú ý đến hành động và lời nói của hai chị em nhà này.

Chắc cô cũng muốn thu thập thông tin về họ. Kayama Yoshihiko tất nhiên không đoán được ý đồ của câu hỏi, ông trả lời ngay tắp lự, "Tôi tìm hiểu rồi. Xuất thân ở thị trấn Miyashiro, họ hàng hiện thời chỉ có một em gái và một cháu trai, cha mẹ mất khoảng hai mươi năm về trước, không còn thân thích nào khác. Mà bên cô không biết gì sao?"

"Bà... bà ấy không nói nhiều về bản thân. Với lại để tìm ra mật khẩu, cháu nghĩ cũng nên tìm hiểu đôi chút thông tin về bà Keiko. Nếu, nếu như không có gì trở ngại, cháu có thể hỏi về quá trình quen biết giữa ông Kayama Akira và bà Keiko không ạ?"

So với thái độ rụt rè thường thấy, câu hỏi này thật bạo gan. Kayama lập tức nhăn nhó khó chịu. Nhưng ông nhận ra có tránh né thì cũng vô ích nên bắt đầu giải thích, tuy vẫn bĩu môi.

"Gia đình không mấy khá giả, bản thân nhận được học bổng tư nhân để học đại học. Giám đốc của quỹ học bổng đó là cha tôi. Sinh viên tốt nghiệp sẽ được tham gia một bữa tiệc thân mật để giao lưu với giám đốc của quỹ học bổng, và họ quen biết nhau. Bà ta ở lại học tiếp cao học, nghe nói định hướng làm nhà nghiên cứu."

"Nhà nghiên cứu?"

"Lĩnh vực chuyên môn là văn học đại chúng cận đại, đặc biệt là tiểu thuyết trinh thám thời sơ khai. Đương nhiên có cả Edogawa Ranpo đúng không?"

https://thuviensach.vn

Trong một bữa tiệc như thế thì chuyên môn của sinh viên tự nhiên sẽ trở thành chủ đề bàn luận. Cả hai đã gặp được người cùng sở thích ở một nơi không ngờ tới.

"Luật sư riêng của gia đình tôi nói rằng, trong vài năm sau khi quen biết, họ chỉ gặp định kì và nói chuyện về sở thích thôi. Cha tôi mời ăn, giới thiệu việc làm thêm cho bà ta. Với người trẻ nói chung ông đều hành xử như vậy. Ông rất thích giúp đỡ người khác." Kayama Yoshihiko tạm ngừng, mắt dõi lên trần như lần tìm kí ức. "Bà ta tốt nghiệp cao học và trở thành giảng viên, nhưng không đủ ăn nên vẫn cố kiếm một công việc làm thêm. Rốt cuộc sức khỏe bị tàn phá, mất việc, không lo nổi cả nơi ở, cha tôi bèn chu cấp cho bà ta ngôi nhà ở Kamakura. Đó là chuyện của hai lăm hai sáu năm về trước."

"Là sau khi cụ Kayama Sokichi qua đời, đúng không ạ?"

Shioriko hỏi. Tôi nhớ tới sơ đồ phả hệ. Hai lăm hai mươi sáu năm trước tức là khoảng năm 1985, lúc đó vợ Kayama Akira còn sống.

"Đúng vậy. Và chỉ còn một mình cha tôi ra vào ngôi nhà ở Kamakura. Nghe nói, lúc đầu ông thuê bà ta với tư cách quản lý nhà và bộ sưu tập sách, nhưng rốt cuộc... Cha tôi dù nghiêm túc nhưng cũng chỉ là người đàn ông phàm trần."

Giọng nói thất vọng pha lẫn nụ cười khổ sở. Với Kayama Yoshihiko, chắc chắn Akira là một cha đáng tự hào. Phải chăng càng tôn kính bao nhiêu thì lại càng thất vọng bấy nhiêu?

"Ông nhà không nói chuyện về Ranpo với gia đình ạ?"

"Không, hoàn toàn không." Kayama Yoshihiko phủ định một cách dứt khoát. "Ban đầu tôi còn không biết ông thích đọc truyện trinh thám nữa kia. Khi ở nhà, cha hay ngồi lì trong thư phòng. Nhưng trong đó, đừng nói

https://thuviensach.vn

Ranpo, mà tiểu thuyết bình thường cũng không có. Ông là người thật thà, kiệm lời, nói thế nào nhỉ, là người khô khan vô vị. Ít nhất là như tôi thấy."

Thật kì lạ. Theo lời kể của Kishiro Keiko thì Kayama Akira là một người "rất thích sách, vui vẻ, tinh nghịch". Nhận xét ở đây lại trái ngược hoàn toàn, như một người khác vậy. Sao mà sai lệch đến thế?

"Vì cha như thế, nên đối với việc vui chơi của con cái, gia dinh tôi cúng rất nghiêm khắc. Không cho mua truyện tranh dù là tự mua bằng tiền tiêu vặt, ti vi còn không được xem thoải mái. Chỉ cho đọc giai thoại vĩ nhân, từ điển bách khoa hay văn học thiếu nhi cha mẹ chọn sẵn thôi.

"Hả?"

Shioriko cao giọng kinh ngạc. Với người từ nhỏ đã được đọc sách thỏa thích như cô thì cảnh ngộ này chẳng khác nào địa ngục. Chắc là chỉ tưởng tượng thôi đã muốn nghẹt thở rồi.

"Cha bác cấm ạ?"

"Không, chủ yếu là do phương châm của mẹ tôi. Mẹ lớn lên trong một gia đình quân nhân cấp cao, lại là trưởng nữ nên được giáo dục khá nghiêm khắc. Vì thế, bà cũng nghiệt ngã với các con mình. Cha không tỏ ý kiến gì về các quyết định của mẹ, nghĩa là ông cũng đồng tình rồi. Trong khi đó lại đi giấu nhẹm những tiểu thuyết trinh thám yêu thích."

"Nhưng tại sao lại cần giấu ở một nhà khác chứ?"

Tôi đột ngột xen vào. Đó là chuyện khiến tôi băn khoăn suốt từ nãy đến giờ.

"Cháu nghĩ để ở nhà này cũng được. Hơn nữa, giấu nhẹm cả với gia đình..."

https://thuviensach.vn

"Tôi vẫn chưa hiểu rõ nguyên nhân. Không chừng do đặc thù công việc hoặc sợ mang tiếng xấu. Tiểu thuyết dành cho người trưởng thành của Ranpo có nhiều cảnh dã man lắm đúng không? Nào là phanh thây cô gái trẻ, vùi thi thể vào thạch cao trang trí...

Tôi vẫn thấy chưa thỏa đáng. Việc trong ngôi nhà này không có lấy một cuốn tiểu thuyết, ngay cả của Ranpo thì tôi thấy hơi quá. Dường như còn một lý do nào khác.

"Nói mới nhớ, chỉ có series Đội thám tử nhí là ngoại lệ thôi." Kayama Yoshihiko bất chợt nói. "Bộ đó là do cha gom về cho chúng tôi. Ông mua thêm ở hiệu sách đến mấy lần và đã gom được cho anh em tôi khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu quyển. Chỉ chừng đó thôi, mẹ đã không hài lòng, bà cho rằng nội dung truyện kích động quá nhiều. Cha tôi mua chắc vì ông hâm mộ Edogawa Ranpo."

"Nếu là thời bác còn nhỏ thì đó hẳn là bộ Đội thám tử nhí - Edogawa Ranpo toàn tập của nhà xuất bản Poplar."

Vừa chuyển qua chủ đề sách thì Shioriko đột nhiên ngẩng mặt lên, bắt đầu nói chuyện rất lanh lẹ. Bỗng chốc cô như biến thành một người khác.

"Nếu xét trên số lượng thì có thể thấy ông nhà chỉ mua truyện cho thiếu nhi của Ranpo. Phải chăng số sách đó đang lẫn cả những quyển mà gáy có hình con nhện và những quyển gáy có hình mũ sắt phương Tây ạ?"

Kayama Yoshihiko hơi dịu nét mặt, "Đúng là người ở tiệm sách cũ có khác, biết rõ quá! Chính xác là thế. Nhà tôi cũng chẳng có mấy trò giải trí nên tôi đã đọc đi đọc lại khá nhiều lần mấy quyển đó."

"Sống ở ngôi nhà này, chắc hẳn sẽ có cảm giác rất tuyệt vời giống như mình đang có mặt trong chính câu chuyện vậy. Thật ghen tị quá ạ! Cứ như quái nhân hai mươi khuôn mặt thực sựsẽ xuất hiện..." Shioriko nhìn quanh

https://thuviensach.vn

phòng khách và thốt lên đầy cảm thán. Có lẽ cô cũng ngại chọc giận ông chủ nhà, nhưng vẫnkhông kìm được phấn chấn nên cứ nhấp nhổm.

"Đúng rồi, tôi từng tưởng tượng ra cảnh quái nhân đứng ngoài cửa sổ nhìn trộm vào đấy, cũng có lúc lại náo nức đi tìm những mẩu giấy nhắn không hề tồn tại."

"Và chơi trò đóng vai đội thám tử nhí nữa chứ..."

"Đương nhiên rồi. Tôi đóng vai đội trưởng, em gái và đứa trẻ hàng xóm vào vai đội viên. Để chuẩn bị khi quái nhân tới, chúng tôi đã đào mấy cái hố bẫy ở ngoài vườn nên bị mẹ la mắng dữ dội." Đang say sưa kể, Kayama Yoshihiko bỗng im bặt, rồi mau chóng trấn tĩnh lại. ông đằng hắng một tiếng và ngả lưng ra sofa, trở về với biểu hiện khó chịu ban nãy giống như vừa đeo lại mặt nạ. "Lên trung học cũng là lúc giã từ những trò chơi như thế."

Ông nói và đứng lên khỏi ghế, nhìn xuống chúng tôi vẫn đang ngồi, "Toàn là chuyện vô bổ, nói đến đây đủ rồi. Trước mắt cô hãy thông báo cho người đàn bà đó rằng, tôi đã làm mọi cách mà không tìm thấy chìa khóa."

Rõ ràng là ông định đuổi chúng tôi. Nhưng Shioriko không chùn bước, giống như công tắc vẫn đang được bật, "Có hai thứ cháu muốn được bác cho xem. Xem xong cháu sẽ về ạ."

Ông chủ nhà nheo mắt. Rõ ràng là đang cảnh giác, "Xem cái gì?"

"Nếu bác vẫn giữ, cháu muốn được xem Đội thám tử nhí - Edogawa Ranpo toàn tập của nhà xuất bản Poplar."

"Lý do?"

"Trước mắt, cháu có chuyện muốn xác nhận. Sẽ xong ngay thôi ạ."

https://thuviensach.vn

Kayama Yoshihiko đảo mắt nhìn ra chỗ khác, suy nghĩ một lúc rồi miễn cưỡng gật đầu, "Được thôi. Chắc là vẫn để trên kệ sách trong kho. Thứ còn lại?"

"Cháu muốn được xem thư phòng của ông nhà." Shioriko nói dứt khoát, như thể đó là chuyện quá nhỏ nhặt vậy.

4

Căn phòng được gọi là kho nằm ở đâu khu nhà, nhỏ, ẩm thấp, quay ra hướng Bắc, đồ đạc bám đầy bụi. Các thiết bị điện cũ kĩ xếp thành hàng trông như đồ bày trong viện bảo tàng. Vì chỉ là thường dân nên tôi không kìm được ý nghĩ chắc toàn là món quý giá, nếu bán đi cũng được bộn tiền.

Kệ sách đặt cạnh ti vi có chân đứng. Tác phẩm của Edogawa Ranpo xếp thẳng hàng cùng từ điển bách khoa cũ và mấy cuốn khác giống như giáo trình đàm thoại tiếng Anh. Chính xác là dấu gáy sách có hai loại là hình con nhện và mũ sắt phương Tây. Còn dấu mặt nạ vàng mà tôi biết thì không thấy đâu.

"Đây là bản in trước khi đổi thành dấu mặt nạ vàng."

Shioriko giải thích nhỏ cho tôi nghe. Lời giải thích vắn tắt hơn mọi khi, chắc cô giữ ý do có Kayama Yoshihiko khoanh tay đứng bên cạnh, vẻ mặt còn khó chịu hơn lúc nãy. Mà tôi nghĩ thế cũng không phải là quá đáng lắm. Tạm thời ông ấy còn nghe theo nguyện vọng của Shioriko, chứ cũng không biết được khi nào tâm trạng ông thay đổi.

"Anh Daisuke có thể lấy vài quyển cho tôi xem bên trong được không? Quyển có dấu hình con nhện ấy."

Một tay cô đang cầm nạng. Tôi gật đầu.

https://thuviensach.vn

Hình như những quyển có dấu con nhện là thuộc nửa đầu bộ sách, còn quyển có hình mũ sắt phương Tây là thuộc nửa sau. Phần nửa đầu đã rách bươm nhưng phần nửa sau vẫn còn rất đẹp. Tôi lần lượt lấy những quyển có dấu con nhện là "Quái nhân hai mươi khuôn mặt", "Đội thám tử nhí", "Quái nhân tàng hình" và mở các trang bên trong ra.

"Những quyển đầu đã được đọc khá nhiều nhỉ?"

Shioriko bắt chuyện với Kayama Yoshihiko. Chắc cô nghĩ ông cũng thoải mái hơn khi ở chỗ này.

"Vì khi cha mua những quyển sau, chúng tôi đã lên trung học rồi."

Thái độ rất lạnh lùng, nhưng tôi cảm nhận được sự tự chủ trong lời ông nói, nên cũng thấy yên tâm.

"Quả nhiên, toàn là sách xuất bản vào cuối thập niên 1960 đầu 1970. Anh Daisuke, để chắc chắn, anh lấy luôn cả mấy quyển có dấu mũ sắt phương Tây nữa nhé!"

"A, được!"

Lần này, tôi chọn "Tiến sĩ phù thủy", "Búp bê ác ma", "Lời nguyền của quái nhân hai mặt" và mở ra như khi nãy. Những cuốn này gần giống với sách trong series Đội thám tử nhí mà hồi nhỏ tôi đã thấy. Bên cạnh tranh vẽ đứa trẻ cầm máy vô tuyến, có chữ "Kayama Yoshihiko" viết thật to. Nói mới nhớ, hình như ở bìa lót của những quyển sách khác cũng thấy viết thế này.

"Tất cả đều viết tên phải không ạ?"

Shioriko lại hỏi Yoshihiko. Khuôn mặt ông thực sự cau có.

https://thuviensach.vn

"Vì em gái tôi luôn cầm đi một cách tùy tiện, nên tôi đã nổi nóng rồi ghi vào đó. Lúc ấy tôi còn trẻ con mà. Với những cuốn sách có ghi tên, tôi cấm nó sờ vào. Mà vẫn chưa xong hả?"

"Xin lỗi! Cháu xong rồi ạ. Anh Daisuke, được rồi."

Tôi để quyển "Lời nguyền của quái nhân hai mặt" vào kệ như cũ. Shioriko quay sang Kayama Yoshihiko, cảm ơn một cách lịch sự.

"Cảm ơn bác rất nhiều. Vậy tiếp theo chúng ta đến thư phòng của ông nhà ạ."

"Trước khi đi, hãy nói xem nãy giờ cô đã xác nhận cái gì vậy?"

"Cháu muốn xác nhận xem có phải tất cả đều là bản phát hành thời bác còn niên thiếu không Thế thôi. Cháu nghĩ ông nhà mua toàn tập này cốt là để cho bác đấy."

"Chứ còn sao! Chính vì vậy tôi mới hỏi có vấn đề gì mà?"

Shioriko im lặng một lát rồi lắc đầu khổ sở, "Xem thư phòng xong cháu trả lời được không? Vì cháu nghĩ nên giải thích theo trình tự."

Cô đã nói thế thì chỉ còn cách cho xem thư phòng thôi. Yoshihiko hừ mũi, rảo bước đi trước. Shioriko chống nạng theo sau.

Không biết có thật là phải sắp xếp theo trình tự không, hay Shioriko chỉ cố ý nói vậy để được cho xem thư phòng. Dù thế nào đi nữa, tôi vẫn nghĩ cô là một người rất cừ.

Thư phòng của Kayama Akira ở tầng hai, ngay từ lối vào đã khác với các phòng khác. Cánh cửa đẹp được trang trí bằng các tấm panel hình chữ nhật trông đồ sộ và nặng nề. Tôi phải giúp Shioriko đẩy cửa vì cô không thể mở bằng một tay.

https://thuviensach.vn

"Cửa làm toàn bằng gỗ bách đấy. Lúc nhỏ tôi khốn khổ vì độ khó mở của nó, nhưng cha thích thế thì biết làm sao. Đồ đạc bên trong cũng toàn bằng gỗ bách cả."

Chúng tôi nghe Yoshihiko giải thích trong khi bước vào thư phòng. Diện tích lớn hơn tôi nghĩ, trần nhà rất cao. Hai bên tường là giá sách cố định. Trước cửa sổ chính kê một cái bàn lớn cùng màu với cánh cửa. Phòng bài trí theo kiểu người đi vào sẽ đối diện với chủ nhân ngồi trước bàn. Gần cửa kê một bộ bàn ghế tiếp khách giống như ở tầng một. Không hiểu sao cách sắp đặt này làm tôi nghĩ tới phòng hiệu trưởng.

"Chỉ có phòng này là giữ nguyên như lúc cha còn sống. Tôi nói trước luôn, không có chìa khóa hay mật khẩu gì đâu. Tôi đã tìm qua một lượt rồi."

Yoshihiko nhắc nhở. Shioriko hướng ánh nhìn về giá sách. "Ông nhà thường hay ở đây phải không?"

"Hễ ăn cơm xong là cha ở lì trong thư phòng cho đến lúc đi ngủ. Làm việc hay gặp gỡ nói chuyện với những khách thân cũng chủ yếu là ở đây."

Trên giá có nhiều sách liên quan đến lịch sử và giáo dục. Đập vào mắt tôi là bộ Hệ thống tư tưởng Nhật Bản và Văn hóa Minh Trị toàn tập được xếp thành hàng. Ngoài ra còn có từ điển tên người, từ điển tiếng nước ngoài, những tài liệu liên quan đến chữ nổi và thủ ngữ. Tôi nghĩ nội dung sách rất phù hợp với một nhà giáo dục, nhưng lạ một điều là không hề thấy chỗ nào thể hiện sở thích cá nhân. Giống hệt kệ sách trong thư viện.

"Trong nhà này, sách vở của ông chỉ nằm ở đây thôi phải không ạ?"

"Đúng."

"Mọi người cũng được đọc những quyển sách này chứ?"

https://thuviensach.vn

"Tôi và vợ hay mượn các sách tra cứu. Lúc còn sống cha có nói cứ đọc tự do. Sao?"

Shioriko dừng lại trước cánh cửa ở góc phòng, "Cháu xem bên trong được không ạ?"

Ông Yoshihiko thở phù một cái, dường như để kìm nén sự bực bội, "Xin mời. Chỗ đó đã được dọn dẹp nên trống trơn rồi."

Ông chưa dứt lời thì cửa đã mở tung. Bên trong là tủ chứa đồ. Shioriko chống nạng, nhoài thân trên vào như nhìn ngó mọi ngóc ngách. Chẳng mấy chốc cô đóng cửa lại như cũ.

"Thì ra là vậy."

Cô đang lý giải một mình. Chẳng giải thích gì thêm.

"Từ nãy đến giờ cô điều tra cái gì vậy? Cô cứ nói năng lấp lửng là thế nào đấy?"

Kayama Yoshihiko cao giọng. Xem chừng sợi dây kiên nhẫn của ông đã đứt. Shioriko không hề dao động, cô khẽ mở miệng, "Từ khi xem kho sách ở nhà bà Keiko, cháu đã thắc mắc suốt. Tại sao bộ sưu tập Ranpo đằng ấy chỉ có các tác phẩm dành cho người trưởng thành?"

"Nghĩa là sao?" Tôi hỏi theo thói quen.

Shioriko rời cửa tiến lại gần bàn, "Không một quyển nào dành cho trẻ em, dạng như series Đội thám tử nhí. Nghĩa là số sách thiếu nhi đã được rút trọn vẹn khỏi bộ sưu tập ở Kamakura."

Nghĩ lại mới thấy, đúng là không có những quyển mà ngay cả tôi cũng biết như "Quái nhân hai mươi khuôn mặt", "Đội thám tử nhí". Nếu có thì chắc chắn tôi phải có ấn tượng.

https://thuviensach.vn

"Vì sách thiếu nhi khác với khuynh hướng của sách người lớn. Cũng đâu có gì lạ. Quan trọng đến thế à?" Kayama Yoshihiko hỏi với vẻ chán ngán. "Tôi không tưởng tượng được cha lại sưu tập Đội thám tử nhí nữa kia. Nó càng không hợp với việc ông thích đọc tiểu thuyết dành cho người lớn."

Dù nói vậy nhưng người con trai vẫn bảo quản cẩn thận toàn tập của nhà xuất bản Poplar cho đến bây giờ. Tôi nghĩ, cũng không hẳn là không hợp.

"Nhưng, tôi nhớ là cha thích truyện ngắn trinh thám cổ điển thời kì đâu cơ mà. Ông đánh giá chúng rất cao. Đúng ra ông phải ghét truyện dành cho trẻ con chứ?"

"Xét một cách khách quan thì không phải đâu. Ví như ta sưu tập vì đó là những cuốn ta từng yêu. Rất có khả năng ông Kayama Akira hâm mộ Ranpo là từ Đội thám tử nhí."

"Vì sao cô biết?"

Tôi chưa nghe ai nói thế cả. Hình như nó cũng không được đề cập trong "hồ sơ".

"Bà Keiko nói rằng từ trước chiến tranh ông Kayama Akira đã đọc tiểu thuyết đăng tải trên tạp chí và đem lòng hâm mộ Ranpo đúng không? Ông sinh năm 1928. Vậy sớm nhất cũng phải đến giữa thập niên 1930 ông mới bắt đầu đọc Ranpo. Bấy giờ, Ranpo được dư luận đánh giá cao với tác phẩm 'Quái nhân hai mươi khuôn mặt', ông đã đăng dài kì cả tác phẩm cho người lớn lẫn tác phẩm cho trẻ em trên tạp chí. Thời điểm kết thúc 'Ngọn tháp ma', tác phẩm dành cho người lớn và cũng là tác phẩm cuối cùng ông đăng tạp chí trước chiến tranh, là năm 1940..."

"A, vậy sao?"

https://thuviensach.vn

Giờ thì tôi đã hiểu. Năm 1940, Kayama Akira mới 12 tuổi.

"Để đọc sách dành cho người lớn thì hơi quá sớm. À, không, chuyện gì cũng có thể có ngoại lệ mà..."

Đang nói dở thì cô nhận ra. Tôi cố nhịn cười. Bản thân cô gái này cũng là "ngoại lệ", đã đọc truyện dành cho người lớn từ hồi còn bé xíu.

"Cháu mở ngăn kéo được không?"

Shioriko ngoảnh sang Kayama Yoshihiko. Ông phẩy nhẹ tay ý nói muốn làm gì thì làm. Shioriko lần lượt mở các ngăn kéo và kiểm tra bên trong.

Mất một lúc, câu chuyện gián đoạn được tiếp tục. "Cháu cho rằng, không phải ông nhà không thích series Đội thám tử nhí mà ngược lại, biết đâu vì có tình cảm sâu sắc nhất với tác phẩm đó nên mới để nó ở nhà riêng, một nơi mà bất cứ lúc nào cũng lấy được."

Tôi nhớ tới bộ Đội thám tử nhí - Edogawa toàn tập xếp ở kệ sách trong kho.

"Chính là bộ sách của nhà xuất bản Poplar mình xem khi nãy hà?"

Kayama Yoshihiko cau mặt trước câu hỏi này, "Cậu đùa đấy à? Đó là của tôi chứ không phải của cha tôi!"

"Đúng vậy, đó là của bác Kayama." Shioriko nhanh chóng đồng tình. "Tuyển tập của nhà xuất bản Poplar vốn quá mới. Nếu là độc giả từ ngày xưa thì phải sưu tầm sách cũ hơn... Dễ dàng đoán ra, ông Kayama đã thu thập sách lẻ từ những nhà xuất bản khác."

"Ồ, nhà xuất bản khác cũng có sao?" Trước giờ tôi cứ nghĩ sách Ranpo chỉ phát hành qua một công ty mà thôi.

https://thuviensach.vn

Shioriko cúi mặt xuống, cười khẽ liếc tôi. Dường như từ bây giờ mới là cuộc nói chuyện thực sự. Cảm giác gò bó của tôi đối với cô nguyên một ngày nay đã biến mất tự bao giờ. Lắng nghe cô trao đổi về sách quả là rất vui.

"Đúng vậy. Bản của Kodansha trước chiến tranh, dưới dạng tankobon, là bản đầu tiên. Một bản rất nổi tiếng khác là của Kobunsha, Đội thám tử nhí - Edogawa Ranpo toàn tập gồm hai mươi ba quyển, với quyển cuối là 'Người sắt Q' phát hành sau chiến tranh. Chắc là một trong hai, hoặc cả hai, đang có ở nhà bác..."

"Không có đâu!" Kayama Yoshihiko phủ nhận ngay "Cha tôi mất đã được một năm rồi đấy. Giả sử ông để lại thì kiểu gì chúng tôi cũng tìm ra rồi."

"Vâng, nếu chỉ để thôi thì có lẽ đã tìm thấy. Nhưng nếu ông giấu kĩ thì sao? Chẳng hạn như tủ chìm."

"Vớ vẩn! Đây là đời thực chứ có phải tiểu thuyết của Ranpo đâu. Với lại làm gì có người cất công làm ra cái thứ như thế chứ."

Yoshihiko khịt mũi cười. Ý tưởng của Shioriko đúng là khác thường, nhưng tôi sẽ không phủ định thẳng thừng như thế đâu. Nếu là người nghiện Ranpo thì chắc chắn đủ cảm hứng để làm thế. Giống như những đứa trẻ mê Đội thám tử nhí đi đào hố bẫy ngoài vườn năm nào. Kishiro Keiko từng mô tả người tình của mình là "tinh nghịch, có lúc như thiếu niên".

"Bác bảo là không tìm thấy chìa khóa đúng không?" Shioriko tiếp tục. "Ông Kayama Akira đã giấu gia đình những thứ liên quan đến Ranpo. Giả sử chìa khóa cũng ở cùng chỗ với mấy cuốn tankobon trong Đội thám tử nhí..."

"Thôi đủ rồi!" Yoshihiko ngán ngấm cát ngang câu chuyện. "Toàn tưởng tượng hão. Có bằng chứng gì về việc cha tôi sở hữu Đội thám tử nhí

https://thuviensach.vn

cũ đâu?"

"Bác xem cái này đi ạ." Cô nhặt một vật nhỏ trong ngăn kéo vẫn để mở, đặt lên bàn. "Cháu cũng tự hỏi không biết có chứng cứ gì không nên đã tìm kiếm."

Tôi và Yoshihiko tập trung lại quanh bàn. Đó là một huy hiệu hình tròn bằng kim loại, với mấy kí tự cách điệu.

"Đây là cái gì?"

"Huy hiệu BD. Thiết kế đẹp quá!"

Shioriko nói với giọng hớn hở. Tôi cũng nhận ra chữ BD rồi.

"Hả? Tóm lại, đây là huy hiệu gì?"

"B là Boy, D là Detective, viết tắt của 'thám tử nhí'. Là huy hiệu của đội thám tử nhí, vật dụng nhỏ thường hay xuất hiện trong bộ truyện. Chỉ riêng cái này thôi cũng có nhiều cách sử dụng lắm đấy."

Tự nhiên trong đầu tôi hiện lên hình ảnh mặt nạ vàng bằng nhựa xenlulo đã nhìn thấy ở kho sách của Kishiro Keiko. Những đồ vật xuất hiện trong tiểu thuyết cũng tồn tại ngoài đời thực, có nghĩa là...

"Cái này cũng được dùng để tuyên truyền hay khuyến mãi phải không?"

Shioriko tròn mắt. Niềm vui và sự ngạc nhiên lan tỏa nơi khuôn mặt cô.

"Đúng đó! Anh cũng biết sao?"

"Tôi không biết nhưng... không hiểu sao tôi có cảm giác như vậy."

https://thuviensach.vn

"Không hiểu sao biết được à? Tuyệt quá! Anh Daisuke thật là tuyệt!"

Một niềm cảm động kì lạ từ từ dâng trào trong tôi. Lâu lắm rồi tôi mới được tán dương hết lời thế này. Shioriko tiếp tục giải thích một cách vui vẻ trong khi tôi còn lội bì bõm giữa dư vị cảm xúc.

"Vào năm 1955, ban đầu huy hiệu này được tạo ra như phần thưởng cho một chương trình có thưởng trên tạp chí Thiếu niên, tạp chí đăng dài kì series Đội thám tử nhí. Nó được phát như quà tặng kèm và phụ lục trong rất nhiều kế hoạch quảng bá, về sau được ưa chuộng quá thì còn mở bán nữa. Tùy thời kì mà thiết kế có điều chỉnh, nhưng nói chung huy hiệu này là món quà đặc biệt dành cho người đọc tankobon."

"Quà tặng đặc biệt à?"

"Vâng. Vào giữa thập niên 1950, trong mỗi quyển thuộc bộ Đội thám tử nhí - Edogawa Ranpo toàn tập của Kobunsha đều gắn một phiếu đổi quà. Nếu sưu tầm được ba phiếu như thế rồi gửi đi thì sẽ nhận được một huy hiệu BD."

Tôi thầm sắp xếp lại câu chuyện trong đầu. Món quà đặc biệt nằm trong ngăn kéo Kayama Akira đã sử dụng, nghĩa là...

"Nghĩa là ông Kayama có ít nhất ba cuốn tankobon của Kobunsha."

Giấu trong tủ chìm hay không thì chưa biết, nhưng ít ra là có ở đâu đó.

Đúng là Shioriko vẫn xuất sắc như mọi khi.

Tôi thực sự cảm phục, Shioriko xuất sắc ở chỗ cô không đoán bừa theo "cảm giác" như tôi. Từng chút một, cô tiếp cận sự tồn tại của kho sách từ những manh mối nhỏ. Người bình thường chắc chắn không thể thấy, nhưng với người có năng lực nhìn thấu các sự kiện liên quan đến sách cũ như cô gái này, đó lại là việc trong tầm tay.

https://thuviensach.vn

Tôi bất chợt quay mặt về phía Kayama Yoshihiko - ông vẫn lặng yên nhưng trông không còn giận dữ nữa, ánh mắt đầy tâm trạng nhìn chằm chằm vào chiếc huy hiệu.

"Tôi đã từng nhìn thấy cái này, từ rất lâu rồi." Ông nói nhỏ, gần như thì thầm.

"Khi nào vậy ạ?" Tôi hỏi.

"Chắc là lúc tôi học lớp Mười hoặc Mười một. Em gái tôi ra ngoài chơi với bạn hàng xóm, hay đeo huy giống cái này. Vì thiết kế đã thay đổi nên tôi cảm thấy hơi lạ. Sao tôi lại không nhận ra nó là huy hiệu BD cơ chứ. Rõ ràng nó là bộ sách tôi yêu thích đến thế, vậy mà...."

Tôi không lấy làm lạ lắm. Nếu không biết đến sự tồn tại của chiếc huy hiệu thì bỏ sót cũng là chuyện đương nhiên. Điều đáng nói là, vì sao em gái ông lại có chiếc huy hiệu.

"Nếu được, cháu rất muốn nói chuyện với em gái bác. Bây giờ cô ấy ở đâu?"

Nghe Shioriko hỏi, Yoshihiko cười khổ sở, "Nó đang sống ở đây. Ly dị rồi."

Thì ra là đã ly dị. Thảo nào trong sơ đồ gia phả vẫn còn tên "Kayama Naomi".

"Dù bao nhiêu tuổi nó vẫn như trẻ con. Hôm nay nó đi làm thêm. Thấy bảo phải tăng ca nữa. Là công việc cũng có duyên với cô đấy!"

"Bác nói thế nghĩa là...."

"Em gái tôi đang làm bán thời gian ở tiệm sách cũ. Lúc nãy cũng kể rồi nhỉ. Có một đứa trẻ hàng xóm chơi trò thám tử nhí với anh em chúng

https://thuviensach.vn

tôi... Khi lớn lên, anh ta bỏ việc làm công ăn lương để mở một tiệm sách. Chưa chừng cô cũng nghe đến tên rồi." Yoshihiko ngừng một chút rồi nói tiếp. "Tiệm sách ấy ở Tsujido, tên là Hitori."

5

Chúng tôi rời khỏi nhà Kayama rồi lại lên xe van hướng tới Tsujido. Người anh đã gọi vào điện thoại của Kayama Naomi nhưng bà không nghe máy, có lẽ là đang bận làm việc. Sau một hồi do dự, chúng tôi quyết định đến thẳng tiệm Hitori.

Xe vừa ra quốc lộ thì gặp tắc đường. Ra khúc cua rộng, chúng tôi trông thấy dòng đèn chiếu hậu kéo dài mãi lên phía trước, Mặt trời đã lặn về Tây, trời bắt đầu tối.

Hiện thế là mộng ảo, mộng đêm mới là thực.

Tôi chợt nhớ lại danh ngôn của Ranpo. Dù vậy, còn quá sớm để nằm mơ. Trong thế giới thực, chúng tôi vẫn có việc phải suy tính.

"Cô nghĩ sao?"

Tôi hỏi Shioriko đang ngồi ở ghế phụ lái. Từ câu chuyện ông Shida nói hôm qua, tôi tin chắc vụ két sắt có liên quan đến ông Inoue chủ tiệm sách Hitori, nhưng không thể ngờ lại là mối liên hệ kiểu này.

"Quả đúng là như vậy... Tôi cũng thấy thế." Shioriko gật đầu ừ hữ. Không sao hiểu nổi cái "đúng như vậy" của cô.

"Thấy gì nhỉ?"

"Ơ kìa, hôm qua tôi nói rồi mà? Rằng bác Hitori... bác Inoue có thiện cảm đặc biệt với Ranpo."

https://thuviensach.vn

"À." Tôi bất giác quay sang cô. "Nhắc mới nhớ, tôi cũng định hỏi. Chuyện là thế nào?"

"Tôi có kể là trước khi ra mắt, Ranpo đã kinh doanh sách cũ ở dốc Dango thuộc Sendagi đúng không? Tên tiệm sách là 'Sannin'. Ranpo cùng với hai em trai chung sức mở tiệm, từ đó mới có cái tên này... Tôi nghĩ tiệm sách Hitori bắt chước Sannin."

(Tam Nhân (ba người).

Nhất Nhân (một người).)

Thì ra là vậy, tôi nghĩ. Inoue chi kinh doanh có một mình nên đặt là tiệm sách Hitori, dù có thuê cô bạn thuở nhỏ đến làm. Vì từng cùng nhau chơi đóng vai thám tử nhí, nên rất có thể cả hai đều là người hâm mộ Ranpo.

"Ủa, không phải chúng ta đã từng gặp Kayama Naomi rồi sao? Vào khoảng mùa thu năm ngoái."

Do kết quả một cuộc "cá cược" nhỏ mà chúng tôi đã đi vòng quanh các tiệm sách cũ theo nguyện vọng của Shioriko, cuối cùng dừng lại ở tiệm Hitori. Chủ tiệm vắng mặt nhưng trong quầy tính tiền có một phụ nữ đứng tuổi đang ngồi.

"Chắc là người đó nhỉ?" Shioriko gật đầu xong, liền lấy lại nét mặt nghiêm nghị. "Không chừng bác Hitori cũng biết."

"Hả?"

"Biết sở thích mà Kayama Akira đã giấu gia đình... Ngoài ra, cả chuyện bà Keiko nữa. Nhà đăng Yukinoshita từng mua sách cũ ở tiệm Hitori đúng không?"

https://thuviensach.vn

"Đúng rồi..."

Nếu Kayama Akira là khách hàng của tiệm Hitori thì mối quan hệ giữa các bên ở đây không đơn giản nữa. Người con trưởng Yoshihiko không biết bí mật của cha mình...

"Liệu Kayama Naomi có biết gì không? Bà ấy đang làm ở Hitori mà."

Theo lời người anh thì Kayama Naomi từng được gả vào một gia đình kinh doanh trang phục truyền thống ở Kansai, ba năm trước ly hôn rồi quay về nhà.

Từ đó trở đi bà làm ở tiệm sách Hitori. Bà có mối quen biết lâu năm với cả gia đình ông Inoue.

"Tôi vẫn chưa hiểu... Cũng khó mà tin là bà ấy không biết gì. Vì còn vụ huy hiệu BD nữa!"

"Cô có nghĩ đó là do ông Kayama cho bà ấy không?"

"Hoặc là lén lấy đi... Dĩ nhiên cũng có khả năng bà ấy đã có nó bằng cách khác. Dù gì đi nữa, Kayama Naomi học tiểu học khoảng đầu thập niên 1970. Chiếc huy hiệu lại là đồ từ giữa những năm 1950 nên bà ấy không thể có nó đúng thời điểm phát hành."

Tạm thời chỉ còn cách gặp rồi nói chuyện thôi. Chúng tôi vốn đến tìm chìa khóa két sắt nhưng mọi việc lại diễn biến hơi lạ. Tôi không biết có tồn tại một "chỗ giấu đồ" để cất chứa series Đội thám tử nhí không, nhưng biết đâu sẽ thu được chút manh mối gì đó.

Ở phía rất xa, đèn giao thông đổi màu và cuối cùng hàng xe hơi cũng bắt đầu di chuyển.

https://thuviensach.vn

Tiệm sách Hitori nằm ở một góc yên tĩnh gần ga Tsujiđo. Dừng xe ở con đường gần tiệm, chúng tôi bước xuống. Đã quá giờ đóng cửa, tấm biển đề "Bận kiểm kê" treo ở cửa ra vào, bên trong vẫn sáng đèn. Từ bên kia đường nhìn qua cửa kính, có một phụ nữ mặc tạp dề đang quét bụi trên kệ. Dáng người gầy, nhỏ nhắn, tóc dài cột phía sau lưng. Có lẽ bà làm tăng ca nhưng xem ra không bận lắm.

"Anh Daisuke, không có xe của bác Hitori."

Shioriko chỉ vào bãi đậu xe tháng bên cạnh tiệm.

Không biết ông Inoue đi xe gì nhưng chính xác là có một chỗ trống trong bãi.

"Chắc ông ấy đi thu mua sách ở từng nhà..."

Nếu vậy thì người phụ nữ kia rảnh rỗi cũng đúng. Có lẽ đang đợi chủ tiệm đi mua sách cũ từ nhà nào đó đem về sẽ phụ dọn dẹp.

Dù sao đi nữa, việc Inoue đi ra ngoài cũng là một điều may mắn. Người đàn ông này chắc chắn không hoan nghênh Shioriko. Chúng tôi không gọi điện trước khi tới Hitori cũng cốt để tránh gặp phải chủ tiệm, ai chứ ông Inoue thì có khi sẽ dập máy ngay lúc nghe báo tên.

Tôi vừa đẩy cửa thì người phụ nữ quay đầu lại. Bà có khuôn mặt dài giống với người anh. Đôi mắt hình trái hạnh thật ấn tượng, nhưng khuôn mặt lại hốc hác phản ánh đúng tuổi tác. Quả là người lần trước chúng tôi đã thấy ở tiệm sách này.

"Ichiro về đấy à... A, xin lỗi. Tiệm đóng cửa rồi!"

Tiếng gọi "Ichiro" vẫn văng vẳng bên tai. Chắc đây là cách người phụ nữ này gọi chủ tiệm. Nhắc mới nhớ, tên đầy đủ của ông là "Inoue Taichiro".

https://thuviensach.vn

Dù tôi nghĩ chẳng có người nào lại kém phù hợp với cách gọi thân mật đó đến mức ấy.

"A, à... Chúng cháu là người của tiệm sách cũ Biblia... Hôm nay cho cháu hỏi chút chuyện có được không ạ? Sự tình hơi phức tạp..."

"Hỏi chút chuyện... tôi á?"

Người phụ nữ lộ vẻ lúng túng. Nghe tên tiệm mà vẫn không có phản ứng gì, thì chắc là bà không biết xích mích giữa Inoue và mẹ con nhà Shinokawa.

"Vâng... Thật ra, hồi nãy chúng cháu có nói chuyện với bác Kayama Yoshihiko, anh của cô..."

Shioriko ngập ngừng giải thích về việc tìm chìa khóa và mật khẩu két sắt theo lời ủy thác của Kishiro Keiko, và rằng chúng tôi đang tìm hiểu xem trong nhà Kayama có chỗ bí mật nào để giấu đồ liên quan đến Ranpo không...

Dù biến sắc mặt ngay khi tên người ủy thác vang lên, nhưng Kayama Naomi đã kiên nhẫn lắng nghe đến hết.

"Thật đáng tiếc là tôi cũng chẳng có manh mối nào cả." Bà nói một cách thờ ơ. "Cha rất ít trò chuyện với tôi. Ông vốn không nuông chiều con gái... Dù cha có làm chỗ giấu đồ ở đâu đi nữa thì cũng không nói với tôi đâu. Nếu anh Yoshihiko mà không biết thì tôi nghĩ hiện giờ chẳng ai biết cả."

Nghe giọng điệu thì không thể đoán được là bà có nói dối hay không. Shioriko gật đầu bảo "Thế ạ", rồi tiếp tục câu chuyện. Có vẻ cô đã hơi quen với Kayama Naomi rồi.

https://thuviensach.vn

"Cô cũng thích series Đội thám tử nhí phải không ạ? Cháu nghe nói mọi người đã chơi trò đóng vai đội thám tử nhí."

"Ừm, đúng đó. Nhớ quá!"

Naomi chợt cười xòa, phô rõ hàm răng trắng. Khuôn mặt tươi tắn mang vẻ trẻ con hơn là trẻ trung. Hồi nãy tôi có ấn tượng bà là người điềm tĩnh, nhưng xem chừng đây mới là hình ảnh thực sự. Người anh Yoshihiko cũng bảo rằng bà giống trẻ con.

"Anh Yoshihiko đóng vai trưởng nhóm, còn tôi và Ichiro là các đội viên. Tôi đã rất ghen tị khi anh được cha mua cho bộ sách. Mãi mà anh không cho mượn nên mới đầu tôi đi mượn ở thư viện, rồi buổi tối len lén đọc..." Nói tới đây, mặt bà bỗng sa sầm. "Nhưng lại bị mẹ cấm."

"Hả? Vì sao vậy ạ?" Shioriko cất giọng ngạc nhiên. Con người này rất nhạy cảm với việc bị hạn chế đọc sách.

"Trong lúc chơi trò thám tử, tôi nảy ra ý tưởng đào hố làm bẫy trong vườn. Mẹ phát hiện ra nên cả nhóm bị ăn mắng, riêng tôi về sau vẫn bị khiển trách dữ dội, rằng con gái mà đi đọc những truyện thô tục dành cho lũ con trai thì thật chẳng ra gì. Thế rồi tôi bị tịch thu thẻ mượn sách của thư viện trường và thư viện thành phố, như một hình phạt... Tình hình này kéo dài đất tận cấp hai."

"..."

Shioriko nín bặt, có vẻ khá sốc. Xem chừng cô đang đặt bản thân mình vào vị trí của Naomi. Tôi tiếp tục câu chuyện thay cô.

"Hơi quá phải không ạ?"

"Đúng rồi. Tôi nghĩ thời bấy giờ cũng hiếm bậc cha mẹ nghiêm khắc đến mức như vậy. Nhưng với mẹ tôi, ngày xưa được dạy dỗ thế nào thì bây

https://thuviensach.vn

giờ dạy dỗ con cái như thế."

Kayama Yoshihiko cũng đã nói vì mẹ mình trưởng nữ nên được giáo dục rất nghiêm khắc. Bản thân bà Naomi này cũng là trưởng nữ trong gia đình Kayama.

"Bây giờ nghĩ lại tôi đã hơi hiểu được tâm trạng của mẹ. Vì lớn lên trong gia đình quân nhân nên mẹ không quen thuộc lâm với nếp sống sau chiến tranh. Lúc nào cũng để ý đến đánh giá của người khác, luôn tự nhắc nhở phải kiểm soát chặt chẽ bản thân. Điểm đó thì cha tôi giống được một nửa."

"Một nửa" tức là sao? Nhưng tôi chưa kịp hỏi, Naomi có vẻ đã lên tinh thần, mặt tươi tỉnh hơn.

"Nhưng lệnh cấm cũng không đủ khiến tôi bỏ cuộc. Buổi tối tôi lén lấy sách ra, lấy chăn che lại để đọc... Tôi vẫn tiếp tục trò đóng vai thám tử với Ichiro."

"Trong series đó cô thích những quyển nào ạ?"

Như đã bình tĩnh lại, Shioriko lên tiếng.

"Cũng có vài tác phẩm dành cho nữ mà. Như 'Pháp sư trên tháp' và... đặc biệt là 'Búp bê pháp thuật' thì phải? Tôi nghĩ 'Búp bê...' quả là một nhan đề lạ nên bị thu hút ngay... rồi say sưa đọc."

"Cháu cũng rất thích!" Sau tròng kính, đôi mắt Shioriko vụt sáng lên. "Đó là một tuyệt tác thời là sau, sử dụng chủ đề khác thường là búp bê! Nhóm thám tử nhí đã chống lại lão già quái dị với sức mạnh thần bí có thể biến con người thành búp bê từng chút từng chút một. Phân đoạn thiếu nữ xinh đẹp bí ẩn nửa người nửa búp bê miêu tả cảm giác tuyệt vời khi biến thành búp bê cũng thật là thú vị!"

https://thuviensach.vn

"Đoạn đó hay thật! Nửa phần sau, nữ thám tử Hanazaki Mayumi đã cải trang thành nam giới, ẩn nấp trong sào huyệt của kẻ thù..."

"Đi cùng thằng bé móc túi nữa!"

"Đúng đúng, tầng hầm của sào huyệt bí mật bỗng thành rừng nhiệt đới rồi khỉ đột tấn công... Tôi đọc mà hồi hộp quá chừng!"

Hai người phụ nữ hào hứng bình luận, tôi hoàn toàn ra rìa. Dù vậy, tôi vẫn thắc mắc một điều nên chọn thời điểm thích hợp để hỏi Shioriko.

'Trong đội thám tử nhí có cả thành viên nữ sao?"

"Phần lớn những truyện trong Đội thám tử nhí được phát hành dài kì trên tạp chí dành cho con trai nhưng cũng có vài tác phẩm được đăng tải trên tạp chí Câu lạc bộ thiếu nữ. Có lẽ tác giả tăng sự xuất hiện của nữ cho hợp với tạp chí đăng tải truyện. Hanazaki Mayumi được các thành viên trong đội yêu quý gọi là 'đại tỉ' và nắm quyền chỉ huy lúc khẩn cấp."

Cô trả lời trôi chảy và theo mạch câu chuyện nối tiếp Kayama Naomi.

"Cháu nghe nói cô có huy hiệu BD, là ai tặng vậy ạ?"

Miệng Naomi đột ngột mím chặt. Bầu không khí trong tiệm bỗng lặng đi.

"Không. Không phải ai tặng... Mà làtôi tự lấy trong ngăn kéo của cha cầm đi chơi. Đương nhiên mỗi lần chơi xong lại trả về chỗ cũ."

"Cô có hỏi ông làm sao mà có huy hiệu BD không ạ?"

"Không. Vì tôi nghĩ nếu cha đem giấu đi thì cũng khổ... Với lại tôi không hứng thú lắm với những chuyện râu ria."

https://thuviensach.vn

Tôi nghĩ đây là một lý do không thỏa đáng. Nếu bắt gặp món đồ ấy trong bàn của một người cha nghiêm khắc thì phải nghi ngờ chứ? Không thể nào không tò mò được.

"Cô có nghe ông nói gì về bộ sưu tập của Edogawa Ranpo không ạ?"

"Không." Naomi trả lời nhạt nhẽo. Mỗi lần nghe hỏi về cha là thái độ của bà lại trở nên cứng nhắc. "Là cái ở nhà người đó hả?"

"Vâng... À, cô đã gặp bà Kishiro Keiko rồi ạ...?"

"Sau bốn chín ngày của cha, tôi có nhận được vài lá thư. Đoán chừng bà ta nghĩ vì cùng là phụ nữ nên sẽ dễ đối phó chăng? Tôi không mở mà để nguyên như vậy rồi gửi trả lại." Bà ném tia nhìn lạnh lùng về phía chúng tôi. "Tại sao mấy đứa lại nhận ủy thác từ một người như thế?"

"À thì, lúc nãy cháu cũng đã nói..."

"Vì cha tôi mua sách ở tiệm cháu chứ gì? Lời nhờ cậy như thế mà cũng nghe, chắc nhà cháu cũng đã biết sự tồn tại của người đó đúng không? Biết cha tôi ngoại tình mà vẫn yên lặng với gia đình tôi à?"

"A..."

Shioriko bị áp đảo bởi cơn giận của đối phương. Làm sao tiệm sách can thiệp vào chuyện riêng nhà khách hàng được, chưa kể ngay từ đầu cô cũng không hề quen biết Kayama Akira và Kishiro Keiko.

"Chuyện đó..."

Tôi định mở miệng biện hộ thì bỗng giật thót. Thân trên một người đàn ông in lên kính cửa ra vào. Một người đàn ông gầy như que củi. Rõ là ông Inoue, chủ tiệm sách Hitori.

https://thuviensach.vn

"Tôi rất ghét cha." Kayama Naomi nói dứt khoát, "Thái độ thì nghiệt ngã, vậy mà nhiệm vụ dạy dỗ con cái lại phó mặc vợ, đẩy cho bà toàn bộ vai trò ông không thích. Tính tình sĩ diện, không chấp nhận cho tôi ly hôn, nhưng bản thân lại đi cặp bồ với người khác..."

Tôi đã hiểu ý nghĩa câu "cha tôi giống được một nửa". Nghĩa là chỉ khắt khe với người khác trong khi bản thân thì buông thả.

"Tâm trạng của đứa con gái bị cha mẹ phản bội chắc là cháu không hiểu được đâu."

Tôi hiểu vì sao Shioriko nín thở. Tôi không thể nào im lặng. Con gái bị cha mẹ phản bội, trên thế giới này đâu phải chỉ có một người.

"À, xin lỗi cô chứ..."

"Anh Daisuke!"

Shioriko nghiêm khắc ngắt lời, tôi đành miễn cưỡng ngậm miệng.

"Đúng là có thể ông nhà đã làm chuyện đáng trách, và thói sĩ diện cũng là thật. Trên đời này chắc chắn vẫn tồn tại những bậc cha mẹ còn nhiều khuyết điểm, lừa dối phản bội con cái... Cháu cũng gặp uẩn khúc nên không thể thương mẹ mình được." Shioriko nói chậm rãi như tách từng từ. "Nhưng cháu nghĩ, ông Kayama Akira không phải ỉà người như thế đâu! Lắng nghe ý kiến của mọi người mấy hôm nay, cháu nghĩ nhất định ông cũng xem trọng gia đình..."

"Thôi đừng đãi bôi."

"Không, là vì..."

"Về ngay giùm tôi! Tôi không muốn nghe cháu nói thêm lời nào nữa... Dù sao thì tôi cũng không biết gì về chuyện sách vở của cha cả."

https://thuviensach.vn

Kayama Naomi nói với giọng mạnh mẽ. Sự im lặng lại tràn ngập trong tiệm. Người này nói thật chăng? Nếu bà ta thực sự không biết, thì manh mối sẽ đứt ở đây.

Bóng Inoue ngoài tiệm vẫn bất động. Rõ ràng là ông ta đang nghe trộm, nhưng thái độ không biểu hiện đó thật đáng sợ.

Shioriko cúi đầu thật sâu rồi quay ra. Sau khi gật đầu chào Kayama Naomi, tôi vội đuổi theo vượt qua cô để mở cửa hộ. Cô đi ra ngoài, giáp mặt Inoue thì hoảng hốt khựng lại.

"Bác..."

Người đàn ông nắm chặt cây gậy to như mọi khi Không để lộ biểu cảm gì. Tôi đâm lo nên vội vàng chuyển vào vị trí giữa hai người.

Mặt đối mặt, không ai nói lời nào.

Được một lúc, Inoue sải bước dài đi ngang qua Shioriko, đóng sầm cửa lại. Tiếng khóa lạnh ngắt vang lên, chúng tôi bị bỏ lại trên đường đêm không một bóng người.

6

Dù cuộc gọi đã kết thúc, nhưng giọng nói cao vút vẫn còn văng vẳng bên tai. Tôi nhét điện thoại di động vào túi, bước đi trên hành lang nhà Shinokawa. Trong lúc tôi trả lời cuộc gọi, giờ nghỉ trưa đã trôi qua. "Hết giờ nghỉ rồi, tôi cũng ăn xong rồi."

Tôi nói với cô chủ khi quay lại tiệm. Đang đứng trước máy tính, cô ngoái nhìn tôi qua vai, mỉm cười.

"Điện thoại của chị Shinobu, bảo là nhà mẹ đẻ ở Totsuka gửi lên rất nhiều mì, sẵn tiện đi khám sản chị sẽ mang cho chúng ta một ít... Chị gửi

https://thuviensach.vn

lời hỏi thăm chủ tiệm đấy."

Tôi đã đợi câu trả lời "Vậy à", nhưng cô chỉ yên lặng.

Shinobu tức là Sakaguchi Shinobu. Chị đang sống với người chồng chênh lệch nhiều tuổi. Kể từ khi Shioriko giải được điều bí ẩn trong cuốn Nhập môn logic học của người chồng tên Sakaguchi Masashi thì chị đã trở thành khách quen của tiệm này. Hai vợ chồng đang chuẩn bị đón em bé chào đời.

"Cô đi ăn cơm đi..."

Tôi thắt tạp dề trước quầy, vừa nói thì nghe thấy tiếng ghế cót két bên kia chồng sách. Shioriko đứng dậy đi về nhà chính.

"Có chuyện gì vậy...?"

Cô quay đầu lại hỏi, "Chuyện gì?"

"À, từ hôm qua, tôi thấy cô có vẻ không khỏe."

Trên đường trở về từ tiệm sách Hitori, Shioriko không nói chuyện mấy. Sang hôm nay còn kiệm lời hơn mọi khi nữa.

Cô đưa mắt nhìn ra chỗ khác một lúc, như cân nhắc từ ngữ, "Hôm qua, tôi đã cảm thấy vui vẻ."

"Hả?" Tôi hỏi lại.

"Tôi rất vui vì biết được nhiều điều thông qua sách... Nhưng xem chừng tôi đã quá vô tình trước tâm trạng của những người liên quan. Ai cũng có những chuyện ghét bị đào bới cả."

"Tôi cũng vậy." Tôi như nghe ra câu cô không nói thành lời. Đúng là ai cũng có sự tình không muốn bị hỏi tới thật.

https://thuviensach.vn

"Nhưng có nhiều chuyện chính mình cũng không xác định được là có ghét thật hay không mà?"

Hôm qua Kayama Naomi đã tỏ rõ thái độ về cha nhưng tôi không cho rằng bà thực sự ghét ông ấy. Tình hình của Shioriko và mẹ cô cũng vậy.

"Cảm ơn anh nhiều..."

Cô nói rồi mất hút về phía nhà chính. Trong lúc tôi đang băn khoăn không biết cô hiểu lời tôi nói đến đâu, thì cửa lại mở. Một người đàn ông nhỏ thó đầu trọc đi dép lê bước vào tiệm.

"Ô, bây giờ được không?"

"À, được ạ."

Ông Shida đặt mấy tờ 1000 yên nhàu nát lên quầy. Hôm nay ông cũng đến để lấy sách bán được từ kho sách Shioriko thanh lý. Mấy nghìn yên này là để thanh toán.

"Trước mắt cho tao xin cái hóa đơn."

"Vâng." Tôi bắt đầu viết như yêu cầu, sực nhớ ông Shida hay ra vào tiệm sách Hitori. Có thể ông ấy biết gì về Kayama Naomi chăng?

"À, ông Shida ơi... ông đã bao giờ nói chuyện với người làm bán thời gian tại tiệm Hitori chưa?"

"À, Naomi hả? Tại sao đột nhiên hỏi thế?"

Tôi bị sốc bởi cách gọi thẳng tên đó, "Thân... thân nhau đến thế sao?"

"Hâm à! Không phải. Tại lúc trước tao thấy lão già ở đó nói 'Naomi... à, Kayama, làm ơn bổ sung tiền lẻ' ấy mà. Tao có cảm giác họ lỡ miệng gọi

https://thuviensach.vn

theo kiểu khi chỉ có hai người. Chính xác thì tao đã nghe nói họ là bạn thuở thiếu thời."

Dù là chuyện không đâu, nhưng ông Shida bắt chước giọng nói thật giỏi.

Ichiro và Naomi à? Khuôn mặt hai người ấy bỗng hiện lên trong đầu tôi. Có thật chỉ đơn thuần là bạn thời thơ ấu không? Nghe nói là quen biết cả gia đình nhau nhưng tôi cứ có cảm giác vẫn còn ẩn tình gì nữa.

"Bảo là nói chuyện thì hơi quá, chỉ tán gẫu vớ vẩn thôi. Và vào những lúc không có lão kia... Chẳng hạn như 'dạo này làm ăn khó khăn quá' này nọ."

"Đúng là tán gẫu rồi."

"Nghe nói doanh thu thấp hơn so với ngày xưa. Tuy chưa tệ đến mức phá sản, nhưng làm ở tiệm thì có thể nhận thấy nền kinh tế đang xấu đi."

Có lẽ tiệm sách cũ Biblia cũng rơi vào tình trạng tương tự. Shioriko nhận lời ủy thác của Kishiro Keiko một phần chính vì muốn mua kho sách đó. Một giao dịch lớn sẽ đem lại lợi nhuận kha khá cho tiệm. Chi phí cho công trình sửa chữa nhà, cả phần tiền thưởng định chi cho tôi chắc cũng nằm trong thu xếp của cô.

"Hả? Ngày xưa là khi nào ạ?"

Tôi hỏi. Như nghe kể thì ba năm trước bà ấy ly hôn, sau đó bắt đầu vào tiệm sách làm.

"Cách đây mười lăm năm bà ta cũng từng phụ giúp cho tiệm đó. Hình như là trong vài tháng. "

https://thuviensach.vn

"Thế ạ?...A, đây ạ." Tôi đưa hoá đơn cho ông. "Ông Inoue có lập gia đình không?"

"Không, ít nhất là bây giờ. Hình như lão già sống trên tầng hai của tiệm, không có cảm giác gia đình gì hết. Biết đâu lại lằng nhằng với Naomi đấy."

Ông Shida đã nói đúng điều tôi đang băn khoăn. Sau cuộc trao đổi với anh em nhà Kayama, khả năng này đã nảy ra trong đầu tôi.

"Hai đứa có chuyện gì với đằng Hitori hả?"

Đây là câu xác nhận hơn là câu hỏi. Tôi đang do dự không biết giải thích từ đâu thì ông Shida nói tiếp, "Trước đây không lâu, tao có nghe loáng thoáng rằng tiệm này nhận lời ủy thác không liên quan đến nghiệp vụ thực sự của tiệm. Có phải là việc giống như lúc tìm lại sách cho tao không?"

Dạo trước chúng tôi từng tìm được cuốn sách bị lấy cắp của ông Shida. Là khoảng thời gian Shioriko vẫn còn nằm viện.

"Vâng..."

"Vẫn nhớ lời khuyên của tao chứ hả?"

Tôi gật đầu. Sau vụ đó, tôi còn nghe ông nhắc nhở rằng "Thông minh quá nhiều lúc cũng không tốt đâu. Con bé có vẻ không nhận ra, bởi vậy tao thấy chú mày để ý giùm nó một chút đi thì hơn." Lời dặn này, tôi vẫn cất giữ ở một góc trong đầu. Tôi không đọc được sách nhưng biết đâu sẽ làm được gì khác. Tôi nghĩ thế, và từ mấy tháng nay đã luôn ở bên cô, trong mọi vụ.

"Thế à? Vậy là được rồi... Rốt cuộc đã có chuyện gì ở tiệm sách Hitori?"

https://thuviensach.vn

Cửa kéo phát ra tiếng lạch cạch. Tôi nói "Xin chào quý khách" xong thì tròn mắt. Một người đàn ông tóc bạc, mặc áo khoác mỏng, tay chống gậy đứng ngay lối vào. Hai mắt mở to nhìn chằm chằm vào tôi.

"Tôi đến để nói chuyện với chủ tiệm này và cậu."

Là ông Inoue, chủ tiệm sách Hitori.

Tôi và Shioriko ngồi đối diện với Inoue, chính giữa là chiếc bàn thấp. Nghĩ lại mới thấy đây là lần đầu tiên chúng tôi thong thả gặp mặt nhau. Vì bạc tóc và chống gậy nên trông Inoue hơi già, nhưng là bạn thuở nhỏ của anh em Kayama nên chắc nhiều lâm cũng chỉ ngoài năm mươi tuổi. Có thể ông ấy đã trải qua quá nhiều cơ cực.

Vì ông Shida chỉ trông tiệm giùm được ba mươi phút nên chúng tôi quyết định nói chuyện ở phòng khách nhà Shinokawa. Hôm nay Ayaka không có nhà. Shioriko đi lại bất tiện nên tôi thay cô pha tra và để trước mặt hai người.

Trà xanh như ám hiệu để bắt đầu, Inoue mở lời, "Hôm nay tôi có đến nhà Kishiro."

Trong giây lát, chúng tôi bất chợt nhìn nhau. Giọng ông trầm khàn nhưng khác với bình thường, không chứa sự thù địch trong đó.

"A à, bác quen biết với... Kishiro Keiko? Quả đúng như cháu nghĩ." Shioriko vẫn co mình lại, mắt hướng lên.

"Ừ. Bà ấy vốn hiếm khi xuất hiện bên ngoài, nên tôi cũng không gặp được nhiều lần. Lần cuối chạm mặt phải mười lăm năm trước rồi... Chắc vì bà ấy bị bệnh nên tiều tụy và trông khác quá."

Trong lời nói chất chứa sự thương cảm. Tôi chưa từng tưởng tượng được ông chủ tiệm này mà cũng biết quan tâm đến ai. Có lẽ cái nhìn của tôi

https://thuviensach.vn

đã khá V phiến diện.

"Vậy thì, a... Kayama Akira là... của tiệm Hitori..." Tiếng Shioriko lí nhí như muỗi kêu. Nói đúng ra thì cô cực kì ngại ông Inoue. Nhận ra vẻ bực dọc của ông, tôi ở bên cạnh liền đỡ lời, "Kayama Akira là khách hàng thường xuyên của tiệm sách Hitori phải không ạ?"

"Đúng vậy... Là ân nhân của tôi."

"Ân nhân?"

Một câu trả lời hết sức bất ngờ:

"Hai cô cậu thực sự không nghe tin gì từ Shinokawa Chieko sao?"

Ông hỏi ngược lại. Shioriko lắc đầu thật mạnh để phủ định, tôi bổ sung thêm.

"Trong mười năm nay, Shioriko không liên lạc với mẹ dù chỉ một lần. Cháu đảm bảo điều đó... Mấy ngày trước, bà có gọi điện tới tiệm nhưng cúp máy ngay lập tức."

Tôi giải thích đại khái cuộc điện đàm với Shinokawa Chieko. Inoue chỉ lắng nghe mà không hưởng ứng, tôi nói xong thì ông chầm chậm mở miệng.

"Kishiro cũng nói hai người có vẻ không biết gì cả. Bà ấy bảo ban đầu định nhờ Shinokawa Chieko, nhưng người tới lại là cô con gái."

Inoue vẫn ngồi nhưng đã duỗi thẳng lưng lên, nhìn Shioriko bằng ánh mắt sắc lẻm, "Cô nói là không thích mẹ hả? Không sai chứ?"

Shioriko ngẩng mặt. Trong khoảnh khắc, vẻ ngại ngùng nơi con ngươi phía sau cặp kính biến mất. "Vâng, cháu ghét mẹ ạ."

https://thuviensach.vn

Cô trả lời rất rõ ràng. Inoue gật đầu tỏ vẻ đồng cảm. "Tôi cũng vậy... Từ mười lăm năm về trước."

Mười lăm năm về trước, là khoảng thời gian Kayama Naomi làm việc ở tiệm sách Hitori. Chỉ đơn giản là ngẫu nhiên, hay...

"Có chuyện gì thế ạ?"

"Nếu nói từ đầu thì sẽ rất dài, không sao chứ?"

Khuôn mặt ông Shida hiện ra trong giây lát. Lúc nãy chúng tôi có hứa là chỉ nhờ trông tiệm ba mươi phút, nhưng có vẻ không xong kịp rồi. Thôi để xin lỗi sau vậy.

"Bác cứ nói đi ạ!" Shioriko quyết định.

7

"Gia đình tôi ở ngay gần ngôi nhà Kayama... Cha mẹ tôi chỉ là giáo viên cấp hai nhưng tâm đầu ý hợp với vợ chồng ông Akira một cách kì lạ. Họ qua lại gần gũi trước cả lúc bọn tôi sinh ra.

Có điều, chuyện trẻ con với nhau lại khác. Anh em nhà Kayama từ hồi mẫu giáo đã đi học trường tư ở xa, hầu như không tiếp xúc với hạng thứ dân như tôi. Ba đứa chỉ chơi chung với nhau từ khi lên tiểu học... Chính series Đội thám tử nhí là lý do bắt đầu đấy.

Hai anh em chơi trò đóng vai thám tử nhưng thiếu người. Xung quanh lại không có bạn bè. Vì vậy Naomi bắt chuyện với tôi. Tôi có nghe cái tên 'Đội thám tử nhí' trên ti vi và radio nhưng lại không biết là có nguyên tác. Vì cứ nghe giục đọc thử đi, nên tôi đã đến mượn ở thư viện trường tiểu học và đọc một mạch, rồi bắt đầu chơi thân với anh em nhà Kayama, đặc biệt là Naomi.

https://thuviensach.vn

Đó là trải nghiệm đầu tiên của tôi về Edogawa Ranpo, à không, về tiểu thuyết trinh thám, tiểu thuyết suy luận. Thời bấy giờ không hiếm trẻ con như thế. Tôi bắt đầu đọc sang Holmes, Arsène Lupin... bản dành cho thiếu nhi... Những năm mười mấy tuổi, hễ gặp trinh thám cổ điển trong và ngoài nước là tôi say mê đọc. Đồng thời cũng mở rộng sang rất nhiều tác phẩm văn học giả tưởng và khoa học viễn tưởng... Nói chung là vô cùng thích đọc sách.

Tốt nghiệp đại học xong, tôi làm cho một tiệm bán sách mới rất lớn ở Ikebukuro, do muốn làm công việc liên quan đến sách. Thời điểm này tôi bắt đâu này sinh hứng thú với sách cũ và đã mua dần những bản in đầu của tiểu thuyết trinh thám, tiểu thuyết suy luận và tạp chí phát hành ngày xưa.

Tới tầm hăm hai, hăm ba năm trước, tôi trở về quê, mở tiệm sách cũ bằng vốn liếng là kho sách của mình và những cuốn sách sưu tầm nhờ quan hệ khắp bốn phương tám hướng. Cái tên Hitori được đặt theo tên 'Tiệm sách Sannin' của Ranpo. Bấy giờ tôi cũng không phải người hâm mộ cuồng nhiệt gì, nhưng đối với tôi tác giả đó như một kí ức xưa đầy hoài niệm. Hơn nữa, nó cũng có ý chỉ bản thân, bắt đầu bằng sức lực của chính mình...

Lúc mới mở tiệm, tôi bán được nhiều khủng khiếp. Sách vừa lên kệ đã bốc hơi... Nhưng chỉ một thời gian ngắn việc buôn bán đã khựng lại. Muốn đẩy một quyển bunko đi cũng vô cùng gian nan. Cậu có biết đã xảy ra chuyện gì không?"

Đột nhiên Inoue chuyển câu chuyện sang tôi. Tất nhiên là tôi không đoán được. Vì tôi không có ý trả lời, Shioriko liền quăng ra một cái phao.

"Khách hàng ngay sau khi mở tiệm sách cũ thường là sedori hay những người mê sách cũng đang muốn mở tiệm. Sau khi họ lục tìm mua sạch những cuốn quý báu thì chỉ còn lại các sách không có giá trị thương mại nữa... Chuyện này hay xảy ra lắm."

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy." Inoue thở đánh phù rồi nhấp một ngụm trà đã hết khói. "Khi mở tiệm cần phải định giá toàn bộ sách cùng lúc nên khó lòng bao quát được những chi tiết nhỏ. Huống chi tôi đi ra từ tiệm sách mới, nên rất ít kinh nghiệm với sách cũ. Tôi đã bị đánh gục ở điểm này. Trong số khách hàng xuất hiện ngày đầu có cả mẹ cô nữa đấy. Và lấy đi toàn bộ bunko cũ của nhà xuất bản Shunyo."

"Xin, xin lỗi ạ!"

Shioriko xin lỗi. Tôi như thấy được trước mắt hình ảnh Shinokawa Chieko khoái chí lục sách. Tôi không hề biết tiệm sách cũ mới mở phải trải qua một thử thách như thế.

"Không, chỉ ỉa do sự nông cạn của tôi thôi. Tôi đã khinh suất cho rằng chỉ bằng những kiến thức vào thời điểm đó là đủ mở tiệm sách cũ. Thậm chí tôi còn không hiểu được rằng một tiệm sách cũ sẽ rất chật vật ở vùng quê.

Để bổ sung nguồn hàng, chỉ còn cách tìm sách quý để thu mua. Nếu không có hoạt động mua và bán thì kinh doanh gì nữa. Khi nhận ra điều này, vốn xoay vòng của tôi đã sắp cạn kiệt... Đúng lúc đó, bác Akira xuất hiện."

Inoue lim dim mắt như đang nhớ lại.

"Bấy giờ tôi vẫn gọi ông là bác Kayama. Vì đối với tôi, ông chỉ là cha của một người bạn thời thơ ấu sống gần nhà."

"Lúc đó bác cũng không biết Kayama Akira là người hâm mộ Ranpo phải không ạ?" Tôi hỏi.

"Làm sao biết được. Ông bảo là có thứ muốn bí mật cho tôi xem nên ngay trong ngày đã dẫn tôi đến ngôi nhà ở Yukinoshita. Kishiro đang sống

https://thuviensach.vn

ở đó rồi, bà ấy quản lý kho sách. Một phụ nữ điềm tĩnh, thông minh và can đảm.

Tôi ngạc nhiên đến câm nín khi đặt chân vào kho sách. Đó là một bảo tàng trinh thám thời tiền chiến.

Bác Akira đề nghị nhượng lại với giá rẻ những tạp chí và bản in đầu tiên bị trùng. Đó là các số cũ của Thanh niên mới, Mặt nạ... và hơn hết là bản in đầu tiên của Chú tiểu tóc bạc do Yumeno Kyusaku viết. Tôi xoay xở tiền để mua hết, đem ra chợ sách cũ ở Jinbocho bán lấy nhiều tiền hơn và cuối cùng, vượt qua được tình thế nguy cấp."

Tôi bỗng nhớ lại lượng lớn truyện tranh cũ của Fujiko Fujio mà Shinokawa Chieko từng thu mua. Sách cũ được yêu thích đúng là rất có giá. Thời kì kinh tế phát triển còn có giá hơn.

"Vậy là ông ấy đã cứu bác!"

"Đúng... Ông cười và bảo đấy là tiền kí quỹ để về sau nếu có sách quý của Ranpo tôi sẽ ưu tiên bán cho ông. Sau này tôi mới biết, bác Akira hầu như không mua sách ở các tiệm sách cũ trong tỉnh. Nếu có mua thì cũng chỉ xem danh mục rồi mua qua bưu điện, và nơi nhận là Kamakura... Để không ai biết sở thích của mình, bác Akira rất cẩn trọng. Thì ra đối với tôi, ông đã phá bỏ quy tắc đó."

"À, Kayama Akira là người thế nào ạ?"

Khi tôi hỏi về điều băn khoăn bấy nay, ông Inoue ngờ vực ra mặt, "Thế nào là sao?"

"Vì giữa câu chuyện của con trai, con gái ông ấy và Kishiro Keiko có sự sai khác... nên cháu không biết đâu là Kayama Akira thực sự."

https://thuviensach.vn

Một nhà giáo khắt khe, nghiêm túc và một người hâm mộ Ranpo vui vẻ tinh nghịch... dù nghĩ thế nào thì cũng không thể khớp vào nhau trong suy nghĩ của tôi được. Inoue gật đầu hiểu ý "Thì ra là vậy".

"Sau khi cho tôi xem nhà ở Kamakura xong thì bác Akira rất hay nói chuyện về sách. Đầy người trở nên nhiều lời hơn khi gặp đúng chủ đề yêu thích. Những lúc như vậy tính cách một người sẽ trở nên khác hẳn, chuyện đó cũng không khó hiểu lắm. Tôi không nghĩ những lời miêu tả bác Akira bình thường ấy là nói dối..."

Tôi bất chợt liếc nhìn Shioriko. Nếu nói tính cách thay đổi, trở nên nhiều lời khi gặp đúng sở thích của mình, thì chính là cô gái này.

"Nhưng tại sao ông ấy lại phải giấu giếm ạ?" Shioriko bất ngờ lên tiếng, giọng không ngập ngừng lắm. Có lẽ cô đã quen với việc Inoue đến đây không phải để dọa nạt. "Khoan bàn đến sự hiện diện của Kishiro Keiko... Lý do mà ông Kayama che giấu sở thích suốt mấy mươi năm là gì?"

"Lý do không chỉ có một. Trước hết đó là do giáo dục của cụ Sokichi cha bác Akira. Tôi hầu như không giáp mặt cụ, nhưng nghe nói thời trẻ của cụ rất cơ cực... Bởi vậy cụ dạy con luôn phải giữ thể diện đàng hoàng. Ngay từ đầu việc di dời bộ sưu tập tiểu thuyết trinh thám đến biệt thự ở Yukinoshita nghe nói cũng là lệnh của cụ Sokichi, vào khoảng năm 1955..."

"Là lúc Kayama Akira... kết hôn, phải không ạ?"

Inoue mở tròn mắt ngạc nhiên khi nghe Shioriko chỉ ra. "Cô đoán giỏi như mẹ của mình ấy!... Xem chừng cụ không muốn để những người thân mới bắt gặp bộ sưu tập 'kì quái' kia. Sokichi sinh vào thời Minh Trị nên quan điểm về tiểu thuyết trinh thám có lẽ khác với các thế hệ sau."

Với một người được giáo dục chính quy nghiêm khắc như vợ Kayama Akira, thì việc không muốn để bà nhìn thấy sách vở giải trí linh tinh là

https://thuviensach.vn

chuyện có thể hiểu được. Nhưng trong lòng tôi vẫn còn điều khúc mắc. Hay là giải quyết tại đây luôn?

Như thể đọc được sắc mặt tôi, Inoue hỏi, "Cô cậu biết nguyên quán của Akira và Sokichi ở đâu không?"

"Cháu nghe nói là ở... thành phố Nagoya của tỉnh Aichi." Shioriko trả lời.

"Ừ. Osu, Nagoya... Tôi không biết cụ thể nhưng hình như trước đây nó là phố đèn đỏ. E rằng các con bác Akira cũng không biết chuyện này."

Từ "phố đèn đỏ" tôi mới nghe qua lần đầu, nhưng cũng hiểu được ý nghĩa. Đó là nơi giải trí của khách làng chơi. Có khả năng Kayama Sokichi cũng làm công việc liên quan đến lĩnh vực mại dâm. Việc cha con họ giữ thể diện một cách cực đoan không chừng là do có tật giật mình.

"Nhưng tôi cũng không nghĩ chỉ có lý do này. Vì chưa xác nhận với người trong cuộc nên đến bây giờ vẫn dừng ở phỏng đoán mà thôi."

"Nghĩa là sao ạ?" Shioriko nghiêng đầu thắc mắc.

"Dù có nhiều ẩn tình đi chăng nữa thì quá khứ cũng không phải là lý do khiến bác Akira che giấu sở thích đến tận lúc chết... Tôi cho là tại ý thích hơn."

"Ý thích ạ...?"

"Phải. Thích mang nhiều bộ mặt... một bộ mặt ở dinh thự Oga, và một bộ mặt ở biệt thự Yukinoshita. Giống như quái nhân hai mươi khuôn mặt vậy. Tiểu thuyết của Ranpo rất hay lặp đi lặp lại mô típ nhân vật hóa thân thành ai đó, hoặc một người diễn vai của nhiều nhân vật. Nghe nói ngay bản thân Ranpo cũng có nguyện vọng được hóa thân thành người khác...

https://thuviensach.vn

Không chừng bác Akira muốn biến mình thành nhân vật xuất hiện trong tác phẩm của Ranpo."

Thì ra chính vì là người hâm mộ cuồng nhiệt của Ranpo nên mới che giấu sở thích của mình triệt để đến thế này. Độ phức tạp của con người tên Kayama Akira đúc kết từ nhiều hành vi khác nhau, làm tôi có cảm giác vụ việc chúng tôi tiếp nhận thật là khó khăn.

"Két sắt mà bà Keiko đang giữ, bác có biết bên trong chứa gì không ạ?"

"Tôi nghe bác Akira nhắc qua khá lâu rồi, chưa được cho xem nên cũng không biết cụ thể." Inoue trả lời ngay, xem chừng rất có hứng thú. "Nhưng chắc chắn là nó quý hơn những bộ sưu tập khác. Có khi là đồ thừa kế từ cụ Sokichi... Thiết bị bảo vệ kiên cố đến thế cơ mà."

Ông lại nhấp trà như nghỉ giải lao.

"Đến đây mới là vào đề thôi. Giờ tôi sẽ nói tới chuyện xảy ra giữa tôi và Shinokawa Chieko. Chắc cô cũng đoán được rồi, nhà Kayama có liên quan sâu sắc."

Tôi và Shioriko bất giác ngồi thẳng lại. Bây giờ mới là phần chính của câu chuyện đây.

8

"Lần đầu tiên tôi gặp Shinokawa Chieko là ngày mở tiệm Hitori, khi người phụ nữ đó đến tiệm của tôi lấy sách. Đương nhiên lúc ấy tôi chưa hiểu con người cô ta, chỉ biết cô ta đã làm dâu nhà này.

Tôi nghĩ Shinokawa Chieko là dạng người ta nên đề cao cảnh giác, nhưng về công việc thì không có gì đáng phàn nàn. Từ khi vào làm ở Biblia, cô ta đã thu mua được rất nhiều sách tốt, giúp doanh thu của tiệm

https://thuviensach.vn

tăng lên đáng kể. Chúng tôi đồng trang lứa, lại có nhiều cơ hội gặp mặt ở hiệp hội sách cũ. Đối với tôi, đó là một sự hiện diện mang tính khích lệ, nên quan hệ đã tiến triển đến mức xởi lởi, hễ gặp nhau là đứng lại nói chuyện.

Về phần tôi thì, nhờ doanh thu đã khá ổn định, nên đủ tự tin để tiếp tục lĩnh vực này. Đó là nhờ vào việc xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với vài khách hàng thường xuyên như bác Akira.

Cách đây mười lăm năm, Naomi ly thân và tạm thời quay về nhà mẹ đẻ. Cô ấy kết hôn với người thừa kế một cửa hàng trang phục truyền thống ở Kansai, nhưng nghe nói người này chơi bời trăng hoa khủng khiếp lắm. Dù vậy, nhà Kayama lại chẳng mấy hoan nghênh việc ly thân. Naomi vừa xấu hổ lại vừa tự trọng, ra đi không mang theo nhiều tiền... Tôi cảm thấy không thể bỏ mặc nên để cô ấy làm việc trong tiệm. Vả lại cũng vì tôi đang cần người. Đầu gối tôi bắt đầu yếu nên mùa lạnh đau nhức lắm. Mặt khác, tôi vẫn tiếp tục quan hệ làm ăn với bác Akira. Chủ yếu là liên lạc thông qua Kishiro, hễ có sách quý là tôi sẽ hẹn ông ra ngoài rồi cho xem. Tôi cũng có cảm giác tội lỗi, nhưng một khi bác Akira đã giấu gia đình về sở thích và về Kishiro thì tôi không có lý do gì để nói ra cả.

Shinokawa Chieko đến tiệm của tôi vào một lúc như thế. Bác Akira cũng đã vài lần mua sách theo danh mục ở Biblia thì phải. Đương nhiên, địa chỉ gửi về là Kishiro Keiko, biệt thự ở Yukinoshita, nhưng không biết làm sao mà người phụ nữ đó điều tra được danh tính của bác Akira."

Tôi không hề ngạc nhiên. Vì với Shinokawa Chieko, đây là vấn đề giải quyết trong vòng một tích tắc. Và bà đã ngay lập tức nhận ra mối quan hệ già nhân ngãi non vợ chồng của hai người kia.

"Đến bây giờ tôi vẫn chưa thể quên chuyện lúc đó. Cô ta lặng lẽ nhìn các kệ trong tiệm, đồng thời làm ra vẻ tình cờ quan sát tôi và Kayama Naomi. Đến giờ giải lao, khi Naomi đi ra ngoài, cô ta nói thẳng với tôi, 'Hãy giới thiệu Kayama Akira cho tôi. Tôi liên lạc mãi không được nên

https://thuviensach.vn

đang rất khổ sở đây.' Nghĩa là Biblia có sách hiếm của Ranpo muốn cho bác Akira xem. Cô ta cũng nhận ra ông không thích đến những tiệm sách cũ gần nhà và cả việc ông thân thiết với tôi. Chính vì thế, cô ta mới nhờ tôi làm trung gian."

"Là uy hiếp... chứ đâu phải nhờ." Shioriko thì thầm, ánh mắt tối sầm lại.

"Phải. Với thâm ý là nếu không làm theo, cô ta sẽ đến nhà Kayama nói tuột ra bí mật của bác Akira. Cô ta biết luôn cả việc tôi giấu Naomi nữa. Không rõ là dùng ngón nghề gì, đến giờ tôi vẫn chưa đoán được. Còn chuyện hoang đường này nữa, dường như cô ta nhìn ra tuốt luốt chỉ qua những quyển sách trên kệ..."

Tôi không nghĩ là hoang đường, vì đã nghe kể Shinokawa Chieko chỉ cần nhìn kho sách cũ là đọc vanh vách tính cách và cả lai lịch chủ nhân. Ngay cả những quyển tồn trong tiệm sách cũ, đối với bà ấy không chừng cũng là manh mối về chủ tiệm.

"Thế bác có đáp ứng yêu cầu đó không ạ?"

Inoue lắc đầu trước câu hỏi của tôi, "Lúc đầu tôi do dự. Nhưng cô ta nói tiếp, 'Anh xúi Naomi ly hôn đúng không? Tôi không gây cản trở là được chứ gì!' Không biết làm thế nào mà đến cả quan hệ của chúng tôi cô ta cũng nắm được."

Quả nhiên là thế, tôi nghĩ. Hai người không đơn thuần chỉ là bạn thời thơ ấu. Ông Shida đã phỏng đoán chính xác.

"Hở..."

Tôi đang gật gù thì Shioriko ở bên cạnh rụt rè lên tiếng, "Bác nói quan hệ, nghĩa là...?"

https://thuviensach.vn

Inoue rất kinh ngạc, "Chẳng lẽ... Quan hệ mà cô cũng không hiểu?"

"Hả?"

"Tôi vừa nói còn gì? Quan hệ của tôi và Naomi."

Ông nhắc lại. Một bầu không khí kì lạ tràn ngập phòng khách.

"Cụ thể là thế nào ạ?"

Shioriko hỏi bằng vẻ nghiêm nghị. Tôi bất giác ngước lên trần nhà. Người này mà đụng đến lĩnh vực luyến ái thì sẽ trở nên cực kì chậm hiểu. Lúc đi mua sách ở nhà người yêu cũ của tôi cũng vậy, cô đã không nhận ra cho đến khi được giải thích rõ ràng.

"Ngốc thế à? Cái cô này!"

Inoue vừa tặc lưỡi vừa quay sang ngang. Tôi nhận thấy ông đang cố giấu cơn xấu hổ, "Bấy giờ tôi đã nghĩ đến chuyện kết hôn với cô ấy. Đương nhiên là mối quan hệ đàng hoàng... Đến giờ vẫn vậy."

Trước lời giải thích vắn tắt, Shioriko đỏ mặt tía tai. Cô cúi gục xuống như thể sắp đập đầu vào chiếc bàn thấp.

"X... xin lỗi... Cháu cũng thấy là lạ... Thế ạ? Đúng rồi, quả như cháu nghĩ..."

Cô lúng túng thì thầm. Trước cảnh ấy, một nụ cười yếu ớt phớt qua môi Inoue. Ngoài cười nhạo ra, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ông cười.

"Dường như cô thực sự khác với mẹ mình... cũng có chỗ giống con người đấy."

Tôi nghĩ về câu nói của Shinokawa Chieko, "Tôi không gây cản trở là được chứ gì." Đúng là câu đe dọa gián tiếp. Nếu Naomi biết Inoue đang che

https://thuviensach.vn

giấu bí mật của cha mình thì quan hệ giữa hai người có thể tan vỡ ngay. Đó là con bài phụ để củng cố chiến thắng của bà.

Sao lại biết cả chuyện đó cơ chứ?

Đi trước cơn giận dữ là nỗi sợ hãi vô tận. Giờ tôi đã hiểu rõ nguyên nhân khiến Inoue cảnh giác và đối xử với mẹ con Shinokawa bằng thái độ đầy thù địch như thế. Có lẽ ông sợ bị nhìn thấu những bí mật mà bản thân muốn che giấu.

"Cuối cùng, tôi đã giới thiệu người đàn bà ấy cho bác Akira. Dường như cô ta đã bán được vài cuốn Ranpo quý hiếm còn trong tình trạng tốt. Tất cả đều là bản in đầu tiên của sách viết chung nhiều tác giả."

Vừa nghe chữ "viết chung", tôi liền nhớ lại quyển sách cũ trong chiếc hộp màu trắng, quyển sách tôi suýt làm rớt, bản in đầu tiên có giá trị cao nhất trong những tác phẩm của Ranpo.

"Kiểu như Egawa Ranko phải không ạ?"

"Ừ. Còn cả những quyển sách đẹp như Hiệp sĩ trên không hay Mê lộ sát nhân nữa. Bác Akira vui lắm và rất quý người đàn bà đó. Nghe nói ông bắt đầu thường xuyên mua sách ở Biblia. Về phía tôi thì ngược lại, trở nên giữ khoảng cách với ông. Thật đáng xấu hổ, nhưng tôi không muốn dính líu tới Shinokawa Chieko nữa."

"Kayama Naomi thì thế nào ạ?"

Nghe tôi hỏi, Inoue hơi nhăn mặt, như thể chuyện mới xảy ra hôm qua, "Một ngày nọ, đột nhiên cô ấy bị dẫn quay lại nhà chồng, do hai bên gia đình thuyết phục... nhưng quay lại thì cũng không thay đổi được gì."

Câu chuyện được dẫn dắt về vụ ly hôn ba năm trước. Lòng vòng chán, rốt cuộc bà ấy vẫn làm ở tiệm sách Hitori.

https://thuviensach.vn

"Hôm qua cô đã nói với cô ấy, rằng bác Akira cũng rất xem trọng gia đình, điều đó có căn cứ gì không?" Inoue lại bắt chuyện với Shioriko.

"Hả? A, vâng... Tạm thời thì... Cháu không dám đảm bảo. Nhưng nếu tìm thấy series Đội thám tử nhí của Kayama Akira thì có thể sẽ hiểu rõ ràng hơn một chút..."

"Tôi đã nghe Naomi kể sau khi hai người về. Là bản in của Kobunsha phải không?"

"Đúng rồi! Cháu có cảm giác cô Naomi biết chỗ giấu nó."

"Căn cứ vào chiếc huy hiệu BD à?" Inoue hỏi như chặn đầu. "Lúc chơi với tôi cô ấy hay đeo nó lắm. Dù còn trẻ con tâm hồn đơn thuần nhưng tôi cũng thấy ghen tị nên đã gặng hỏi mãi là lấy ở đâu ra, Naomi đều nhất quyết không trả lời. Bây giờ ngẫm lại thì chắc huy hiệu là của bác Akira. Nhưng kể cả thế thì chưa hẳn cô ấy đã biết chỗ giấu sách đâu. Vốn dĩ cô ấy cũng không biết trong nhà đó có sách hay không nữa."

"Bác có nghe Kayama Akira nói gì về series Đội thám tử nhí không ạ?"

Inoue lắc đầu trước câu hỏi của tôi, "Không phải tôi bán. Tiệm của tôi không có sách thiếu nhi. Tất nhiên bác Akira sẽ có được bằng ngả khác thôi, chẳng để ở Yukinoshita thì để ở Oga."

Phải, vấn đề là Kayama Naomi có biết việc đó hay Không.

"Ngoài chiếc huy hiệu BD, cháu vẫn còn căn cứ khác, nhưng cháu có vài chuyện muốn hỏi. Series Đội thám tử nhí mà bác Hitori... bác Inoue đã đọc có phải là bản của nhà xuất bản Poplar không?"

"Tôi à? Tôi thì đọc lộn xộn của cả Kobunsha lẫn Poplar. Thư viện trường tiểu học có đủ bàn in của Kobunsha, nhưng vì nhiều tập rách nát

https://thuviensach.vn

không thể đọc nổi nên họ đã mua thêm bản in của Poplar. Tôi nghĩ cũng mua bổ sung cả những tập cuối không được Kobunsha phát hành nữa... Có chuyện gì sao?"

"Không, chỉ có điều cháu muốn xác nhận một chút..."

Cô nói không rõ ràng. Chưa hiểu ý đồ của câu hỏi này là gì?

"Bác nghĩ có khả năng cô Naomi mượn series đó từ người ngoài gia đình, hay đọc ở nơi khác ngoài nhà mình không?"

"Như tôi biết thì không. Nghe nói vì bận việc học thêm và học các môn năng khiếu ngoài chương trình ở trường nên cô ấy chỉ đọc sách vào đêm khuya thôi. Thư viện thì không đến được vì bà mẹ cấm. Dù muốn mượn thì có lẽ cũng chẳng bạn cùng lớp nào có series đó cả. Mà nhớ lại thì, ngoài tôi ra, cô ấy không có mấy bạn chơi cùng trang lứa..."

Càng nghe càng thấy đúng là một thời đại trẻ em không có tự do. Tôi thì đừng hòng tôi chịu. Naomi có cảm xúc phức tạp đối với cha mẹ cũng là lẽ đương nhiên.

"À, nếu tìm thấy bản in của Kobunsha thì sẽ biết được chuyện gì vậy?"

Ông Inoue hỏi Shioriko, xem chừng đã đoán ra ở một mức độ nào đó, tôi thì vẫn chưa nắm rõ mạch câu chuyện.

"Mối liên hệ giữa Kayama Akira và cô Naomi. Bác Inoue cũng muốn biết điều đó phải không?"

"Đúng vậy." Ông trả lời. "Cô ấy cứ luôn cho rằng từ nhỏ đã bị cha khinh miệt, ngó lơ... Tôi không nói bác Akira là người hoàn hảo. Nhưng cũng không thể nghĩ rằng ông là người không có chút tình thương nào đối với con gái."

https://thuviensach.vn

"Cháu cũng nghĩ thế." Shioriko tỏ ra đồng tình.

"Nhưng tôi không làm sao chứng minh được. Tôi che giấu sự thật suốt thời gian dài, lúc nào cũng lên tiếng bênh vực bác Akira nên có lẽ lời tôi nói không đáng tín nhiệm nữa. Nhưng nghe cuộc trao đổi hôm qua, tôi nghĩ biết đâu cô làm được. Cô có thể giúp tôi xóa bỏ sự hiểu lầm của cô ấy không, nhân lúc tìm chìa khóa két sắt ấy? Đây cũng là một cách để tôi đền ơn bác Akira."

Đề nghị của ông Inoue chứa đựng âm hưởng thiết tha. Chắc ông đã nghĩ ngợi sâu xa và phiền não bấy lâu, đến mức phải xuống nước nhờ vả con gái của kẻ đã dồn ép mình.

"Nếu bác Inoue hợp tác thì cháu có cách để tìm được series Đội thám tử nhí của Kayama Akira." Suy nghĩ một lúc, Shioriko trả lời. "Có điều, cháu không thể đảm bảo rằng mình sẽ hóa giải được hiểu lầm của cô Naomi với ồng Kayama... Chưa kể mối kết nối giữa ông ấy và bác Inoue có khả năng bị phát hiện."

Ông chủ tiệm sách trầm ngâm suy nghĩ. Kayama Naomi đã trách móc dữ dội tiệm Biblia về tội che giấu việc ngoại tình của cha mình. Nỗi tức giận đó không chừng sẽ chuyển hết sang ông.

"Một khi bà Kishiro tiếp xúc với nhà Kayama thì thể nào cũng bại lộ thôi." Chẳng bao lâu sau ông mở miệng nói một cách nặng nề. "Nhưng cũng tốt hơn là cứ để mãi thế này mà không cố gắng cải thiện... Vậy cô làm sao tìm được? Cô đã đoán ra nó nằm ở đâu rồi à?"

"Ở một mức độ nhất định thôi... Nhưng cháu không thể đi tìm thử từng chỗ một. Chưa kể chỗ đó không chắc là mở được dễ dàng."

"Vậy làm thế nào?" Tôi hỏi, cảm thấy tính khả thi hết sức mơ hồ. Liệu có thực sự tìm được không?

https://thuviensach.vn

"Chỉ có một cách." Shioriko giơ ngón trỏ lên. "Chúng ta sẽ nhờ cô Kayama Naomi chỉ cho."

9

Ngày làm việc cuối cùng trong tuần, tôi và Shioriko đến nhà Kayama. Đó là vào khoảng giữa trưa nên gia chủ chưa về. Một phụ nữ đứng tuổi có vẻ là người giúp việc ra đón, trước tiên bà đưa chúng tôi đến thư phòng.

Hôm nay Kayama Yoshihiko đã cho phép chúng tôi tìm kiếm trong nhà. Tất cả là nhờ vào Inoue. Ông kiên trì thuyết phục rằng người của tiệm sách cũ Biblia rất đáng tin cậy, nên cho họ được tự do làm việc, biết đâu sẽ phát hiện ra sổ sách cũ quý hiếm của Kayama Akira, tuy nhiên kèm điều kiện là khi mở những đồ dùng có cửa thì phải có người làm chứng và không dịch chuyển đồ đạc trong nhà nếu chưa được phép.

"Bắt đầu xem từ thư phòng có được không?" Người giúp việc hỏi. Chắc bà là người làm chứng.

"A, à, trước hết, cứ để chúng tôi tự đi xem qua một lượt dinh thự này có được không? Đương nhiên là chúng tôi sẽ không tùy tiện mở chỗ này chỗ kia đâu."

Shioriko bắt chuyện bằng khuôn mặt tươi cười hết mức. Người giúp việc liếc nhìn cô.

Hôm nay cô mặc váy dài vải trơn, áo sơ mi trắng cổ rộng cùng áo len màu nhạt. Trang phục như nhân viên văn phòng, trông hoàn toàn vô hại.

"Vậy thì tôi ở đại sảnh tầng một, nếu có việc gì hãy gọi nhé!"

Có vẻ tạm thời tin tưởng nên người phụ nữ đóng cửa đi ra. Chắc do tường dày nên không nghe thấy cả tiếng bước chân. Thư phòng yên tĩnh trở lại.

https://thuviensach.vn

Ngôi nhà nằm giữa lưng chừng dốc, tầm nhìn từ cửa sổ rất đẹp. Vùng này nằm ngoài Fujisawa, giáp ranh Kamakura. Có rất nhiều lùm cây màu xanh nằm lẫn trong khu vực nhà ở.

"Thế, bây giờ chúng ta làm gì?"

Tôi nhìn ra bên ngoài, hỏi. Thật ra tôi không biết chi tiết kế hoạch. Shioriko và Inoue đã bàn bạc qua điện thoại nhưng không nói với tôi vì không biết thực tế mọi chuyện sẽ diễn ra thế nào.

Đúng ra Kayama Naomi sẽ về để chỉ cho chúng tôi chỗ để series Đội thám tử nhí nhưng nghe nói hôm nay bà bận việc ở tiệm sách Hitori.

Sau khi kiểm tra tin nhắn điện thoại, Shioriko đi đến góc phòng, dứt khoát mở cánh tủ chứa đồ.

"Làm thế có sao không?" Tôi tròn mắt ngạc nhiên. Chẳng phải đã nói là "sẽ không tùy tiện mở chỗ này chỗ kia" ư?

"Vì rất cần thiết... Anh Daisuke, lại đây đi!"

Cô vẫy tay như trẻ con kiểu "lại đây, lại đây". Tôi tiến đến gần, đang nghiêng đầu khó hiểu thì chợt bị đẩy vào lưng, mất đà chúi hẳn vào không gian hẹp.

"Hả?"

Tôi vội vàng ngoái đầu lại thì Shioriko cũng đã lách vào tủ. Cô đứng quay lưng về phía tôi, kéo cửa lại.

Dù vậy cũng không phải là tối om. Ánh sáng vẫn len qua khe hở của các tấm ván.

"Chúng ta ở đây chờ Kayama Naomi." Shioriko nhìn ra bên ngoài cửa chớp, thì thầm. "Bác Inoue mới nhắn tin. Nghe nói cô Naomi đang trên

https://thuviensach.vn

đường từ tiệm sách Hitori về. Không biết khi nào sẽ tới nơi..."

Đầu Shioriko ở ngay dưới cằm tôi. Mái tóc đen dài sau lưng cô chọc vào ngực áo tôi nhồn nhột. Tôi choáng váng bởi hương thơm từ làn da cô tỏa đầy ắp không gian hẹp.

"Tại... tại sao phải trốn thế?"

"Để được chỉ cho chỗ giấu sách. Vì lát nữa, có lẽ cô Naomi sẽ mở nó ra."

Cuối cùng tôi đã hiểu được câu chuyện. Nghĩa là không phải hỏi đàng hoàng để được chỉ tử tế mà là nhìn trộm.

"Làm sao cô biết là nó ở thư phòng? Mà làm sao cô Naomi bằng lòng về đây mở chỗ giấu chứ?"

"Xét việc Kayama Akira mất đã được một năm mà vẫn không tìm thấy, và việc ông ấy lúc còn sống đã ở thư phòng rất nhiều, thì khả năng nó ở đây là cao nhất. Trên thực tế. Naomi sẽ đến bây giờ. Lý do là lá thư."

"Lả thư?"

"Bác Inoue kể với cô Naomi rằng có lẽ chiều nay người của tiệm Biblia sẽ tìm được series Đội thám tử nhí ở thư phòng, hơn nữa còn bổ sung... Rằng bác ấy đã gửi một lá thư cho Kayama Akira lúc sinh thời, nói về ý định kết hôn với Naomi, nghe nói thư cất ở chỗ không ai thấy, nhưng chỉ sợ không thoát được con mắt tinh tường của mấy người ở tiệm Biblia..."

Nói như thế thì đúng là phải đến xem rồi. Có điều...

"Lá thư ấy có thật không?"

"Tôi không biết. Nghĩ đến việc cô Naomi mở được chỗ giấu, bác Inoue đã đưa ra ý tưởng đó."

https://thuviensach.vn

Dẫu đang gặp bế tắc thật, nhưng ăn không nói có thế này thì quá đà nhỉ! Chúng tôi bị Kayama Naomi ghét từ đầu đã đành, nhưng Inoue làm thế liệu có sao không?

Bịch. Lưng cô va vào người tôi. Cô hơi loạng choạng, phần sau đầu cô đụng ngay vùng trên tim tôi, làm tôi suýt nhảy cẫng lên.

"Xin lỗi anh, chỗ này khó dùng nạng quá. Xin lỗi... Au!" Shioriko cố gắng nhích mạnh người ra xa thì lại va đầu vào cửa.

"Không sao chứ?"

"Vâng."

Shioriko trả lời trong khi xoa trán. Tôi lo lắng cho phần thân trên đang lảo đảo của cô.

"Dựa vào tôi cũng được. Nếu cô thấy đứng khó."

Tôi nói nhỏ. Sau một lúc do dự, Shioriko rụt rè tựa lưng vào tôi thật. Sức nặng của cơ thể ấm áp và mềm mại làm tôi gần như mất bình tĩnh.

"Thấy thoải mái hơn một chút rồi. Cảm ơn anh!"

"Không, không có gì."

Không gian rơi vào im lặng. Chỉ còn nghe được tiếng thở của nhau.

"Hễ im lặng là thấy ngài ngại sao ấy!" Shiorikothì thầm vẻ khổ sở.

"Ừm, thì..."

Chính vì thế, làm đội thám tử nhí thì được, chứ người lớn đàng hoàng rồi mà còn trốn ở đây thì rất kì cục. Chúng tôi vừa nhìn ra thư phòng vắng

https://thuviensach.vn

tanh vừa tìm đề tài nói chuyện với nhau. Rồi cô lên tiếng, "À... Về chuyện hẹn hò mà anh Daisuke đã nói lần trước..."

Trong giây lát, tôi thất thần. Sao lại giở đề tài ấy ra ở đây!

"Hẹn hò, với tôi, phải không?"

"Vâng... Làm gì còn ai khác nữa..."

"Phải rồi!"

Shioriko thở một hơi dài. Diễn biến có vẻ đáng ngờ. Tôi nóng lòng chờ đợi câu tiếp theo.

"Tôi thì... những chuyện thế này nếu không nói rạch ròi sẽ không hiểu đâu... À, trước đây đã từng ra ngoài với anh Daisuke nhi. Không chừng cũng có thể coi là hẹn hò, phải không?"

Một câu ngây ngô như thế mà cũng hỏi được. Nhưng cô tỏ ra hoàn toàn nghiêm túc.

"Ừm, mà... lần ấy, cũng khó định nghĩa lắm."

Việcđi ra ngoài với cô đơn giản là rất thú vị. Cảm giác cụ thể thế nào, tôi khó màdiễn tả trôi chảy được.

"Động đến lĩnh vực này, tôi cực kì tối dạ... Tôi không hiểu là do cách nói hay thời điểm nói. Hễ nghĩ đến chuyện yêu đương kết hôn của bản thân thì tôi không thể nghĩ suôn sẻ được... Mà có lẽ là tại tôi không muốn suy nghĩ mấy. Đọc trong sách thì thấy hay nhưng mà..."

Trong khi lắng nghe, tôi dần dần trấn tĩnh. Cô từng nói là không định kết hôn. Vậy thì chắc cũng không yêu đương. Tạm thời tôi lý giải như thế.

"À, tóm lại là... tôi..."

https://thuviensach.vn

Tóm lại là tôi xin phép được từ chối chứ gì? Dù thế thì Daisuke này cũng không hối hận. Miễn là Shioriko không ác cảm, tôi sẽ tìm cơ hội để thử mời lần nữa. Muốn tiến triển với cô thì cần phải kiên...

"Sẽ hẹn hò."

Không biết tự lúc nào Shioriko đã quay lại, ngước nhìn tôi. Dù trong bóng tối, tôi vẫn thẫn thờ nghĩ đôi mắt đen của cô thật là đẹp.

"Hả?"

"Dù đã tự hỏi lý do, tôi vẫn không hiểu nổi... Nhưng nếu đối tượng là anh Daisuke thì có khi thu xếp được. Vìvậy, chúng ta hẹn hò đi!"

"Thật không?"

"Vâng. Việc lần này tạm ổn thì ngày nghỉ tới, chúng ta sẽ đi chơi."

"Là thật phải không?" Tôi nhấn mạnh, dai dẳng, đến tội nghiệp.

Cô gật đầu.

Suýt chút nữa là tôi đã làm tư thế chiến thắng. Chưa phải quan hệ yêu đương hay gì cả, chỉ là một lời hứa sẽ hẹn hò. Nhưng đối tượng là Shinokawa Shioriko. Cứ xét tình hình từ trước đến nay thì đây quả là một bước tiến phi thường.

"Vậy, cô có chỗ nào muốn đi không?"

Tôi vừa tấp tểnh tính chuyện tương lai thì Shioriko đưa ngón trỏ lên môi, im lặng nhìn ra ngoài cửa chớp.

Cửa ra vào nặng nề hé ra, Kayama Naomi lặng lẽ lẻn vào thư phòng. Dáng điệu hấp tấp, vai khoác chiếc áo mỏng có mũ với những nếp gấp nhấp

https://thuviensach.vn

nhô. Sau khi kiểm tra để đảm bảo rằng ở hành lang không có ai, bà đóng cửa thư phòng lại.

Không chừng qua người giúp việc, bà đã biết sự có mặt của chúng tôi trong ngôi nhà này. Bà vội vàng đến chiếc bàn gần cửa sổ, lần lượt mở từng ngăn kéo. Đột nhiên trong một khắc, tay bà khựng lại như giật mình rồi cầm lên một vật nhỏ màu bạc.

Là chiếc huy hiệu BD mà Shioriko đã tìm thấy, nhưng ngay lập tức Naomi lấy lại bình tĩnh, ném chiếc huy hiệu xuống bàn, tiếp tục công việc ban đầu.

Cuối cùng, chắc không thấy vật cần tìm trong các ngăn kéo, bà lại nhìn quanh thư phòng một lượt, rồi dừng mắt ở cánh cửa tủ mà chúng tôi đang nấp.

Tôi nín thở. Kayama Yoshihiko nói rằng đã dọn dẹp trong đây rồi nhưng có thể bà em gái không biết. Nếu cửa chớp mở ra thì tất cả công sức sẽ thành bọt nước.

Không, Naomi lắc đầu, rời mắt đi. Tôi vuốt ngực thở phào.

Bà từ từ tiến tới bộ bàn ghế tiếp khách. Nó giống với bộ bàn ghế ở tầng một, hai chiếc sofa bọc da đặt đối diện nhau. Kể cả chiếc bàn, các chi tiết gỗ đều được làm từ cùng một vật liệu. Kayama Yoshihiko nói là gỗ bách.

Tôi nghĩ chắc Naomi định nghỉ giải lao một chút nhưng không phải vậy. Bà quỳ trước bộ sofa, thò tay vào đáy chiếc sofa chân thấp. Xem chừng bà đang chạm tay vào chỗ này chỗ nọ theo một trình tự nào đó. Chẳng mấy chốc bà đã cầm miếng đệm của ghế ngồi lên một cách nhẹ nhàng im ắng.

À...

https://thuviensach.vn

Trong sofa có cài cơ quan... Chỗ giấu đó đúng là có thật và người phụ nữ này cũng biết chỗ đó.

"Đúng như dự đoán... 'Ghế người'... 'Thằn lằn đen'? Không, là 'Khối vàng' không chừng..."

Shioriko lẩm bẩm đây hứng thú. "Ghế người" thì tôi nhớ là đã nghe ở đâu đó rồi. Hình như nghe được tiếng cô hay sao mà Kayama Naomi tự dưng nghi ngờ nhìn quanh thư phòng.

"Đi thôi, anh Daisuke!" Gọi tôi xong, Shioriko mở toang cửa tủ.

10

Thấy Shioriko xuất hiện, Kayama Naomi đứng chôn chân tại chỗ.

"Cháu... Tại sao...?"

Chúng tôi cứ nhìn chăm chú vào chiếc sofa đã biến đổi hình dạng một cách kì lạ. Phía dưới đệm ngồi là một không gian rộng, cất vài chục quyển sách cũ với bìa trước quay lên trên. "Quái nhân tàng hình", "Quái nhân vũ trụ", "Bốn mươi khuôn mặt kì quái", còn có cả "Búp bê pháp thuật". Trên bìa sách vẽ quái nhân và thiếu niên có chữ "Đội thám tử nhí" và "Edogawa Ranpo". Tranh và chữ gợi cảm giác hơi khác so với bản in của nhà xuất bản Poplar. Bộ ở đây giống sách của thời đại cũ.

"Đây là bản của Kobunsha..." Shioriko thì thầm, cúi đầu chào Kayama Naomi. "Xin lỗi, biết cô sẽ đến nên cháu đã đợi. Series Đội thám tử nhí ở đây là của ông nhà phải không ạ? Bản cô thích đọc hồi xưa chính là bản in này, của Kobunsha chứ không phải là của Poplar ở chỗ bác Yoshihiko, đúng không ạ?"

Kayama Naomi tròn mắt ngạc nhiên. Mất một lúc bà mới bình tĩnh lại và mở miệng nói chuyện được."Tại, tại sao cháu biết?"

https://thuviensach.vn

Tôi cũng rất ngạc nhiên. Làm sao Shioriko biết rõ người này đã đọc bản nào? Trong những cuộc nói chuyện từ trước đến giờ có manh mối gì chăng?

"Hôm trước ở tiệm sách Hitori, khi nói chuyện về Đội thám tử nhí, cháu đã thấy kì lạ."

Nói xong Shioriko khom người xuống lấy quyển "Búp bê pháp thuật". Trên bìa cuốn nào, đăng san hình vẽ thiếu niên cũng là một khuôn mặt đáng sợ sơn màu trắng nhìn thẳng ra độc giả. Đó là những bìa sách khá ấn tượng.

Sau khi nói "Xin phép", Shioriko ngồi xuống ghế có tay dựa, dựng nạng bên cạnh. Cô bắt đầu lật sách bằng hai bàn tay không còn vướng víu cái nạng. Sách không hề rách hay ố, nhìn qua cũng biết là đã được giữ gìn cẩn thận. Bìa lót có ghi "Ngày 15 tháng Mười một năm Chiêu Hòa thứ 32 (1957), phát hành lần đầu". Hù ra là bản in đầu tiên.

"Tranh minh họa đầy bí ẩn của Ishihara Gojin trên khuôn sách của Matsuno Kazuo cũng rất tuyệt vời... Quả thật, cuốn này tuyệt quá."

"Cuốn sách này có vấn đề gì thế?"

"Series Đội thám tử nhí khi thay đổi bản in cũng thường đính chính lại nội dung, nhưng cũng có trường hợp thay đổi cả tên sách nữa. Đối với tác phẩm này thì bản của Poplar và bản của Kobunsha có nhan đề khác nhau. Bản của Poplar là 'Búp bê ác ma'."

À.

Nói mới nhớ, hôm trước xem phiên bản Poplar trong phòng để đồ của nhà này, đúng là có quyển "Búp bê ác ma". Vì đã xem bìa lót nên tôi vẫn còn ấn tượng.

https://thuviensach.vn

À, mà hai người phụ nữ này đã nói rằng nhan đề và đề tài về "búp bê" cũng hiếm.

"Bác Yoshihiko đã ghi tên lên từng quyển sách của mình. Đó là một mệnh lệnh nghiêm khắc để những quyển sách đó không bị động vào đúng không ạ? Việc lén mang đi đọc có khó không ạ?... À, cảm ơn cô."

Shioriko trả lại quyển "Búp bê pháp thuật". Người đối diện không nói gì, nhận lấy cuốn sách rồi mở ra. Vẻ mặt đã thư thái hơn.

"Cháu không định hỏi gì quá đáng. Nhưng mà, nếu được, cô có thể cho cháu biết đã xảy ra chuyện gì không ạ? Kể cả chuyện cái ghế kì lạ này, cháu cũng muốn hỏi."

Kayama Naomi đóng sách lại, vuốt vào bìa sách như đang hoài niệm. Bà nhìn chiếc sofa đang mở, bắt đầu câu chuyện bằng giọng êm dịu, "Đúng như cháu nói, một ngày nọ, anh Yoshihiko bắt đầu cấm tôi động vào series Đội thám tử nhí. Dù bản thân anh không còn đọc mấy, mà tôi thì vẫn chưa đọc những quyển ở nửa sau bộ truyện... Tôi định lén mượn từ kệ sách, nhưng lại sợ cái tính nóng nảy của anh ấy. Mượn ở thư viện thì bị mẹ cấm, mượn bạn thì chẳng ai có... Ngay Ichiro cũng không."

Inoue nói rằng sách ông đọc là của thư viện trường và ông đã đọc lộn xộn cả hai bản in của Poplar lẫn Kobunsha. Nên dù Kayama Naomi nói tên sách thuộc bản in của Kobunsha thì chắc ông cũng không nhận ra.

"Tôi muốn đọc những quyển chưa đọc nên trong lòng rất bồn chồn. Một đêm nọ, khi đi vệ sinh về ngang qua thư phòng thì nghe thấy âm thanh lạ phát ra từ bên trong. Tôi không biết là gì nên thử hé cửa thì thấy cha đang khom người trước bộ sofa mới mua này. Tôi tưởng cha khó ở nên thoạt đầu định lên tiếng gọi, song khi thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của ông thì tôi không thể nói được gì... Vì trông ông như người khác vậy."

"Người khác nghĩa là sao ạ?" Shioriko hỏi.

https://thuviensach.vn

"Cha đang cười tủm tỉm. Nhìn vui vẻ từ tận đáy lòng như đứa trẻ ấy."

Một câu trả lời bất ngờ. Tôi tưởng phải là một khuôn mặt đáng sợ khủng khiếp lắm.

"Ông di chuyển cơ quan của bộ sofa này, vui vẻ để series Đội thám tử nhí đang đặt trên bàn vào đấy. Y như đứa trẻ được mua cho đồ chơi mới vậy.

Vì chưa từng nhìn thấy cha như thế nên tôi rất sợ, tưởng đâu quái nhân hai mươi khuôn mặt đã vào nhà này... Trong series đó, có cảnh quái nhân cải trang thành người trong nhà mục tiêu rồi vào lấy cắp báu vật đúng không? Tôi vội vã đóng cửa, chạy trốn về phòng.

Nhưng, cha của ngày kế tiếp lại như mọi khi, trở về làm một người nghiêm khắc, không gần gũi với ai cả. Đến mức tôi còn tưởng chuyện đêm trước là giấc mơ... Tôi không hiểu sự tình ra sao, nhưng tâm hồn trẻ thơ của tôi biết rõ một điều. Chuyện đã thấy đêm đó, không được nói với bất kì ai... Kể cả với chính cha mình.

Nhưng tôi không ngăn nổi khao khát đọc series Đội thám tử nhí giấu trong sofa. Tôi canh lúc cha không có ở đấy để lén lấy ra đọc rồi trả lại. Lẻn vào thư phòng mà cha thường vắng mặt thì đơn giản hơn so với phòng của anh trai.

Thỉnh thoảng tôi cũng lấy cái huy hiệu BD để chung trong đó ra đeo đi chơi. Tôi nghĩ nếu là Ichiro thì sẽ biết rõ... Ừm, xin mời!"

Naomi gật đầu khi Shioriko ra hiệu xin phép được xem bên trong sofa. Cô chủ tiệm đặt cây nạng, ngồi bệt xuống, bắt đầu lục tìm phía dưới chiếc đệm ngồi đã được nhấc lên. Nhìn từ phía sau cũng có thể cảm nhận được niềm vui sướng của cô. Biểu hiện của Kayama Akira chắc cũng như thế này khi cô con gái bắt gặp đêm đó.

https://thuviensach.vn

"Cô có nghĩ là ông phát hiện ra không?" Shioriko vừa nói vừa mở chiếc hộp gỗ đặt cạnh quyển sách. Bên trong có vài cái hộp nhỏ bằng giấy. Trên nền hộp màu đỏ in chữ "BD" màu đen, có lẽ đây là cái hộp đựng chiếc huy hiệu đã nói. Cầm lấy một thứ trông như quyển sổ tay nhỏ để bên cạnh, Shioriko giở loạt soạt kiểm tra bên trong.

"Gia đình tôi không ai nhận ra cả, vì tôi đã mang đi rất khéo... Này, khoan đã! Làm sao hai cháu biết tôi sẽ đến thư phòng, mở chỗ giấu đồ ra vậy?"

Giọng Naomi bỗng trở nên sắc bén. Dường như cuối cùng bà đã lấy lại bình tĩnh và quay về vấn đề mấu chốt. Shioriko vẫn cầm nguyên quyển sổ tay, ngoảnh đầu lại.

"Đó ỉà nhở... bác Inoue của tiệm sách Hitori..."

Shioriko ngần ngừ trả lời. Mặt Kayama Naomi biến sắc.

"Vậy thì, chuyện Ichiro nói..."

Chắc là về lá thư. Chúng tôi không thốt nên lời.

Trong lúc bầu không khí yên lặng khó xử ngập tràn, cánh cửa thư phòng bỗng mở ra. Một người đàn ông tóc bạc gầy ốm như con hạc, mặc chiếc áo khoác mỏng màu be bước vào. Túi áo ông phồng lên một cách kì lạ, như nhét cuốn sách khổ bunko bên trong.

"Ichiro..."

Kayama Naomi nói nhỏ. Ông chủ tiệm sách Hitori hướng mắt về chiếc ghế có nhét đầy sách.

"Vậy là nó có thật?"

"Nghĩa là sao? Lá thư đó... thì thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Chuyện lá thư là nói dối." Trước câu hỏi của người bạn thời ấu thơ, ông Inoue trả lời thẳng, "Anh không gửi thư cho bác Akira."

Nỗi kinh ngạc từ từ lan rộng trên khuôn mặt tiều tuỵ của người phụ nữ. Hệt như một cái lỗ lớn trống rỗng.

"Anh đã câu kết với mấy người này để bắt em mở cái ghế?"

"Đúng vậy. Chính anh đề nghị hợp sức với bọn họ ."

"Hả?"

"Bác Akira là khách của tiệm anh. Anh đã bán sách cũ cho ông mà không nói với mọi người trong nhà Kayama. Dĩ nhiên anh cũng biết sự hiện diện của Kishiro. Bác Akira đã giúp đỡ anh, là ân nhân cứu giúp anh trong bước đường cùng. Anh từng kể với em về một khách hàng thường xuyên hỗ trợ tiệm trong thời kì khó khăn, đúng không? Đó là bác Akira đấy."

Câu chuyện đang gay cấn lên từng chút một mà biểu cảm của Kayama Naomỉ lại cứng đờ.

"Anh không nói bác Akira là một người tốt hoàn toàn. Nhưng chắc chắn không phải người không có tình cảm. Anh cũng muốn em hiểu điều đó...."

"Thôi đi! Em không muốn nghe!" Naomi lắc đầu thật mạnh. "Không có chuyện gì để hiểu cả. Tôi đã bị các người lừa chỉ để mở cái ghế này ra. Đủ quá rồi!"

Inoue nhìn Shioriko như để tìm câu trả lời. Đúng là sau khi mở chỗ giấu sách thì vẫn chưa tìm hiểu được thêm điều gì. Lúc trước, cô cũng nói "không thể đảm bảo". Có lẽ kết cục chỉ như vậy thôi.

https://thuviensach.vn

"Cô nghĩ là ông Kayama thực sự không nhận ra à?" Shioriko bất ngờ lên tiếng. "Thật khó mà tin được rằng, người giấu một bộ sưu tập kĩ lưỡng đến mức này lại không để ý xem có ai đụng vào hay chưa."

"Nhưng, nếu nhận ra thì hắn đã nói gì đó với tôi rồi chứ?"

"Tại không nắm được bằng chứng rõ ràng thì sao?" Shioriko tiếp tục. "Đối với ông thì chắc chắn kết cấu ấn của sofa này và những quyển sách trong đó là một bí mật quan trọng. Chính vì vậy, nếu không có chứng cứ rõ ràng thì không phải rất khó mở lời hay sao?"

"Cháu chỉ suy diễn thôi."

"Không, không phải suy diễn đâu... Cô hãy nhìn cái này đi!"

Shioriko chìa ra quyển sổ tay màu đen khi nãy. Ngoài bìa có dấu huy hiệu BD và dòng chữ màu vàng kim Sổ tay Đội thám tử nhí.

"Cái này là cái gì vậy?" Tôi hỏi.

"Là Sổ tay Đội thám tử nhí, phụ bản của tạp chí Thiếu niên đã đăng dài kì series Đội thám tử nhí sau chiến tranh. Cùng với huy hiệu BD, nó rất được trẻ em những năm 1950 yêu thích."

Có cả thứ như thế này cơ à? Shioriko mở trang đầu tiên ra cho tôi xem. Có hình và chữ kí của Edogawa Ranpo cùng thông điệp "Bạn cũng có thể trở thành thám tử". Quả là món quà đầy kích thích với học sinh tiểu học.

"Quyển sổ tay này, khi xưa không nằm trên cùng chồng sách đâu phải không ạ?"

"Giờ cháu nhắc mới thấy, đúng như vậy. Vì sợ làm bẩn nó nên tôi không mang ra... Cái đó có gì không?"

https://thuviensach.vn

Shioriko lật trang đầu, là trang ghi địa chỉ và tên họ của chủ nhân cuốn sổ. Cột tên đã được điền chữ bằng bút mực màu xanh sáng.

Kayama Naomi.

"Có phải là chữ của cha cô không ạ?"

"Đúng... nhưng mà, tại sao...?" Naomi líu lưỡi lại vì quá xúc động.

"Là thông điệp ông để lại. Tất cả chỗ sách này là của cô, và... có vẻ ông biết được đây là sách cần cho thám t... à không, nữ thám tử."

Shioriko tì vào nạng đứng lên, đưa quyển sổ tay cho chủ nhân thực sự. Vẫn cầm "Búp bê pháp thuật", bà đỡ lấy cuốn sổ bằng cả hai tay như đồ dễ vỡ.

Lén để món quà dành tặng ai đó vào một chỗ bí mật, bản thân hành động này giống như trò chơi của trẻ con vậy. Chưa biết chừng, Kayama Akira thực sự đã định chơi đùa với đứa con gái mà hầu như ông không nói chuyện.

Tôi quay đầu lại nhìn chiếc huy hiệu BD vẫn nằm trên bàn. Có lẽ người quá cố đã để trong ngăn kéo để thỉnh thoảng ngắm nhìn. Bây giờ thì không thể hỏi ông để chứng thực được nữa, nhưng có lẽ đây chính là huy hiệu cô con gái vẫn đeo ngày xưa?

"Từ nhỏ tôi đã hay bắt gặp cha mẹ tranh cãi với nhau." Nhìn xuống cuốn sách cũ và sổ tay, Kayama Naomi thì thầm. "Không, không phải tranh cãi... đúng hơn là chỉ trích từ phía mẹ. Cha thì lúc nào cũng im lặng... Tôi từng nghĩ rằng, dù có ý kiến trái với mẹ thì cha cũng không dám nói mạnh mẽ." Bà lặng lẽ ngẩng mặt lên, "Tôi từng muốn cha lên tiếng. Cả khi tôi bị người chồng ly thân dẫn đi, cha cũng chỉ im lặng... Tôi cho rằng mẹ rất cô độc. Đồng sàng dị mộng thì khác nào sống một mình..."

https://thuviensach.vn

Inoue đang đứng bất động đột nhiên lục túi lấy một thứ quăng lên chiếc bàn thấp trước sofa. Đó là một phong bì màu trắng khá dày, có tên người nhận là "Ông Kayama Akira". Mặc dù nét chữ hơi xấu nhưng vẫn tỏ rõ nỗ lực viết thật ngay ngắn.

"Cái này là...?" Kayama Naomi nhìn Inoue với vẻ nghi ngờ.

"Lá thư bày tỏ suy nghĩ về chuyện kết hôn với em. Vì là việc rất hệ trọng nên anh định nói bằng thư. Nhưng đang phân vân nên gửi hay không thì bác Akira qua đời. Anh cũng... đã không thể nói ra suy nghĩ của mình."

Đúng là có lá thư. Vậy không hẳn là một lời nói dối hoàn toàn. Inoue lại lấy trong túi ra một xấp giấy viết thư và phong bì quăng lên bàn. Túi áo bên kia cũng thế. Giấy viết thư đang viết dang dở và phong bì chưa dán rơi vãi hết xuống sàn. Tất cả đều cùng nét chữ với phong bì lấy ra đầu tiên.

"Đối với em, từ xưa anh cũng viết thư thế này... Anh định gửi đến địa chỉ nhà chồng em ở Kansai. Vì chỉ nghe được những lời đồn không hay về cuộc sống hôn nhân của em."

Kayama Naomi thẫn thờ nhìn xấp thư. Không thể đoán được cảm xúc trên khuôn mặt tái mét ấy.

"Không một lá thư nào có dấu bưu điện."

"Vì đâu có gửi. Nếu gửi thì đã tới nơi rồi."

Inoue trả lời bằng giọng cộc lốc. Tôi lấy làm lo cho lối nói năng không tế nhị ấy, ông không có cách thổ lộ nào gây thiện cảm hơn hay sao?

"Em về tiệm đây." Kayama Naomi thì thào như bị nghẹn trong cổ họng. "Em rất mừng khi nghe anh nói đã gửi thư cho cha. Có một thời gian em vẫn trông đợi anh nói gì đó."

https://thuviensach.vn

Rồi bà chạy khỏi thư phòng. Inoue không nói gì, lặng lẽ nhìn theo cho đến khi bà khuất dạng thì từ từ gom thư và phong bì rơi vãi.

"Sao bác không đuổi theo?"

"Đây đuổi đây. Đằng nào thì cũng đi về tiệm của tôi mà." Ông thô bạo vơ lấy số thư gói ghém tâm tư trong một thời gian dài, nhồi vào túi. "Giờ tôi sẽ đi xin lỗi cô ấy vì đã nói dối về lá thư. Không biết kết quả ra sao, nhưng không thấy dọa nghỉ làm ở tiệm nhỉ... Chắc sẽ chấp nhận lời xin lỗi thôi."

"Xin lỗi, tại chúng cháu..."

Shioriko chưa dứt lời, Inoue đã chặn lại, cúi đầu đàng hoàng.

"Không, cô cậu đã hóa giải được hiểu lầm giúp tôi. Tôi mới phải cảm ơn."

"Chỉ là may mắn thôi ạ... À, cháu hỏi một chuyện nhé?"

Inoue đã bước đi, lại ngoái đầu nhìn, "Chuyện gì?"

"Biệt danh Ichiro có phải xuất phát từ Đội thám tử nhí không?"

Inoue ngỡ ngàng giây lát, rồi mau chóng đáp lại bằng nụ cười toe toét. Chỉ mình tôi là không hiểu được ý nghĩa.

Shioriko giải thích cho tôi, "Trong series Đội thám tử nhí có một đội viên tên Inoue Ichiro. Đó là một thiếu niên 'vừa có trí tuệ, vừa có sức mạnh, và rất đáng tin cậy'."

Tên của chủ tiệm sách Hitori là Inoue Taichiro, chỉ nhiều hơn có một chữ "ta" thôi, Inoue gật dấu.

https://thuviensach.vn

"Đúng là như thế. Vì giống Inoue lchiro nên tôi đã được Naomi rủ chơi trò đóng vai thám tử. Nếu không, có khi Naomi đã rủ đứa trẻ nào khác rồi... Chính Ranpo se duyên cho tôi và cô ấy... Mà cũng có thể nói mối duyên giữa tôi và Ranpo là do Naomi dệt nên."

Để lại những lời đó, Inoue quay gót đi ra hành lang.

11

Thư phòng yên tĩnh trở lại.

"Kết như thế là có hậu rồi nhỉ!"

"Có lẽ... Sau đây là vấn đề của hai người họ thôi."

Shioriko ngồi bệt xuống sàn, bắt đầu lục tìm trong chiếc ghế. Tôi xem xét kĩ lưỡng cấu tạo của sofa. Phần đệm ngồi có thể nâng lên bằng một hệ thống pít tông và lò xo. Chắc là được giữ gìn cẩn thận nên hầu như không gỉ sét hay lấm bẩn.

"À, nói mới nhớ, 'Ghế người' hồi nãy cô nói là gì vậy?"

"Truyện ngắn thời kì đầu của Ranpo." Shioriko thoáng ngước nhìn tôi qua mắt kính. "Câu chuyện xoay quanh nhân vật nữ chính xinh đẹp, bắt đầu từ I việc cô nhận được một lá thư dài, do một người tự xưng là người sản xuất đồ gia dụng gửi tới... Bức thư ghi lại những trải nghiệm đầy bất hạnh của người đàn ông đó. Ngày ngày anh ta chăm chỉ làm ra những chiếc ghế. Một hôm anh chế tạo cơ quan trong một chiếc ghế khách đặt rồi chui vào trong. Từ đó, người làm đồ gia dụng bước ra thế giới bên ngoài theo từng chiếc ghế. Ban đầu anh ta chỉ định ăn trộm đồ ở nơi tới, nhưng chẳng bao lâu thông qua chiếc ghế, anh ta đã bị cuốn hẳn vào cơn khoái lạc được tiếp xúc với da thịt con người."

"Kinh thế!"

https://thuviensach.vn

Xét trên những nội dung đã nghe, tôi cảm thấy tác phẩm của Ranpo hay đề cập đến ảo tưởng kì quặc hoặc phần tăm tối trong tâm hồn con người. Tôi khó lòng diễn tả chính xác, nhưng đại loại là nhào nặn hình hài cho những giấc mơ xa rời hiện thực.

"Đúng rồi. Kết cục rất bất ngờ, cũng rất nổi bật. Nó là một tác phẩm tiêu biểu đấy. Mô típ con người chui vào chiếc ghế có cơ quan mật cũng xuất hiện ở nhiều tác phẩm khác của Ranpo, như tiểu thuyết Thằn lằn đen với cuộc đối đầu giữa nữ siêu trộm xinh đẹp và Akechi Kogoro, hay 'Khối vàng' của series Đội thám tử nhí phát hành trước chiến tranh..."

Đột nhiên, cô im bặt.

"Sao vậy?"

Tôi ngạc nhiên. Cô gái này rất hiếm khi dừng giữa chừng một câu chuyện về sách.

"Hình như không có chìa khóa."

"A..."

Nhắc mới nhớ, chúng tôi đang tìm chìa khóa két sắt cơ mà. Shioriko lần lượt chất những quyển sách cũ trong sofa lên chiếc bàn thấp, rồi lấy luôn cả hộp đựng huy hiệu và sổ tay. Sofa đã trống không mà chẳng thấy gì khác nữa.

"Nghĩa là quay lại vạch xuất phát?"

Nếu không tìm ra chìa khóa thì những vất vả cho tới thời điểm này đều thành vô nghĩa. Câu chuyện đã dính líu tới vài người rồi, mà rốt cuộc thì chỉ tìm thấy series Đội thám tử nhí thôi. Giống như công sức đổ sông đổ bể vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng Shioriko lắc đầu phủ định, "Không, tôi nghĩ không phải. Hãy nhìn cái này xem!"

Cô trỏ series Đội thám tử nhí trên bàn. Tôi đã tưởng tất cả đều cùng một bộ nhưng khi nhìn gáy sách thì có vẻ đang lẫn vài quyển khác. Sách vẫn ở trong tình trạng tốt nhưng lại không có cảm giác thống nhất. "Có cả bản của Poplar nữa thì phải."

Tôi đếm thử thì thấy có bốn quyển in hình mũ sắt phương Tây ở gáy sách. Đó là "Robot M", "Lời nguyền của quái nhân hai mươi khuôn mặt", "Quái nhân hai mươi khuôn mặt bay lên trời", "Quái thú vàng".

"Hình như ông Kayama có một quy tắc cho bộ sưu tập... Các sách ở đây đều là bản tankobon in lần đầu. Bốn quyển này tập hợp những tác phẩm cuối đời của Ranpo, nhưng lần đầu phát hành dạng tankobon là ở nhà Poplar."

Tôi thầm sắp xếp lại câu chuyện, vì đề cao tiêu chí tankobon xuất bản lần đầu nên Kayama Akira cố sưu tập hết mà bỏ qua thể loại và nhà xuất bản chăng?

"Trong Đội thám tử nhí - Edogawa Ranpo toàn tập của Kobunsha, có nhiều tác phẩm ra tankobon lần đầu, nhưng cũng có vài tác phẩm từng được phát hành trước đó rồi. Những quyển như 'Yêu ma đồng thiếc', 'Nanh hổ' ở đây chính là loại thứ hai... Mà anh có nghĩ bộ sưu tập này có chỗ kì lạ không?"

Tôi nhìn lại gáy sách một lần nữa. Dù được trưng cầu ý kiến, nhưng một kẻ nghiệp dư như tôi thì làm sao mà... Không đúng, chờ đã. Kể ra là có chỗ kì lạ đó.

"Không có quyển 'Quái nhân hai mươi khuôn mặt' và 'Đội thám tử nhí'."

https://thuviensach.vn

Tất cả những tác phẩm nổi tiếng đều không thấy. Hơn nữa, số lượng cũng ít hơn toàn tập của Poplar mà Kayama Yoshihiko đang giữ.

"Ừm, không có bốn quyển phát hành trước chiến tranh là 'Quái nhân hai mươi khuôn mặt', 'Đội thám tử nhí', 'Tiến sĩ yêu quái' và 'Khối vàng'."

Tôi nghĩ bụng mình trông vậy chứ đầu óc cũng nhạy bén lắm. Vài ngày trước, khi vào thư phòng này lần đầu, tôi đã nghe Shioriko giải thích rất nhiều về series Đội thám tử nhí, nhờ vậy mà còn nhớ...

"Có phải trước chiến tranh nó được in ở một nhà xuất bản khác không?"

"Đúng rồi! Bốn quyển đó do Kodansha phát hành. Vào thời ông Kayama, những quyển sách thân quen với thế hệ trẻ em là bản in trước chiến tranh của Kodansha. Nếu quy tắc của bộ sưu tập quả thật là tankobon in lần đầu thì ông ấy dứt khoát phải có bản của Kodansha. Nhưng ở đây, một quyển cũng không có, nghĩa là..."

Cuối cùng tôi đã biết câu trả lời. Dưới sofa chỉ có bản in của Poplar và Kobunsha phát hành sau chiến tranh. Nghĩa là ngoài chỗ này vẫn còn một chỗ giấu khác nữa,bản in trước chiến tranh của Kodansha đang ngủ yên đâu đó, chưa biết chừng cũng chính là chỗ cất chìa khóa két sắt.

"Ở đâu được đây?"

"Tôi đang suy nghĩ..."

Shioriko chậm rãi đứng lên, vừa đặt ngón tay vào thái dương vừa chống nạng đi lòng vòng. Chưa bao giờ tôi thấy Shioriko lo lắng như thế.

"Chắc chắn nó ở trong thư phòng... Nếu vậy thì, hồi nãy..."

https://thuviensach.vn

Cô đang lầm bầm thì chợt đổi hướng và đi về phía cửa. Tôi nghĩ cô định đi ra hành lang nên vội chạy vòng lên trước để mở cửa. Nhưng tôi vừa dợm bước qua thì Shioriko đã kéo tay áo tôi lại.

"Khi nãy nghe bà Naomi nói chuyện, tôi đã cảm thấy lạ."

"Sao?"

"Trong thư phòng này, cả tường và cửa đều rất dày, tiếng động ngoài hành lang có thể nói là không lọt vào được. Ban nãy chúng ta cũng không nghe thấy tiếng chân bác Inoue khi đến đây đúng không?"

"Đúng là vậy, nhưng..."

"Bà Naomi nói đêm khuya nghe tiếng động lạ từ thư phòng phát ra nên mới nhìn vào bên trong. Nếu là tiếng động bình thường thì không thể nào nghe được."

"Phải chăng là tiếng động rất lớn?"

"À... Ví dụ như, cố gắng mở cái sofa này... Không, không đúng."

Tôi tự mình phủ định. Như vậy không hợp lý. Kayama Naomi đã nhìn thấy cha đi chuyển cơ quan. Nghĩa là trước lúc đó ông chưa di chuyển nó. Trên hết, việc đóng mở sofa hầu như không gây ra tiếng động. Vì kể từ khi nó được tạo ra cho đến giờ đã trải qua mấy chục năm mà vẫn hoạt động trơn tru thì ban đầu, cơ quan cài trong sofa chắc chắn còn êm hơn.

"Đúng vậy. Tiếng động không phải do sofa phát ra. Thêm một điều nữa, Kayama Akira đã cố gắng nhét bộ sưu tập vào chiếc sofa mới mua lúc con gái nhìn i thấy. Có lẽ tiếng động trước đó phát ra khi di chuyển đồ ở một nơi khác đến. Nếu suy nghĩ và xâu chuỗi tất cả thì..."

https://thuviensach.vn

Shioriko chạm vào cánh cửa. Cửa được thiết kế dày dặn, lắp tới mấy tấm panel hình chữ nhật. Trong lúc cô dùng ngón tay chạm vào chỗ này chỗ nọ trên viền panel ở ngay tầm mắt thì một tiếng động lớn vang lên, phần trang trí phía trên viền panel bung ra.

"A..."

Tôi vỡ lẽ, liền vội vàng giúp cô một tay. Khi dỡ hết phần khung liên kết thì đương nhiên mấy tấm panel cũng được tháo rời. Đằng sau nó là một kệ giấu đồ không sâu lắm.

"Hóa ra cánh cửa lại là một cái kệ à?"

Thảo nào cửa rất nặng. Có lẽ toàn bộ phần nằm ẩn sau panel trở thành kệ giấu đồ và Kayama Akira đã để bộ sưu tập ở đó. "Âm thanh lạ" mà Kayami Naomi nghe được chính là tiếng động phát ra từ cánh cửa.

Trên kệ có bốn quyển sách cũ bìa áo màu vàng, toàn bộ bìa sách được xếp hướng về phía chúng tôi. Sách ở đây cũ hơn cả bản in của Kobunsha để trong sofa, quyển nào cũng được để trong túi nilon hơi to một chút. Tên sách lần lượt là "Quái nhân hai mươi khuôn mặt", "Đội thám tử nhí", "Tiến sĩ yêu quái*, "Khối vàng". Tất cả đều là bản in của Kodansha.

"Thật tuyệt!"

Shioriko hào hứng ra mặt, má đỏ lên, tay lấy xuống quyển "Quái nhân hai mươi khuôn mặt" nằm bên rìa phải của kệ sách.

"Lần đầu tiên tôi được thấy bản in đẹp đến thế này của Kodansha! Bìa áo không hề bị rách hay dính bẩn. Sách thiếu nhi trước chiến tranh mà tình trạng còn tốt là hiếm lắm đấy!"

Tôi hiểu. Dù là thời đại nào thì trẻ con sử dụng sách đều cẩu thả cả. Tôi lúc nhỏ cũng vậy, mà khi biết dọc sách đàng hoàng rồi vẫn thế.

https://thuviensach.vn

"Là bìa màu nhỉ?"

Tôi ngó qua vai cô. Bìa áo in hình một thiếu niên trầm tư suy nghĩ, viên ngọc suýt bị đánh cắp và một người đàn ông trông đáng sợ đang đeo mặt nạ. Có vẻ ngay từ đầu bìa sách vẫn luôn là sự kết hợp giữa thiếu niên và quái nhân.

"Ừ, phụ bản tranh cũng in nhiều màu. Phát hành từ tận năm 1936 mà đóng quyển khá đàng hoàng. Tranh ở bìa cứng cũng thật tuyệt! Anh cầm giùm tôi một chút nhé."

Cô để sách lên tay tôi rồi khéo léo tháo bìa áo và túi nilon ra bằng một tay. Trên nền vải màu nâu nhạt có hình vẽ quái nhân đội mũ chóp cao, mặc áo măng tô và đeo mặt nạ. Đó là một hình minh họa đẹp đến mức không thể nghĩ là sản phẩm của bảy mươi năm trước.

"Cái này, chắc là đắt lắm phải không?"

"Đương nhiên rồi. Độc giả của series Đội thám tử nhí thuộc rất nhiều lứa tuổi, nên nhu cầu về bản in đầu tiên cũng rất lớn. Vì chưa xem kĩ bên trong nên không thể nói được gì. Nhưng nếu tiệm của chúng ta bán ra thì tôi nghĩ bốn quyển phải trên 1,5 triệu yên."

Tôi hết sức kinh ngạc vì mức giá cao ngất ngưởng ấy. Bản in đầu tiên của một tác phẩm mà ai cũng biết, lẽ nào lại đắt đến vậy. Mà không, có khi chính vì ai cũng biết nên mới đắt thế.

"A..."

Shioriko kêu khẽ, thò tay vào giữa hai quyển "Đội thám tử nhí" và "Tiến sĩ yêu quái", rồi lấy ra một chiếc chìa khóa cũ hình như bằng sắt.

"Cuối cùng đã tìm thấy rồi!" Cô nhìn về phía tôi, cười tủm tỉm.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi rời khỏi nhà Kayama, chạy xe van về thẳng Kamakura. Phải xác nhận chiếc chìa khóa tìm thấy có phải là chìa khóa của két sắt không để chuyển cho Kishiro Keiko. Dù thế nào thì cũng đã tiến thêm được một bước.

"Phải xin lỗi Aya..."

Shioriko thì thầm khi chúng tôi xuống dốc và quặt vào tỉnh lộ. Cô đã nhờ em gái trông tiệm giúp, còn hứa hẹn "Sẽ quay về ngay", vì Ayaka nói là hôm nay học mỗi buổi sáng nên định ra ngoài mua sắm vào buổi chiều. Đến giờ cũng đã khá trễ rồi.

"Ừ." Tôi vừa lái xe vừa khẽ gật đầu, nhưng tâm trí đang bận miên man chuyện khác, xoay quanh Kayama Akira.

Kệ giấu đồ trong sofa và cánh cửa đã thấy khi nãy, rõ ràng không phải tác phẩm của một người nghiệp dư. Đây phải là một sản phẩm thửa riêng với giá rất cao. Tại sao một người sống an nhàn trong dinh thự lộng lẫy như thế lại bỏ công sức đặt làm một hệ thống điên rồ đến vậy.

Ông Kayama Akira, khi ở trong nhà luôn tỏ thái độ nghiêm khắc, vậy mà lại đi cặp bồ bên ngoài, ông âm thầm để lại cho con gái lời nhắn nhủ trong Sổ tay Đội thám tử nhí, lại lẳng lặng cứu thoát một chủ tiệm sách cũ trẻ tuổi khỏi cảnh khốn cùng. Inoue và Naomi đã ví ông với quái nhân hai mươi khuôn mặt, và đúnglà ông có tới mấy khuôn mặt.

Tôi thấy cũng chẳng có gì lạ nếu ông ấy còn một khuôn mặt như vậy nữa.

Mất khoảng ba mươi phút chúng tôi đã tới được nhà Kishiro Keiko ở Yukinoshita. Đón chúng tôi ở lối vào nhà là bà em gái Kuniyo, nhưng vừa giáp mặt tôi đã cảm nhận được bầu không khí kì lạ. Tôi thấy bà cứ thấp thỏm không yên, luôn đánh mắt ra phía ngoài. Tôi nghĩ Shioriko cũng đã nhận ra.

https://thuviensach.vn

Dù thế, bà vẫn dẫn chúng tôi tới thang phòng khách. Không thấy Kishiro Keiko đâu, bên bàn tròn có ba chiếc ghế giống lúc trước và một khoảng trống vừa I đủ cho một người. Là chỗ của xe lăn.

"Bây giờ chị Keiko đang ở ngoài vườn. Chút nữa sẽ đến."

Tanabe Kuniyo nói. Cửa sổ sát sàn phủ rèm dày nên chúng tôi không nhìn thấy rõ khung cảnh bên ngoài. Hình như cửa đang mở vì mép rèm bị gió thổi bay phấp phới như những gợn sóng.

Đúng là có chuyện gì đó rất kì lạ. Chủ nhà đang sốt ruột sốt gan đợi chìa khóa, vậy mà giờ lại ở mãi ngoài vườn không vào gặp.

Tủ âm tường chứa két sắt được mở ra, Shioriko tay cầm chìa khóa, chầm chậm ngồi xuống trước két sắt. Tôi thờ ơ nhìn quanh căn phòng tối mờ, bụng bảo dạ tình hình bất thường như vậy thì chưa biết chừng sẽ có manh mối ở đâu đó. Nhưng hầu như không có gì khác với đợt trước chúng tôi đến, chỉ trừ việc các đồ vật đặt trên tủ búp phê như khung ảnh, điện thoại màu đen và hộp khăn giấy đều đang phủ đăng ten. Nói mới nhớ, sở thích cùa Kuniyo là đăng ten. Nhưng nói thật, nó không hợp với căn phòng. Bao nhiêu năm qua tôi chẳng còn thấy ở đâu dùng đăng ten để trang trí nữa.

"Quả đúng như tôi nghĩ, là chìa khóa của két sắt này."

Tôi ngoái lại phía Shioriko. Chiếc chìa khóa tìm thấy khi nãy vừa khít với lỗ khóa có trang trí.

"Thế à... Vậy nhờ cháu tiếp tục giúp chúng tôi."

Kuniyo liếc nhìn cửa sổ thông ra vườn. Vẫn không có dấu hiệu gì là Kishiro Keiko sẽ xuất hiện.

"Ngoài vườn có khách phải không ạ?" Shioriko vừa nói vừa kẹp chặt cây nạng vào cánh tay và đứng lên.

https://thuviensach.vn

"Ừ, thì..."

Bà chỉ ậm ừ mà không giải thích. Shioriko cũng dõi mắt về phía cửa sổ. Nhờ đó cô nhận ra có người đang đứng ở bên kia rèm. Bóng một phụ nữ tóc dài. Trong khoảnh khắc, không hiểu sao tôi thấy rất giống Shioriko. Một bàn tay mảnh khảnh luồn vào giữa hai tấm rèm, từ từ gạt ra.

"A..."

Trên môi Shioriko thoát ra âm thanh khàn khàn. Tôi cũng kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ. Người phụ nữ đứng tuổi mặc áo khoác màu đen, đeo kính râm màu nhạt đang đứng ở ban công. Mái tóc đen dài hơn cả tóc của cô con gái đang đung đưa theo gió. Hôm trước bà cũng chưa tới gần đến thế này.

"Lâu quá không gặp, Shioriko." Shinokawa Chieko nói.

https://thuviensach.vn

SHIORIKO VÀ DUNG NHAN HAI MẶT

Mikami En

www.dtv-ebook.com

Chuyện Thứ Ba

Chuyện thứ ba: "Kẻ chu du cùng bức tranh vải"

1

Tôi đành phải nhanh chóng rời khỏi nhà Kishiro Keiko. Shinokawa Chieko vừa xuất hiện, Shioriko liền cúi đầu chào người ủy thác đang ở ngoài vườn rồi lẳng lặng ra về.

Tôi để ý thấy Keiko ngồi trên xe lăn ngoài vườn hoa cũng bối rối ngước nhìn chúng tôi trong phòng khách. Bà vừa nói chuyện gì với Shinokawa Chieko?

"Chúng ta cứ thế này mà về à?"

Đã đưa chìa khóa tới nên công việc coi như xong, nhưng tôi vẫn thấy mình nên biết những gì đang xảy ra. Hơn nữa, đối với Shioriko, đây là cuộc tái hợp với mẹ sau mười năm xa cách.

"Đúng vậy. Hãy cho xe rời khỏi đây ngay đi!" Lời nói nhanh, không có ngữ điệu, hệt như câu thần chú.

"Cô không nói gì với mẹ như thế có ổn không?"

"Tôi không có gì để nói cả!"

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà, bây giờ cô cũng đâu còn giận đến mức đỏ? Biết đâu mai sau lại chẳng có cơ hội nào nói chuyện trực tiếp như lần này nữa."

Tôi không mong thấy mẹ con họ cãi vã, nhưng kể cả thế thì cũng còn tốt hơn là về luôn. Hơn nữa, chúng tôi có chuyện phải hỏi Shinokawa Chieko.

Thắt dây an toàn xong, Shinokawa ngồi bất động như tảng đá. Đương nhiên tôi cũng không cố ép cô phải gặp mẹ. Tôi đang định nổ máy vì nghĩ rằng, dù gì hôm nay tạm thời cũng phải rút lui thôi thì nghe thấy tiếng gõ cộc cộc vào cửa kính.

"Ôi trời!"

Shinokawa Chieko mặc áo khoác đen đang nhìn vào trong xe. Do dự một lúc, tôi mở cửa kính bên ghế lái.

"Có chuyện gì thế ạ?"

"Nếu về Kita-Kamakura thì cho tôi đi nhờ được không?" Bà hỏi với khuôn mặt tươi cười thản nhiên.

"Hả?"

"Bây giờ tôi sẽ ghé qua nhà ở Kita-Kamakura để gặp Ayaka. Khi nãy tôi gọi điện đến tiệm thì con bé nói cứ tới đi đã."

Tôi nhớ là Ayaka từng phàn nàn rằng gì thì gì cũng phải cho con cái gặp mặt đã chứ. Nếu nhận điện thì hẳn cô bé sẽ nói "Mẹ tới đây đi". Xem ra "có nhiều điều để cẳn nhẳn lắm".

Thế thì không tiện từ chối rồi. Shioriko cũng không phản đối, nên tôi cho Shinokawa Chieko lên ngồi ghế sau.

https://thuviensach.vn

Trời không lạnh, nhưng không khí trong xe thật lạnh lẽo. Chẳng ai buồn mở miệng.

Hôm nay là ngày thường mà ngã tư chỗ Tsurugaoka Hachimangu đông nghẹt. Hoa anh đào phố Wakamiya Oji cũng vừa đúng lúc nở rộ, những cánh hoa bắt lả tả rơi rụng. Cũng có nhiều người dừng chân, giơ điện thoại và máy ảnh lên chụp.

"Đẹp nhỉ!"

Người phá tan sự yên lặng là Shinokawa Chieko. Giọng nói quá giống với giọng cô con gái, làm tôi lẫn lộn. Nhìn qua kính chiếu hậu, tôi thấy đôi chân trong lớp vải quần màu xám của bà khép lại đàng hoàng, lưng ngồi thẳng băng ngay ngắn. Tư thế bây giờ cũng giống hệt cô con gái.

"Sao cô lại ở nhà bà Keiko thế ạ?" Shioriko vẫn yên lặng nên tôi đành phải lên tiếng hỏi.

"Đương nhiên là vì chuyện két sắt rồi."

"Két sắt ạ?"

"Nghe nói là Kishiro muốn gặp, nên tôi trực tiếp tới thử. Hai đứa đã cố gắng mở két sắt nhỉ. Con nhận làm việc đó phải không, Shioriko?"

Cô con gái không trả lời. Nếu nghe nói rồi mới tới, nghĩa là thời điểm chúng tôi nhận lời ủy thác, bà không liên quan đến vụ này. Mà cũng chẳng biết bà nói thật không nữa.

"Vậy là cô có quen biết với bà Keiko? Nghĩa là đã biết chuyện két sắt từ trước ạ?"

"Đây là lần đầu tôi gặp trực tiếp Kishiro, dù từng nói chuyện qua điện thoại rồi. Này Daisuke, trước khi hỏi tôi có biết về chuyện két sắt hay

https://thuviensach.vn

không thì không phải cậu nên xác minh mối quan hệ của tôi và ông Kayama à? Như vậy sẽ dễ nắm được tình hình hơn đấy."

"A, đúng rồi!"

Lý do tôi bất chợt reo lên như thế là bởi giọng nói đó giống hệt giọng tôi vẫn nghe hàng ngày. Khi nhận ra thì Shioriko ngồi ở ghế phụ đang nhìn tôi với vẻ khó chịu. Không, tôi cũng đâu có trò chuyện thân thiết với người ngồi đằng sau.

"Tôi định nếu rảnh sẽ nghiên cứu mật khẩu của két sắt đó. Chỉ cần nửa ngày là đoán ra."

Shioriko ngoảnh phắt lại chỗ ngồi đằng sau, ngặt nhiên thấy rõ. Shinokawa Chieko nheo mắt min cười. Những nếp nhăn quanh đôi mắt trông có vẻ gì đó khá đẹp.

"Cuối cùng con đã nhìn mẹ. Không có gì lạ chứ? Vốn dĩ đây là lời ùy thác dành cho mẹ. Họ đã nói không quan trọng là ai, chỉ cần mở được két sắt, nhưng sẽ bán bộ sưu tập sách cho người nào tìm ra mật khẩu trước đấy."

Tôi thấy lạ trước lời nói của bà. Nếu chỉ có vậy thì ban nãy chị em nhà đó đã không lúng túng ấp úng đến thế. Chắc chắn còn chuyện khó xử hơn nữa. Mà với người phụ nữ này thì, chẳng chuyện gì là không thể xảy ra.

"Nói mới nhớ, mẹ đã bị bắt giải một câu đố thú vị. Đó là đoán trúng tên bản in đầu tiên được che lại. Shioriko cũng bị bắt làm thế phải không? Con đã trả lời đúng chứ?"

"Vâng." Cô trả lời hết sức miễn cưỡng.

"Đơn giản mà! Mẹ không cần tới một giây suy nghĩ."

https://thuviensach.vn

Shioriko khẽ mở to mắt. Tôi nghĩ cô đã phải suy nghĩ tới mấy giây.

Tôi bất giác quan sát Shinokawa Chieko qua kính chiếu hậu. Hồi nãy thì bảo là chỉ cần nửa ngày để giải quyết, giờ thì không suy nghĩ tới một giây, lắm chuyện cứ như bốc phét vậy. Thực sự bà ấy có nhạy bén đến mức đó không?

"Đơn giản như thế sao ạ?" Tôi hỏi.

"Những bản in đầu tiên của Ranpo đều rất dễ phân biệt. Hôm trước hai đứa gặp quyển gì thế?"

Bà ấy muốn nghe thử xem thế nào à? Tôi vừa lái xe, vừa dò lại trí nhớ.

"Sách khổ 13x18 cm, xuất bản trước chiến tranh? Chắc vậy..."

"Nó không có hộp và bìa áo. Bản thân nó khá dày." Shioriko nói với ra sau bằng giọng khó chịu như cư xử với người dưng.

"Ác quỷ trên hoang đảo. Năm Chiêu Hòa thứ năm (1930)." Shinokawa Chieko trả lời ngay khi nghe xong. Quả thật là chưa tới một giây. "Còn có tuyển tập phê bình Lời của quỷ phát hành năm Chiêu Hòa thứ 11 nữa. Nếu là điều kiện như thế thì có hai quyển phù hợp."

"Ừm." shioriko bất thần nín thở.

"Nhưng nhìn thực tế là sẽ phán đoán ra ngay nhờ khác biệt rất nhỏ về độ dày và hình dạng. Con gái ta thì đương nhiên là giải được rồi."

Nghe giọng nói phấn chấn của mẹ, cô con gái cắn chặt môi. Rõ ràng cô đã không nhận ra còn một lựa chọn khác. Tôi cứ nghĩ Shinokawa Shioriko đã có quá đủ kiến thức về sách cũ, ngờ đâu người mẹ vẫn ở một bậc cao hơn.

https://thuviensach.vn

Xe van đã tới ga Kita-Kamakura và đi qua trước tiệm sách cũ Biblia. Tấm rèm chỗ cửa kính đang đóng lại, trên cửa có dán tờ giấy ghi cẩu thả "Tạm thời nghỉ". I Là chữ của Ayaka.

"Ơ kìa..."

Shinokawa Chieko cười to. Ayaka nghỉ chưa chắc là để đón mẹ mà, bây giờ cười có sớm quá không? Tình cảm của cô em này đối với mẹ vốn cũng hết sức phút tạp. Tôi đánh xe đến bãi trống trong chỗ để xe của nhà chính ở phía sau. Shinokawa Ayaka mặc đồng phục vest màu xanh sẫm đang đứng nơi tiền sảnh. Xe vừa dừng, cô bé đã chạy ngay tới, vạt váy bay phấp phới.

"Mẹ! Mẹ tới rồi!"

Ayaka mở cửa băng ghế sau, hét lên bằng khuôn mặt tươi cười. Màn nghênh đón nhiệt tình ngoài sức tưởng tượng. Shinokawa Chieko cũng cười đáp lại mà không hề cử động.

"Lâu quá không gặp, Ayaka. Con đã lớn rồi."

"Con lớn rồi đấy! Mẹ lên nhà đi, lên nhà đi! "

Cô bé chỉ ngón trỏ về phía cửa ở tiểu sảnh.

Vì đã đánh mất cơ hội chuồn khỏi đây nên tôi theo cả nhà vào phòng khách. Bốn người vừa ngồi xuống quanh chiếc bàn thấp, Shinokawa Ayaka liền mau mắn pha trà.

"Sao em mặc đồng phục thế?"

Tôi hỏi nhỏ. Cô bé có nói là hôm nay chỉ học sáng thôi cơ mà.

"Dạ, vì em không biết mặc đồ nào khác. Với lại, đã là học sinh cấp ba rồi, nên em nghĩ đây là trang phục chỉnh tề nhất."

https://thuviensach.vn

"Hợp lắm, Ayaka! Trà cũng ngon nữa."

Shioriko vẫn chưa lên tiếng, tưởng chừng cơn giận sẽ bùng phát bất cứ lức nào.

"Hôm nay mẹ ăn cơm tối ở đây nhé? Con sẽ nấu..."

"Tối nay mẹ có cuộc hẹn công việc rồi. Không được."

Chieko thẳng thừng từ chối lời mời. Tôi chợt nhìn xéo sang. Bà ấy đến đây để làm gì?

"Thế ạ, tiếc thật đấy!"

Ayaka nói bằng giọng yếu ớt. Shioriko đặt cạch tách trà xuống bàn. Có vẻ cách hành xử của người mẹ đến giờ đã vượt mức chịu đựng của cô. Nhưng như thể chặn lại, cô em giơ ba ngón tay lên.

"Con có ba điều muốn hỏi mẹ đấy!"

Không có vẻ là bắt chước, nhưng thỉnh thoảng cử chỉ của cô bé lại khá giống chị gái.

"Chuyện gì nào?" Shinokawa Chieko hỏi.

Ayaka vụng về gập ngón áp út lại, "Trong mười năm nay, mẹ đã làm gì, ở đâu?"

"Mẹ làm công việc liên quan đến sách cũ, đã đi qua nhiều vùng đất trên rất nhiều quốc gia."

Đó chưa phải là câu trả lời đầy đủ, nhưng Ayaka vẫn ngoan ngoãn gật đầu, "Mẹ có thường đọc mail của con gửi không?"

https://thuviensach.vn

"Mẹ đọc hết đấy... Nhưng vì một số nguyên nhân nên không thể viết mail trả lời."

"Hừm... Thế ạ?"

"Nguyên nhân gì..."

... mà đến cái thư cũng không viết nổi? Tôi cố nuốt ngược lại câu truy vấn đã ra khỏi miệng. Người hỏi thì điềm tĩnh mà người ngoài cuộc như tôi lại thiếu kiên nhẫn. Ayaka gập ngón trỏ lại sau cùng, nắm chặt đôi tay. Không biết từ lúc nào trên môi cô bé đã tắt hẳn nụ cười.

"Tại sao mẹ không để sách lại cho con? Trong khi mẹ đã làm thế cho chị?"

Không khí yên lặng đến nặng nề tràn ngập căn phòng. Có lẽ đây là câu cô bé muốn hỏi nhất. Ayaka muốn biết có phải mình chẳng là gì so với chị không.

Tôi cũng rướn người lên, chờ đợi câu trả lời của Shinokawa Chieko. Nếu bà vẫn nói năng kiểu khinh khỉnh như cũ thì dù là người ngoài cuộc đi nữa tôi cũng không thể yên lặng được.

"Mẹ có để lại mà!"

Người mẹ trả lời một cách đáng ngờ. Ayaka nghiêng đầu.

"Sao ạ?"

"Mẹ để lại cho cả hai con, mỗi người một quyển khác nhau. Shioriko, con không biết sao?"

Bị lôi vào câu chuyện, Shioriko quay qua.

"Chị có giữ."

https://thuviensach.vn

Cô miễn cưỡng trả lời. Trong giây lát, Ayaka há hốc mồm kinh ngạc.

"Hả? Khoan, khoan đã. Là nói dối phải không ạ?

"Chị không nói dối đâu. Aya ngày nào cũng khóc rất nhiều. Rồi em nói không cần sách thế này và đã ném ở hành lang đó."

"A, em hoàn toàn không nhớ chuyện ấy. Là thật ạ?

"Vì Aya vẫn còn nhỏ, mà đó lại là quyển sách rất tuyệt vời. Nội dung là..."

Shioriko trở nên u buồn. Không biết là quyển sách như thế nào? Cô em chụp cánh tay chị, lắc qua lắc lại.

"Chị không vứt quyển sách đó chứ? Nó ở đâu vậy? Em muốn xem."

"Lúc dọn dẹp tầng hai chị đã thấy nó. Chị để trên bàn của chị..."

Ayaka chưa nghe hết câu đã lao ngay lên gác. Chắc vội quá nên tôi nghe thấy tiếng đụng vào chỗ này chỗ nọ. Như vậy, quyển sách để lại cho cô chị thì cô em giữ, còn quyển để lại cho cô em thì lại nằm trong tay cô chị, thật là một sự ngẫu nhiên đầy rối rắm.

Trong tích tắc Ayaka đã từ tầng hai quay lại, giơ ra trước mẹ và chị một cuốn sách bìa xanh vẽ hình phong cảnh làng quê châu Âu thì phải.

"Là quyển này? Là quyển sách tranh này phải không ạ?"

Cả hai gật đầu cùng lúc. Là Sách tranh du lịch của Anno Mitsumasa. Tôi hết sức ngạc nhiên. Một nhan đề mà đứa con gái có mẹ bỏ đi sẽ chẳng lấy gì làm vui mừng. Quyển sách tranh không có tội tình gì, nhưng chẳng hiểu suy nghĩ của người tặng như thế nào nữa.

"Oa! Cảm ơn mẹ!"

https://thuviensach.vn

Nhưng, bây giờ thì cô con gái ấy đang hết sức mừng vui. Khi quyển sách tranh được giở ra trên chiếc bàn thấp, tất cả mọi người bất giác chụm vào xem chăm chú. Phong cảnh làng quê nhìn từ trên cao cứ thay đổi từng chút một. Quyển sách toàn tranh là tranh, không có chữ nào cả.

"Là sách tranh nói về hành trình du ngoạn trên lưng ngựa của nhân vật chính. Trong mỗi trang, nhân vật chính đều được vẽ lại ở một chỗ nào đó. Xem đi, chỗ này. Việc tìm kiếm rất thú vị."

Shioriko vừa chỉ tay vừa giải thích. Shinokawa Chieko cũng lên tiếng.

"Vì Ayaka không thích đọc mấy, nên mẹ nghĩ sách này là tốt nhất."

"Vâng, cái này hay lắm ạ. Ngày xưa chắc con chưa biết. Hơn nữa bấy giờ con cũng chẳng còn tâm trí nào."

Ayaka nói. Shioriko vừa lật trang vừa tiếp tục giải thích thêm cho tôi.

"Cuộc sống của người dân ở những nơi nhân vật chính đi qua đều rất tuyệt. Nào là tổ chức hội thao, nào là đi chợ mua đồ."

"Đúng rồi. Nó được kết hợp bởi nhiều tranh vẽ nói tiếng khắp nơi đấy. Tranh của Courbet hoặc của Millet chẳng hạn. Đây là quyển sách tranh mẹ rất thích.'

Shinokawa Chieko nói. Trong lúc mở cuốn sách ra, bầu không khí giữa mấy mẹ con đã đổi khác. Tôi nghĩ đây đúng là một mối quan hệ kì lạ.

Bất ngờ, Ayaka vươn tay đóng sách tranh lại. Người mẹ ngẩng mặt lên.

"Mẹ có định trở về nhà không ạ?"

"Không phải chỉ có ba câu hỏi thôi sao?"

https://thuviensach.vn

Shinokawa Chieko cười như đang trêu ghẹo cô bé, nhưng ngay lập tức nghiêm mặt lại. Xem ra hiểu rõ đây là một thắc mắc quan trọng.

"Hiện tại, mẹ chưa định quay lại. Xin lỗi..."

Nói xin lỗi mà nghe giọng bà chẳng có vẻ gì là áy náy. Ayaka bỗng ưỡn ngực, ngồi cho ngay ngắn. Dáng người nhỏ nhắn bỗng chốc như trở nên cao lớn.

"Chuyện này, con nói thật lòng, mẹ không cần phải ép buộc mình trở về đâu ạ." Cô bé dõng dạc nói. "Con muốn gặp mẹ lắm. Nhưng cũng không còn cần thiết nữa. Chị đang quản lý tiệm rất tốt, con đã làm được việc nhà. Không có mẹ, cả hai vẫn sống được đấy ạ."

Giọng điệu và vẻ mặt cô bé không có gì là trách cứ cả. Mọi người chẳng nói chẳng rằng, chỉ chăm chú lắng nghe.

"Con biết mẹ vẫn ở đâu đó ngoài kia vì có việc muốn làm. Nhưng nếu mẹ cứ bặt tin như từ trước tới giờ và không muốn gặp mặt, thì con cũng không cần gặp! Và không cho mẹ đặt chân vào nhà này nữa đâu."

Shinokawa Chieko lần đầu tiên bỏ kính râm ra, nhìn thẳng vào khuôn mặt của đứa con gái trong bộ đồng phục ở phía đối diện. Bà nhìn chằm chằm như để ghi nhớ hình ảnh của cô bé.

"Con thực sự đã lớn rồi, Ayaka!" Một lúc sau bà thốt lên với vẻ rất thấm thía.

2

Shinokawa Chieko yêu cầu được nói chuyện riêng với hai chúng tôi, nên tôi và Shioriko cùng di chuyển sang cửa tiệm mờ tối. Nắng chiều nhuộm sáng mặt ngoài rèm che.

https://thuviensach.vn

"Kệ này có vẻ ế nhỉ? A, ra là vậy..."

Người phụ nữ mặc áo khoác đen lẩm bẩm rồi nhìn quanh. Hệt như đang trò chuyện với sách cũ vậy.

"Mẹ định nói chuyện gì?"

Shioriko hỏi bằng giọng đanh cứng. Người mẹ nhặt một quyển từ đống sách cũ chất trên lối đi, bắt đầu lật các trang, "Mẹ bận đến sáng mai, nhưng sau đó sẽ quay lại Kamakura. Để mẹ tìm mật khẩu cho. Hai đứa đã tìm ra chìa khóa, nên kho sách ở nhà Kishiro mỗi bên thu mua một nửa, con thấy sao?"

"Con không đồng ý."

Shioriko trả lời tức khắc, ừ thì nhảy vào ngang chừng là quyền của bà ấy, nhưng chúng tôi cũng có quyền cự tuyệt mà.

"À. đã thế thì hãy nhanh chóng tìm ra mật khẩu đi. Với người không quen biết Kayama như con thì mẹ nghĩ việc đó sẽ khó khăn đấy."

Tôi biết Shioriko đang nghiến chặt răng. Tôi ngước nhìn đồng hồ trong tiệm. Chiều mai người phụ nữ này sẽ quay lại, tính ra chưa tới hai mươi bốn tiếng nữa.

"Cô thân với ông Kayama Akira đến mức nào ạ?" Tôi hỏi, do nhớ lại lời chỉ trích trên xe.

Shinokawa Chieko cười nhạt.

"Hỏi khá thẳng thắn đấy. Inoue đằng tiệm Hitori chưa nói à? Nhờ ông ta giúp sức mà hai đứa tìm được chìa khóa nhà Kayama đúng không?"

"Dạ, thì..."

https://thuviensach.vn

"Ông ta cũng là người được việc. Mặc dù hơi vụng về."

"Bởi vậy mới bị mẹ uy hiếp."

Shioriko trách móc thêm. Shinokawa Chieko cũng không phản ứng gì trước câu đó, tiếp tục nói với tôi, "Trong cánh cửa thư phòng có kệ giấu đồ. Hai đứa không chỉ tìm thấy chìa khóa đúng không?"

"Còn có series Đội thám tử nhí trước chiến tranh nữa. Cô biết ông Kayama giấu sách trong thư phòng à?"

"Không, tôi chỉ đoán thôi. Vì Kayama nói rằng năm 11 tuổi là lần đầu tiên đọc Ranpo, và bắt đầu với mảng truyện dành cho thiếu nhi. Một kỉ niệm như thế dĩ nhiên là ông ấy phải để bên người."

"Cô thân với ông Kayama quá nhỉ?"

"Đúng vậy. Có dạo chúng tôi như tri kỉ. Khoảng thời gian ngắn sau khi tôi rời khỏi Nhật, thỉnh thoảng chúng tôi vẫn liên lạc. Tôi cũng học được rất nhiều từ ông ấy. Việc tiếp nhận thông tin từ những người khách yêu sách là rất quan trọng đối với tiệm sách cũ... Shioriko khá vụng về ở phương diện này nhỉ? Nhìn kệ sách là biết rồi."

Nghe như thể bà lợi dụng Kayama Akira làm nguồn thông tin hơn là bạn bè chân thành. Shioriko nhướng mày khó chịu.

"Cậu cũng biết Kayama thời học sinh đã mong muốn trở thành tiểu thuyết gia chứ?"

"Vâng." Tôi gật đầu. "Nghe nói ông ấy còn viết vài tiểu thuyết suy luận với đề tài mật khẩu, và tiểu thuyết viễn tưởng huyền bí rồi gửi đăng tạp chí. Ông ấy không chỉ thích Ranpo, mà còn thích cả Edgar Allan Poe, tác giả ảnh hưởng tới Ranpo nữa. Ông còn tự giễu rằng phong cách viết của mình bị chệch khỏi xu hướng đương thời."

https://thuviensach.vn

(Edogawa Ranpo là bútdanh đặt dựa theo cách phiên âm tiếng Nhật của "Edgar Allan Poe")

Tôi cũng từng nghe bút danh Edogawa Ranpo là bắt chước Edgar Allan Poe. Nhưng không biết Poe là tác giả như thế nào.

"Poe là một nhà văn kiêm nhà thơ Mỹ ở thế kỉ 19. Ông cũng được biết đến như tiểu thuyết gia kì bí, và còn là người đã sáng tác những tác phẩm có thể nói là tổ tiên của dòng tác phẩm về mật khẩu và suy luận như 'Vụ án mạng trên phố Morgue', 'Con sâu vàng'. Không chỉ Ranpo, mà nhiều nhà văn khác cũng chịu ảnh hưởng từ các tác phẩm của Poe. Cậu Daisuke hẽ có nghi vấn gì là thể hiện rõ hết trên mặt nhi?"

Shinokawa Chieko giải thích cho tôi nghe một cách trôi chảy. Về điểm này, bà cũng giống hệt Shioriko.

"Việc ông Kayama muốn trở thành tác giả thì liên quan thế nào đến vụ này?"

Shioriko thấp giọng hỏi. Bất kể tâm trạng đã hòa hoãn chưa, có vẻ cô cũng nhận ra là cần nói chuyện với Chieko. Để mở két sắt trong sáng ngày mai, ít nhiều gì cũng phải tìm thêm thông tin.

"Nó giải thích cho tính khí của Kayama đấy. Để tìm manh mối mở két sắt thì phải biết về ông ấy đúng không nào?"

Chính xác. Từ trước đến giờ chúng tôi vẫn lấy sách cũ làm manh mối để lần tìm nội tâm nhân vật tên Kayama Akira. Chúng tôi đã nắm được rất nhiều điều về người quá cố và gia đình ông, mặc dù trước đây không hề quen biết.

Ủa?

https://thuviensach.vn

Nếu như Shinokawa Chieko cố tình chỉ ra "manh mối" này thì xem như là giúp Shioriko rồi. Cho dù bà đã nói chiều mai sẽ tự mình mở két.

Hành động của bà có điểm không ăn khớp. Không biết ý đồ thực sự của con người này là gì?

"Kayama yêu thích văn học và có nguyện vọng ra mắt thế giới bằng tài năng văn chương của mình. Nhưng nguyện vọng không thành hiện thực, nên rốt cuộc ông đã niêm phong, tất cả lại. Hình như ông ấy không cho ai xem các tác phẩm quá khứ của mình. Mẹ nghĩ hai tâm thế này đã biến đổi hình thái, bị phân rã thành thành thành công trong sự nghiệp và công cuộc sưu tập sách cũ. Cả hai đều là những giấc mơ ông thực hiện trong cuộc đời."

Shinokawa Chieko quay lại quầy, đặt quyển sách khi nãy đã lấy xuống. Đó là quyển Hiện thực và giấc mơ của chúng ta, của Edogawa Ranpo. Quyển này nhất định là có liên quan đến câu "Hiện thế là mộng ảo, mộng đêm mới là thực". Trông quyển sách khá cũ.

"Quyển này giá bán cao quá. Mẹ nghĩ chỉ một nửa là được rồi."

"Mẹ không nghe nói. Mẹ nghĩ không ai biết ngoài Kishiro. Tuy mẹ có phán đoán rồi nhưng con nghĩ thế nào?"

"Một người có bộ sưu tập như thế, nếu nói đến món đồ bí mật cất giấu thì chắc là một bản thảo nào đó chưa được phát hiện."

"Mẹ nghĩ là khá dễ đoán. Đã từng có người tìm ra bản thảo viết dở của 'Đồng 2 xu' và 'Ghế người' đấy thôi. Mẹ nói kết luận của mẹ nhé?"

Chúng tôi gật đầu ngay mà không suy nghĩ gì.

"Nếu chỉ đơn thuần là bản thảo thì Kayama và Kishiro không có lý do gì để che giấu một cách kiên trì như thế. Kết hợp thông tin lại, thì cá nhân

https://thuviensach.vn

mẹ nghĩ chỉ có một câu trả lời duy nhất." Shinokawa Chieko nói, và giơ ngón trỏ lên. "Là bản thảo đầu tiên của tác phẩm 'Kẻ chu du cùng bức tranh vải'."

"Không thể nào. Không có chuyện điên rồ như thế đâu."

Sau khi yên lặng thật lâu, Shioriko lên tiếng. Cuối câu giọng cô run run. Dường như đây là điều ngoài sức tưởng tượng của cô.

Trước đây chúng tôi cũng đã nói chuyện về "Kẻ chu du cùng bức tranh vải". Trong "hồ sơ" liên quan đến Kayama Akira có phần đánh giá của người quá cố về nó, Kishiro Keiko cũng nói đây là tiểu thuyết Kayama yêu thích. Ngôi nhà ở Yukinoshita có trang trí hình ảo ảnh cũng là vì thế.

"Là câu chuyện có xuất hiện ảo ảnh, phải không ạ?

Hai người phụ nữ có khuôn mặt giống nhau đột nhiên nhìn về phía tôi. Mắt cả hai đều sáng iên.

"Vào năm 1929..."

Hai cái miệng đang cất lời đồng thời im bặt. Họ đều là những người rất thích nói chuyện tỉ mỉ về sách. Shioriko trừng mắt với mẹ, rồi tiếp.

"Là truyện ngắn giả tưởng ra mắt năm 1929, được độc giả đánh giá cao, bản thân Ranpo cũng rất yêu thích. Đây quả thật là một trong những tác phẩm tiêu biểu của ông.

Nhân vật chính đi xem ảo ảnh ở Uozu, trên chuyến tàu trở về thì gặp một người đàn ông kì lạ đang cầm một bức tranh vải lớn. Tranh vải là loại tranh thủ công làm từ vải và bông để tạo cảm giác lập thể, bây giờ vẫn được sử dụng để trang trí, như ở vợt cầu lông. Trên bức tranh vải có vẽ một cô gái đẹp và một ông già rất giống với người đàn ông cầm tranh. Theo lời kể của người cầm tranh, ông già này là anh của ông ta, vì quá yêu cô gái

https://thuviensach.vn

được vẽ trong tranh nên bản thân đã đi vào trong bức tranh ấy thông qua sức mạnh kì lạ của chiếc ống nhòm. Khác với cô gái chỉ là nhân vật hư cấu, người anh bằng xương bằng thịt của ông cứ già đi theo năm tháng. Ôm người anh đã biến thành nét vẽ, người đàn ông mất hút trong bóng tối. Truyện ngắn và thú vị lắm. Nếu muốn thì tôi sẽ cho anh mượn."

(Cầu lông ở đây là âu lông Nhật Bản (hanetsuki), vợt bảng gỗ hình mái chèo, bọc vải, trang trí cầu kì. Quả cầu thì có lông vũ nhiều màu như cầu đá ở ta)

"À vâng, cô cho tôi mượn nhé."

Có vẻ là một câu chuyện kì lạ và hơi đáng sợ.

"Bản thảo đầu tiên đó đi đâu rồi?"

"Nó chẳng đi đâu cả. Bị vứt bỏ, bởi chính tay tác giả."

"Vứt bỏ bản thảo do mình viết ra sao?"

"Ừ, dù là một tác giả được yêu thích, nhưng Ranpo thường đánh giá thấp các tác phẩm của mình. Khi chán chường, ông sẽ buông hút, đi lang thang đâu đó. Bản thảo đầu tiên của 'Kẻ chu du cùng bức tranh vải' hình thành vào khoảng mùa thu năm 1927, trong chuyến đi đến Kansai..."

À, đi chu du và viết luôn truyện về người lữ hành. Có thể chính chuyến đi đã gợi ý đề tài cho Ranpo.

"Ranpo cầm bản thảo này đến dự cuộc gặp mặt của hiệp hội tác giả ở Nagoya. Người đề nghị mang bản thảo đến là Yokomizo Seishi, trưởng ban tạp chí Thanh niên mới lúc bấy giờ..."

"Ồ, người biên tập cũng tới à? Cái người tên là Yokomizo Seishi ấy."

https://thuviensach.vn

Nghe kể ông có quan hệ thân thiết với Ranpo trong một thời gian dài, phải tới mấy chục năm.

"Đúng. Nhưng Ranpo không tự tin về tác phẩm của mình nên đã không đưa cho Yokomizo Seishi xem trong cuộc gặp ở Nagoya. Khi trở về khách sạn, ông xé tan và vứt bỏ nó ở nhà vệ sinh ngay trong đêm. Tác phẩm 'Kẻ chu du cùng bức tranh vải' mà chúng ta đọc hiện tại là bản viết lại một năm rưỡi sau đó. Dù bảo lưu ý tưởng nhưng nội dung thì khác khá nhiều. Ranpo nói rằng bản thảo đầu tiên không ổn."

Tự bản thân đánh giá nhiều khi không chuẩn. Chưa biết chừng đó lại là một kiệt tác. Tôi hiểu lý do khiến Shioriko phấn khích. Nếu là người ái mộ Ranpo thì có lẽ đều sẽmuốn đọc thử.

"Việc xé và vứt trong nhà vệ sinh dù sao cũng chỉ là lời nói của ông ấy thôi."

Shinokawa Chieko xen vào. Shioriko ngoảnh phắt lại nhìn bà như bị sốc.

"Không có lý do gì để Ranpo nói dối cả. Vì Yokomizo Seishi ở chung phòng đã làm chứng. Trong tùy bút ông còn viết rằng, xé xong bản thảo là Ranpo đã tự thú nhận và nói nếu có cái lỗ thì muốn chui vào ngay."

"Là trong Bản sám hối viết thuê thì phải. Nếu là tùy bút đó thì mẹ cũng đọc rồi. Yokomizo Seishi chỉ thấy Ranpo lục lọi cặp tài liệu rồi đi ra khỏi phòng, một lát sau quay vào. Không hẳn là trực tiếp nhìn thấy cảnh Ranpo vứt bản thảo đi. Để khỏi bị ai chất vấn về một bản thảo mình không muốn công khai, không muốn cho ai tìm ra, thì câu trả lời là đã xé bỏ trong nhà vệ sinh là một cái cớ rất hợp lý. Cứ cho là vứt bỏ thật đi, nếu không phải bỏ ở nhà vệ sinh thì vẫn có khả năng là một chỗ nào khác mà một người thứ ba có thể thu hồi lại được."

https://thuviensach.vn

"Đó là tưởng tượng của mẹ chứ không phải là giả thuyết. Thứ nhất, làm sao Kayama Akira sở hữu được bản thảo đó? Nếu bản thảo xuất hiện trên thị trường sách cũ dù chỉ một lần, ắt sẽ trở thành đề tài bàn tán rầm rộ,"

Khác với Shioriko đang bực bội phản bác, người mẹ vẫn nói chuyện rất vui vẻ, "Giả sử nó chưa từng dạo qua thị trường sách cũ thì sao? Giả sử ngay từ đầu bản thảo đã có ở nhà Kayama thì sao?"

"Càng lúc càng hoang đường. Làm gì có chuyện như thế..."

"Con đã nghe kể về xuất thân của Kayama Sokichi chưa?"

Shioriko bỗng nín thở. Shinokawa Chieko mỉm cười như muốn nói "Cuối cùng con đã nhận ra".

"Sao nào, con đã nghe rồi phải không? Là Osu ở Nagoya đấy. Năm 1927, Ranpo cũng trú ngụ ở Osu, chính xác hơn là quán trọ Osu, nghe nói ban đầu là nhà chứa. Cùng lúc Kayama Sokichi đang làm việc tại chỗ đó."

Tôi cũng đã thầm kết nối được câu chuyện. Inoue từng kể cho chúng tôi nghe về lai lịch Kayama Sokichi và Kayama Akira. Nhắc mới nhớ, trong "hồ sơ" về Kayama Akira, người cha tên Sokichi đã đổi việc liên tục thời ở Nagoya. Trong đó cũng viết rằng ông từng làm "phục vụ quán trọ".

"Nghĩa là, tình cờ người phục vụ say mê Ranpo đã nhặt được bản thảo?"

"Ngược lại, có khi đó là xuất phát điểm của bộ sưu tập. Một ngày nọ, một bản thảo kì diệu rơi vào tay... Từ đó người này mới nảy sinh mối quan tâm đối với tác giả tên Ranpo và bắt đầu đọc mọi tiểu thuyết của nhà văn mình ưa chuộng. Chẳng bao lâu sau, bàn thảo được giao lại cho người con trai có cùng sở thích."

https://thuviensach.vn

"Chỉ là phỏng đoán thôi." Giọng phản đối đã nhỏ dần. Kẻ đứng ngoài lề lắng nghe như tôi cũng dần dần cảm thấy là có khả năng này. Shioriko từng tiếp cận bao nhiêu sự thật cất giấu trong sách cũ bằng cách phỏng đoán từ góc nhìn của một người thích sách. Nhưng để nói đúng sự thật ở tận đầu thế kỉ 20 thì tôi nghĩ cũng phải có giới hạn thôi. Dù sao cũng là chuyện của tám mươi năm trước rồi.

"Cô đã đề cập đến giả thuyết này với bà Kishiro Keiko rồi phải không ạ? Bên đó có ý kiến gì không?" Tới phiên tôi lên tiếng.

"Bà ấy không khẳng định cũng không phủ định. Chỉ trả lời rằng 'Tôi nghĩ không phải là thứ như chị mong đợi'." Chừng như nhớ lại khung cảnh lúc đó, Shinokawa Chieko cười lớn.

Nghe câu trả lời úp mở, tôi lại hỏi, "Tức là đâu phải bản thảo đầu tiên, đúng không ạ?"

"Không hẳn. Vì bà ta không phủ nhận hoàn toàn." Giọng Shinokawa Chieko rộn ràng như giọng trẻ con. Bà toát ra đầy năng lượng trong lúc nói chuyện về sách cũ. "Dù sao thì khi mở két sắt ra, chân tướng sẽ rõ ràng thôi. Mẹ thật lòng rất trông đợi. Nếu thực sự có bản thảo đầu tiên của 'Kẻ chu du cùng bức tranh vải' thì con cũng muốn đọc bằng mọi giá, phải không?"

Tôi không phản ứng gì, nhưng Shioriko gật đầu như bị thu hút. Ngay lập tức, như hối hận, cô lảng tránh ánh mắt mẹ.

"Mẹ sắp phải đi rồi Từ giờ đến ngày mai, hãy cố gắng hết sức nhé!" Đút tay vào túi áo khoác đen, Shinokawa Chieko quay ra phía cửa. Chợt bà dừng lại, do dự đôi chút rồi ngoái nhìn qua vai. "Tin hay không là tùy con, nhưng mẹ sẽ cho gợi ý."

Biểu cảm của Shioriko rất phức tạp. Cô không nói rằng mình không cần gợi ý. Có lẽ là cô không thể nói gì.

https://thuviensach.vn

"Mấy năm trước, vào lần cuối điện thoại đường dài với Kayama Akira, mẹ đã hỏi về chiếc két. Ông ấy trả lời rằng 'Đây là câu đố tôi để dành cho Keiko'."

"Câu đố?" Shioriko nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Ông ấy định sau khi qua đời sẽ để lại cho Kishiro Keiko một điều bất ngờ nhằm khiến bà ta lấy làm thú vị với việc mở két. Tìm chìa khóa, giải mật khẩu, nhận lấy báu vật' bên trong. Ông ấy nói là mất khá nhiều công sức để chuẩn bị câu đố. Và cũng đã sắp xếp để một thời gian sau gửi đáp án đến Kishiro Keiko nếu chẳng may bà ta không giải được."

"Đáp án đâu ạ?"

Tôi bất chợt xen vào. Nếu đáp án sẽ tới, thì Keiko không cần nhờ vả chúng tôi nữa.

"Chưa kịp chuẩn bị hoàn tất, ông ấy đã mất rồi. Vì không có đáp án nên mới xảy ra lộn xộn đấy.

Xét đến khía cạnh yêu thích trinh thám của Kayama Akira, thì việc chuẩn bị trò chơi như thế cũng không có gì khó hiểu. Nhưng sao ông chuẩn bị lâu quá. Chúng tôi chưa nhìn thấy dấu hiệu gì của sự kì công sau ngần ấy thời gian. Thiết kế của sofa và cánh cửa thư phòng ở nhà Kayama đều đã tồn tại từ trước khi ông gặp Kishiro Keiko.

"Mẹ đã khai thác được đôi chút về mật khẩu két sắt. 'Là một cái tên ngoài tôi ra không ai biết cả', ông ấy nói thế đấy."

Tôi lặp đi lặp lại câu chuyện vừa nghe trong đầu, hầu như không hiểu gì cả. Chieko nói "đã khai thác", tức là bà quan tâm đến thứ bên trong két sắt từ rất lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Nghe tiếng mở cửa kéo lạch cạch, tôi bất giác ngẩng mặt lên. Bóng người phụ nữ mặc áo khoác đen đi mất hút. Những tia sáng kéo dài tới tận sàn nhà thông qua khe hở giữa cửa kéo để mở và tấm rèm che.

Bà vừa gợi ý cho chúng tôi sao?

Tôi đóng cửa và kéorèm, tâm trạng hơi chùng xuống. Đúng như Shinokawa Chieko nói, tôi không chắc những điều này có đáng tin hay không. Biết đâu bà đang chủ tâm làm chúng tôi rối tinh lên.

"Anh Daisuke!"

Từ sâu trong tiệm, một giọng nói bế tắc vang lên. Tôi ngoái lại nhìn chủ tiệm đang vội vàng đi từ quầy vào nhà chính.

"Có chuyện gì vậy?"

"Bây giờ anh lập tức đánh xe ra nhé. Mình đến nhà Kayama thêm lần nữa."

3

Trên ghế phụ của chiếc xe van vừa chạy ra, việc đầu tiên Shioriko làm là gọi điện thoại đến nhà Kayama. Cô xin phép xem thư phòng dù chỉ một chút thôi cũng được, vì có chuyện rất quan trọng phải tìm hiểu lại. Cô còn nhấn mạnh tới mấy lần rằng nếu có ai khác ngoài chúng tôi xuất hiện thì không cho vào thư phòng mà bắt phải đợi cho đến khi chúng tôi tới.

"Tại sao?" Đợi cuộc gọi kết thúc, tôi hỏi.

"Có thể mẹ tôi đang tới ngôi nhà đó."

"Hả, tại sao?"

https://thuviensach.vn

"Lúc nãy bà đã hỏi chúng ta rằng, thứ tìm thấy từ kệ giấu đồ không chỉ có chìa khóa phải không. Chúng ta đã bị mắc lừa suốt. Anh Daisuke nói rằng có series Đội thám tử nhí trước chiến tranh, thế mà bà chẳng hề tỏ ra thích thú. Vì bà chỉ muốn xác nhận xem chúng ta có tìm được manh mối nào nữa không thôi."

"À."

Shioriko nín lặng, nên tôi cũng bất giác nín lặng theo.

"Tôi đã không điều tra đến tận các ngóc ngách bên trong cánh cửa. Tôi đã vội yên tâm khi tìm ra chìa khóa. Sơ suất quá."

"Chắc gì mẹ cô đã đến nhà Kayama? Cô cả nghĩ quá thôi. Mà đằng nào bà cũng không thể vào thư phòng ngay được. Vì cô đã gọi điện cho họ rồi."

"Được vậy thì tốt."

Xem ra Shioriko vẫn chưa hết bất an.

Tới Oga mất nhiều thời gian hơn tôi tưởng. Chúng tôi đi cầu vượt nên tránh được chỗ chân tàu đang hạ xuống gần ga Ofuna, nhưng vì có tai nạn giao thông nên đường còn đông đúc hơn, tuy vậy cũng không đến nỗi lâu lắc. Cứ cho là Shinokawa Chieko đã đi thẳng tới nhà Kayama sau khi rời Biblia, chúng tôi vẫn còn đủ thời gian.

"NGười cô nhờ đã xem xong thư phòng, và vừa về hồi nãy rồi."

Người giúp việc nói ngay, khi ra mở cửa. Shioriko chết lặng.

Shinokawa Chieko đã xuất hiện ở nơi này, đúng I như nỗi bất an của cô.

https://thuviensach.vn

"Sao bác lại cho vào thư phòng? Chẳng phải chúng tôi đã nói là muốn họ chờ hay sao!"

Tôi lỡ lớn tiếng. Người giúp việc lúng túng nhìn Shioriko.

"Vì sau cuộc điện thoại đầu tiên, cô có gọi thêm mộtcuộc nữa và dặn, 'Tôi đã quyết định sẽ nhờ mẹ tôi, nên nếu bà tới thì để bàvào luôn thư phòng tìm hiểu giúp tôi!'."

Thật vớ vẩn! Chúng tôi có gọi cuộc nào nữa đâu.

"Là mẹ tôi. Bà ấy đã gọi."

Shioriko thì thầm như đang hối hận. Cuối cùng tôi cũng hiểu. Thì ra Shinokawa Chieko đã canh thời điểm, giả làm con gái mình và gọi tới. Giọng của họ rất giống nhau. Nếu không tiếp xúc nhiều thì trong mười người sẽ có cả mười người bị lừa.

Việc chúng tôi phóng gấp đến đây, cả việc liên lạc với nhà Kayama bà đều đọc ra được.

Rốt cuộc, lời "gợi ý" lúc nãy có lẽ là sự sắp đặt của Chieko để làm chúng tôi chủ quan. Nếu bà phá hủy manh mối lấy được ở nhà Kayama, chúng tôi sẽ không bao giờ dò được mật khẩu nữa.

Khi lên thư phòng tôi hết sức ngạc nhiên. Bởi vì tình trạng nơi này khác hẳn với lúc chúng tôi rời đi. Lúc ấy, chúng tôi đã giải thích với người giúp việc những thứ có trong phòng và đóng chỗ giấu đồ lại. Nhưng bây giờ thì tất cả những tấm panel phía trong cánh cửa đều bị tháo rời, các ngăn của chiếc kệ nông cũng được bày ra. Ngăn nào ngăn nấy đều trống trơn, cả series Đội thám tử nhí của Kodansha cũng không còn.

Nhìn một lượt xung quanh, tôi thấy bốn quyển sách cũ kĩ nằm tênh hênh trên sofa. Tạm thời tôi yên tâm vì sách không bị mang đi.

https://thuviensach.vn

"Lúc quá trưa, sau khi chúng tôi về, ai trong gia đình đã trở lại vậy?" Shioriko hỏi.

"Cậu chủ có về nhưng ba mươi phút trước lại đi ra ngoài..."

"Trước khi mẹ tôi tới phải không?"

"Vâng."

"Cảm ơn. Giờ để hai chúng tôi ở đây là được rồi ạ."

"Vậy khi xong việc hãy báo cho tôi biết."

Người giúp việc đóng cửa lại và đi ra. Shioriko ghé sát mặt vào tôi thì thầm.

"Tình trạng này không phải do mẹ tôi gây ra đâu."

"Ý cô là sao?"

"Vì mẹ tôi không đối xử với sách cũ như thế."

Nói rồi, cô trỏ vào chỗ sách bị ném ở sofa. Đây không phải ìà tác phong của người biết giá trị sách.

"Vậy thì ai đã...?"

Cửa phòng lại mở ra. Một thanh niên mặc áo khoác đen, quần da mỏng đi vào phòng. Người này chắc trạc tuổi tôi. Khuôn mặt dài và môi dày giống Kayama Yoshihiko, nhưng dù thế thì cũng có thể gọi là một người đẹp trai. Mái tóc cậu ta vuốt keo thành những lọn xoăn bồng bềnh một cách tự nhiên.

Trông thấy chúng tôi, thanh niên tỏ ra ngạc nhiên trong giây lát nhưng ngay lập tức nở nụ cười, "Xin chào, à, em có phải là người của hiệu sách cũ

https://thuviensach.vn

mọi người vẫn hay đồn đại không? Nghe nói lúc trưa em có đến và về rồi.

Cậu ta bắt chuyện với Shioriko hết sức thân thiện.

"Vâ... vâng... Tôi là Shinokawa ở tiệm sách cũ Biblia. Tôi có chút việc... nên lại đến làm phiền. Anh đây là nhân viên của tiệm, Gora..."

"Không sao, không sao. Không có gì đâu. Tôi là Kayama Wataru. Rất hân hạnh được quen biết."

Hiếm hoi lắm mới có lúc Shioriko không vấp khi giới thiệu tôi, nhưng người thanh niên lại không nghe hết mà xưng tên luôn. Nhắc mới nhớ, trong gia phả nhà Kayama, ở dưới cùng có tên "Kayama Wataru". Là con trai duy nhất của Kayama Yoshihiko. Khác với cha mẹ quá nghiêm túc, cậu con trai lại có tính cách khá thoáng.

Cậu ta nhìn từ đầu xuống chân Shioriko với ánh mắt cuồng nhiệt kì lạ. Đặc biệt tập trung ở áo len trên vùng ngực căng đầy. Ý đồ quá rõ ràng khiến tôi thấy không thoải mái.

"À, chuyện cánh cửa này... tôi có thể hỏi thăm một chút không?" Shioriko hoàn toàn không nhận ra ánh mắt của người đối diện, ngập ngừng hỏi.

"Được chứ, em cứ hỏi bất cứ chuyện gì."

Wataru nói rồi tiến tới một bước. Shioriko lúng túng lùi ra sau.

"Người mở kệ giấu đồ trên cá... cánh cửa là ai thế ạ?"

"A, cái này hả? Là tôi. Lúc sáng ở chỗ bạn cùng trường đại học về, tôi được nghe bác giúp việc Negi nói chuyện. Bác ấy kể là có sách cũ trong thư phòng. Tôi chỉ muốn tìm hiểu xem có đồ quý hiếm nào khác không

https://thuviensach.vn

thôi. Em, là người đó phải không? Là người của tiệm sách cũ bên cạnh nhà ga ở Kita-Kamakura phải không?"

Cậu ta lại tiến một bước, Shioriko cũng lùi một § bước. Khi chống nạng xuống sàn, thân trên của cô chao đảo. Tôi nổi giận.

"Vâ... vâng, đúng như vậy nhưng mà..." Shioriko rụt cổ lại, trả lời lí nhí. Có vẻ đang khá lúng túng.

"Tôi đang theo học trường tư ở Kita-Kamakura. Ngày nào cũng xuống nhà ga tuyến Yokosuka, thỉnh thoảng có nhìn thấy em. Tôi nghĩ em là mỹ nhân giấu mặt đấy!"

Giấu mặt à, rảnh thật. Khi thanh niên định tiến lên một bước nữa, tôi liền chen nửa thân trên vào chặn lại. Kayama Wataru khó chịu nhướng mày nhìn lên. Lần đầu tiên cậu ta nhìn mặt tôi.

"Cậu có gặp ai ở chỗ này trước khi chúng tôi đến đây không?" Tôi hỏi, tự nhủ mình phải bình tĩnh, bình tĩnh.

"Không. Vì tôi đi ra ga Fujisawa một chút. Là ai thế?"

Nghĩa là đã lệch giờ với Shinokawa Chieko.

"Ng... ngoài sách thì... trên kệ còn gì khác không?"

Shioriko nói, cố gắng nép vào bóng tôi. Kayama Wataru di chuyển đến chỗ có thể nhìn thấy khuôn mặt cô. Giống như cả hai đang di chuyển quanh tâm điểm là tôi vậy.

"Nếu bảo có thì cũng có."

"Cho tôi xem được không?" Đột nhiên, giọng Shioriko trở nên nhiệt tình.

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà không phải là thứ giá trị gì đâu. Tôi vốn định kiểm tra xem nếu bán thì được bao nhiêu nên đã mang ra tiệm đồ cổ, nhưng vì là đồ giả nên không thể định giá. Tôi bèn đem trở lại phòng này rồi."

Thứ gì chưa biết nhưng chắc không phải sách cũ. Người thanh niên không cầm gì trên tay cả. Và chắc chắn Shinokawa Chieko không nhìn thấy nó. Vì bà xuất hiện khi cậu ta đã mang đi, và rời khỏi trước khi cậu ta trở về.

"Nhưng biết đâu nó là vật quan trọng. Làm ơn cho tôi xem."

Shioriko cúi đầu xuống. Trên môi gã thanh niên nở nụ cười đáng ghét.

"Vậy thì, tôi cho xem, đối lại đi đâu đó cùng với tôi không? Hẹn hò, hẹn hò đi."

"Hả?" Người cao giọng lên là tôi. "Cậu đang nói gì vậy? Không phải chuyện đùa đâu."

"Tôi không hỏi anh... Hay anh là bạn trai của cô ấy?"

"Không... không phải như vậy..."

Tôi lắp bắp. Ngay cả một cuộc hẹn đàng hoàng tôi cũng mới thu xếp được gần đây thôi. Nghĩ đến việc mình mất hơn nửa năm để nói được điều mà gã thanh niên này thốt ra trong vòng ba phút sau khi gặp mặt, tôi bỗng thấy mình thật thảm hại.

"Sao? Em không muốn xem à, cái này này?" Wataru gõ nhẹ vào túi quần da. Shioriko khốn khổ cúi gằm mặt đứng yên một chỗ. Không thể để bị ép buộc hẹn hò nhưng cũng không thể bắt cậu ta cho xem được. Làm cách nào để thoát khỏi tình huống nan giải này đây.

https://thuviensach.vn

"Công việc ở tiệm sách vất vả lắm đúng không? Lâu lâu cũng nên xả hơi chứ. Ngày ngày cầm mấy quyển sách cũ rích, em không chán sao!"

"Nếu anh hẹn hò với tôi..." Cô nói. Không còn chút sợ hãi nào cả. "Thì sẽ toàn bị bắt nghe nói chuyện về sách cũ đấy. Ví dụ như..."

Cô chỉ tay về phía chiếc sofa, nơi series Đội thám tử nhí của Kodansha đang nằm lăn lóc. Phía dưới nệm ngồi chứa cả bản in đầu tiên của Kobunsha và Poplar.

"Không chỉ đọc hết 26 quyển của bộ sách có ở đây, mà tôi còn nói liên tục về hoàn cảnh, thời gian quyển sách được sáng tác, được phát hành, đặc trưng của tranh minh họa, của cách đóng sách, rồi giá sách cũ hiện tại. Nếu nói liên tục thì sẽ mất khoảng mười tiếng, còn xen ngang để ăn và nghỉ giải lao thì càng lâu hơn... Thế anh còn muốn hẹn hò với tôi nữa không?"

"Hả..."

Tôi biết, bên trong Kayama Wataru có cái gì đó đang dâng lên như cơn sóng. Ánh mắt cậu ta ngán ngẩm như nhìn phải một đối tượng đáng thất vọng chứ không còn là "mỹ nhân giấu mặt" mà mình muốn hẹn hò nữa.

"Gì đây, otaku à?"

Cậu ta tặc lưỡi, rồi như thể nhân tiện liếc tôi một cái như muốn nói "gu của anh chẳng giống ai*. Không, tôi thích nghe kể về sách lắm, nhưng nếu phải nghe liên tục tới mười tiếng thì cũng rất khổ sở.

"Này, chuyện hẹn hò thì thôi nhé. Cái này, các người muốn làm gì tùy thích. Mang về cũng được."

Nhét vào tay tôi món đồ lấy trong túi ra, Kayama Wataru vội vàng rời khỏi phòng. Cái vật âm ấm đó là một đồng xu to lạ lẫm. Nó nhẹ hơn vẻ bề ngoài. Mệnh giá 2 xu nằm ở chính giữa, lật mặt sau lên sẽ thấy xung quanh

https://thuviensach.vn

là hình con rồng có chữ "Năm Đại Chính thứ 121" (1923). Niên đại xưa như vậy nhưng đồng xu vẫn còn mới, đúng như Kayama Wataru đã nói, nó là đồ giả. Shioriko ngó nhìn tay tôi.

"Là đồng 2 xu nhỉ."

"Đúng rồi, 2 xu... ủa, đồng 2 xu?"

Tôi nghe từ đó đâu như vài lần rồi. Là tên truyện ngắn của Ranpo.

"'Đồng 2 xu' là một kiệt tác, được cho là tác phẩm trinh thám suy luận cổ điển đầu tiên của Nhật Bản. Có lẽ Kayama Akira đã dựa vào đó để làm mô hình này."

"Chuyện thế nào vậy?"

"Nhân vật chính là một thanh niên nghèo sống cùng một người bạn. Vì một sự tình cờ, anh ta có một đồng 2 xu, trong đồng xu có khe hở chứa miếng giấy viết mật khẩu. Người bạn trong lúc giải câu đố đã tìm ra chỗ giấu lượng tiền lớn bị đánh cắp, và chẳng bao lâu thì cầm rất nhiều ngân phiếu trở về. Đây là một kiệt tác về mật khẩu có tính sáng tạo độc đáo, lối kể khéo léo và kết cục bất ngờ, bây giờ đọc lại cảm giác vẫn không phai nhạt."

Tôi vừa nghe cô kể vừa kiểm tra mô hình đồng 2 xu. Nhìn kĩ thì thấy ngoài viền có những vết cắt kì lạ. Chắc là cố ý làm vậy với mục đích gì đó. Nếu lách đầu móng tay vào, gẩy một mặt lên thì thấy rỗng ruột, đồng xu tách thành hai phần.

"Giống y như đồng xu trong truyện vậy..."

Tôi cảm thấy như có điện chạy dọc sống lưng. Các nhân vật trong "Đồng 2 xu" chắc cũng có cảm giác thế này.

https://thuviensach.vn

"Đây là đồ thửa riêng. Bên trong có tờ giấy này."

Shioriko lấy tờ giấy mỏng gấp gọn ra và mở nhẹ nhàng trên chiếc bàn thấp để tờ giấy khỏi bị rách. Một loạt chữ Hán được viết theo theo chiều dọc. "Nam Mô Đà, Mô Di, Mô A Di, Nam Mô Đà, Nam A Đà, Nam A Phật, A Đà, Mô Di Đà, Mô Di, Nam Mô Di, Nam."

"Chuẩn bị công phu tới mức này, thật là đáng nể!"

Shioriko lẩm bẩm, giọng khàn đặc. Cô không kìm nén được sự phấn khích.

"Cái này là gì vậy?"

"Sẽ đụng chạm đến phần kĩ xảo trong tác phẩm, tôi nói ra có được không?"

"Hả? À, được."

"Câu mật khẩu xuất hiện trong 'Đồng 2 xu' được tạo nên bởi sự kết hợp sáu chữ 'Nam Mô A Di Đà Phật'. Sáu chữ này được xếp thành hai hàng từ trái qua phải, mỗi hàng ba chữ, khớp với kí tự chữ nổi... Mỗi chữ Hán của mật khẩu ứng với vị trí của một chấm, từ đó sẽ tạo thành chữ nổi có nghĩa."

Nam Di

Mô Đà

A Phật

. .

. .

https://thuviensach.vn

. .

Trong đầu tôi bỗng hiện ra kí tự chữ nổi. Nói mới nhớ, chữ nổi được thể hiện bằng sáu điểm hai ngang ba dọc.

"Trong nguyên tác, mỗi cụm ngăn cách bởi dấu phẩy tương ứng với một chữ nổi, khi hoán đổi đi sẽ tìm được chỗ cất giấu tiền... Câu văn này sử dụng cách thức đó nhưng nội dung thì khác. Có lẽ là do ông Kayama Akira viết ra."

Tôi không cho rằng người ta chế tạo một vật tinh xảo đến mức này mà chẳng để làm gì. Trong nguyên tác, câu mật khẩu trong đồng xu chính là manh mối của "kho báu". Nếu nói vậy...

"Đây là câu đố à? Dành cho bà Keiko?"

"Tôi nghĩ... rất có khả năng nó là mật khẩu của két sắt."

Ngồi bên bàn, chăm chú nhìn mật khẩu, rồi ngẩng lên nhìn nhau cười. Chưa ai khác ngoài hai chúng tôi biết được bí mật của đồng xu. Nếu giải đáp được mật khẩu này theo quy tắc chữ nổi, chắc chắn sẽ mở được két sắt.

4

Tôi và Shioriko mượn mô hình đồng 2 xu từ nhà Kayama, vội vã quay trở lại Kita-Kamakura.

Shinokawa Ayaka gọi điện tới, kêu gào "Bận quá". Cô bé đang trông cửa tiệm giúp chúng tôi. Vì lời "uỷ thác" của Kishiro Keiko mà công việc ở Biblia đang trở nên trì trệ. Trong lúc Shioriko bận định giá số lượng lớn sách sắp bán ra, tôi thay sách trên kệ bằng những quyển mới thu mua được và tối mắt tối mũi với việc chuyển hàng đặt qua mạng, loáng một cái đã tới giờ đóng cửa.

https://thuviensach.vn

Shioriko nói tối nay sẽ tập trung giải đáp mật khẩu, khi giải xong sẽ liên lạc, tôi cũng lê tấm thân mệt rã rời về nhà.

Ăn cơm với mẹ xong, tôi ngồi bệt ở cửa sổ phòng khách, giở đọc một quyển bunko dày. Là Toàn tập tiểu thuyết trinh thám Nhật Bản 2 - Edogawa Ranpo của Sogen Suiri Bunko. Shioriko cho tôi mượn vì trong đó có truyện "Đồng 2 xu", "Kẻ chu du cùng bức tranh vải" và "Ghế người".

Không đến nỗi quá dài, nên tôi có thể đọc một mạch hết cả ba truyện. Đúng là thú vị thật. Nội dung từng truyện khác nhau nhưng cảm giác đem lại sau khi đọc lại khá giống nhau. Lúc trước tôi đã nghĩ thoáng qua, các truyện đều có yếu tố biến giấc mơ xa vời thành hiện thực.

Phần mở đầu truyện trinh thám "Đồng 2 xu" cũng đem lại cảm giác như thế. Đến mức mà hai con người trao đổi với nhau những câu kiểu như "Thật ganh tị với tên trộm" thì phải hiểu lúc đó họ đã khốn cùng thế nào. Trong một căn phòng đơn rộng sáu chiếu trên tầng hai một tiệm guốc nghèo nàn ở vùng ngoại ô bẩn thỉu, nhân vật "tôi" và Matsumura Takeshi xếp hai chiếc bàn sơn bồi đã hỏng trong một căn phòng rồi ngồi hình dung ra những câu chuyện không tưởng như thế. Giữa lúc túng quẫn, không biết làm gì, họ cảm thấy đố kị với cách thức khéo léo của tên trộm kì cựu làm náo động thế giới thời bấy giờ.

Chẳng bao lâu, chính họ sẽ gây ra náo động với số tiền lớn mà tên trộm cất giấu bằng cách lần theo những điều "không tưởng". Nhân vật trong truyện quả thật thuộc dạng "đầy ảo tưởng".

Tôi vẫn mở nguyên sách nhưng chìm trong suy nghĩ miên man.

Phải chăng không chỉ nhân vật trong truyện, mà ngay cả những người thích đọc sách của Edogawa Ranpo cũng mang trong mình khía cạnh như thế?

https://thuviensach.vn

Kayama Akira giấu nhẹm sự tồn tại của nhân tình và sở thích của bản thân, Kishiro Keiko sống im hơi lặng tiếng trong ngôi nhà ở Kamakura, Shinokawa Chieko ruồng bỏ gia đình suốt mười năm không quay đầu lại. Còn những người giống như Shioriko nữa, chẳng biết họ nhìn nhận thế giới hiện thực như thế nào? Phải chăng họ cho rằng vạn vật đều là tạm bợ, và sẵn sàng đem đánh đổi với giấc mơ?

Một nỗi bất an bỗng nhen nhóm trong lồng ngực tôi. Tự dưng thấy gai người, tôi ngẩng mặt lên, mẹ đáng lẽ đang xem ti vi lại ngoái nhìn về phía này.

"Chuyện gì vậy ạ?"

"Mày cầm sách và suy tư như thế trông giống hệt bà..."

Nói mới nhớ, đúng là tôi thường hay bắt gặp bà đọc sách và trầm ngâm. Bà luôn thích được đọc sách vào cuối ngày.

"Rùng mình quá đi, mẹ đang nghĩ không biết có phải là hồn bà nhập vào mày không."

"Thế mà con tưởng mẹ đang phấn khởi?"

"Phấn khởi gì. Bà mày không ở đây, mẹ thấy nhẹ cả người ấy chứ."

Trái ngược với lời nói, mặt mẹ có vẻ buồn buồn. Cả mẹ và bà đều là những người có tính khí mạnh, cứng nhắc, nên mỗi lần gặp mặt lại cãi vã. Nay không còn sống cùng nhau, những cuộc cãi vã cũng biến mất, tuy thỉnh thoảng mẹ lại nói "Thấy nhẹ cả người", nhưng tôi nghĩ đó là vì mẹ rất nhớ bà thôi.

"Mày đọc được nhiều hơn trước rồi à?"

"Vâng..."

https://thuviensach.vn

Bất giác, tôi nhìn xuống quyển sách trên tay. Tôi hơi chóng mặt, nhưng nói mới thấy, có lẽ lượng sách tôi đọc được một mạch đang tăng lên.

"Cũng phải, ngày ngày loay hoay trong tiệm sách cơ mà. Sau này ở rể cũng không sao nhỉ."

Tôi từ từ đóng sách lại, cố giấu nổi bực bội. Dạo gần đây thỉnh thoảng mẹ lại nói như thế. Trên đời này không thằng con trai nào vui vẻ khi bị mẹ điều tra về quan hệ yêu đương cả.

"Mẹ nói gì thế... Mẹ đừng đoán mò có được không."

"Nhưng dạo này chẳng phải mày hay nói chuyện điện thoại à? Với cô chủ tiệm ấy."

"Chỉ là công việc thôi ạ. Vì có vụ động đất nên lu bu nhiều việc."

"Ồ, thế cơ?"

Mẹ cũng không tra hỏi gì thêm mà quay trở lại xem ti vi. Người ta vẫn đang phát bản tin về việc xử lý đất đá sau vụ động đất.

"Mày mà đọc sách được là bà vui lắm đấy... Vì bà đã bận tâm mãi về chuyện đó cho đến lúc mất."

Mẹ lầm bầm một mình trong khi vẫn quay lưng về phía tôi. Tôi không thể nói được gì. Bầu không khí tự dưng trở nên nghiêm túc khiến tôi chẳng biết phải phản ứng thế nào.

Đột nhiên, chuông điện thoại reo. Là Shioriko gọi. Để tránh con mắt vừa ánh lên sự tò mò của mẹ, tôi chạy hẳn ra hành lang mới ấn nút nghe.

"À, xin chào. Cô giải được mật khẩu rồi hả?"

https://thuviensach.vn

Đầu dây bên kia im lặng. Tôi tưởng cô đã ngắt máy, nhưng lại nghe thấy tiếng thở. Tôi đi vào phòng riêng, bật đèn lên.

"Tôi vẫn chưa giải được."

"Hả?"

"Tôi nói chuyện với anh một chút được không?" Cô hỏi bằng giọng yếu ớt.

Tôi khởi động máy tính trong phòng, chăm chú nhìn tấm hình cô gửi, chắc là hình chụp bằng điện thoại bảng phân tích đang làm.

"Hishou... jima?" Tôi đọc các phần đã giải ra.

"Tôi đã thử hoán đổi vị trí các chữ, nhưng làm thế nào cũng có chỗ không thể đọc được."

"Địa danh chăng? Chẳng hạn như Hishoujima."

"Tôi nghĩ cũng có khả năng đó, nhưng không tìm thấy địa danh nào tương ứng. Không chừng ông Kayama sử dụng quy tắc ghép chữ riêng, mà nếu thế thì các chữ đã giải ra có khi lại sai rồi."

Người vốn giải đố rất nhanh, giờ xem chừng thực sự phiền não. Tôi day day ấn đường. Quy tắc riêng à...

"Hay ông Kayama có nhầm lẫn gì? Do không hiểu rõ về chữ nổi chẳng hạn."

"Ban đầu tôi cũng nghĩ vậy... Nhưng thư phòng đầy đủ tài liệu về chữ nổi mà, đúng không? Ban nãy tôi có gọi điện cho Kayama Yoshihiko, nghe nói ông Kayama Akira từng đảm nhiệm vị trí ủy viên quản trị của một tổ chức viện trợ về đào tạo chữ nổi, bản thân ông cũng có kinh nghiệm dịch chữ nổi nữa."

https://thuviensach.vn

Nghĩa là ông cố tình tạo nên chỗ khó này. Tôi ngả lưng ra chiếc ghế vẫn dùng từ nhỏ.

"Tôi đã thử gọi sang Yukinoshita, nhưng Keiko không biết gì về chữ nổi... Vì vậy, chắc chắn ông Kayama sẽ không áp dụng quy tắc phức tạp quá. Tôi nghĩ biết đâu có gợi ý trong tác phẩm của Ranpo."

Thế thì người mù tịt mọi thứ như tôi đây nghe cô nói chuyện lại càng bó tay thôi. Đến kiệt tác "Đồng 2 xu" tôi cũng mới đọc lúc nãy.

"Nếu vậy, cô nên nói chuyện với ai đó am hiểu về lĩnh vực này có tốt hơn không? Bác Inoue chẳng hạn."

Mặc dù người đầu tiên tôi nghĩ tới là Shinokawa Chieko, nhưng bà lại là đối tượng không thể bàn bạc được nhất.

"Không!" Shioriko kiên quyết đáp. "Nói với anh Daisuke tốt hơn."

"Ơ, nhưng mà..."

"Tôi không muốn trao đổi với ai khác về chuyện này. Tôi có cảm giác là hễ nói chuyện với anh Daisuke thì lúc nào cũng tìm được câu trả lời... Tôi không biết lý do, nhưng dường như ngoài anh ra thì không ai được hết."

Cô hạ giọng thì thầm ở câu cuối, nghe như thủ thỉ chuyện bí mật.

Thật may vì chúng tôi không chạm mặt nhau lúc này. Nếu cô ở gần trong tầm tay, tôi không dám chắc là mình giữ bình tĩnh được. Tôi hít thở thật sâu, chăm chú nhìn tấm hình thêm lần nữa. Tôi quyết định nói hết những khả năng có thể nghĩ được, phối hợp hoàn toàn với Shioriko cho đến khi cô giải ra.

https://thuviensach.vn

"Nếu vậy thì sao không dùng chữ nổi thời Đại Chính? Có thể nó khác với quy tắc bây giờ."

"Không đâu, vì nền tảng kí hiệu chữ nổi của Nhật Bản đã được hoàn thiện từ thời Minh Trị rồi."

Bị bác bỏ thẳng thừng, nhưng tôi không lấy làm buồn. Tôi không cần phải tìm ra câu trả lời, chỉ cần giúp cô khuấy động dòng suy nghĩ là đủ rồi.

"Vậy..."

"Khoan đã, anh Daisuke?"

"Vâng."

"Tại sao lại là thời Đại Chính?"

"Hả?"

Nói mới để ý, vì sao mình lại nói thế nhỉ? Mô hình đồng 2 xu mà ông Kayama làm là của thời hiện tại, không liên quan gì đến thời Đại Chính. Nhưng, hôm nay mình đã nhìn thấy niên đại cổ như thế ở đâu đây...

"Đúng rồi. Ở đồng 2 xu. Mặt dưới của nó có ghi năm Đại Chính thứ 12."

"Hả?"

Shioriko phản ứng quá mức làm tôi cũng giật cả mình. Có tiếng kim loại khua khe khẽ. Chắc cô đang kiểm tra đồng xu.

"Đúng thật, năm Đại Chính thứ 12. Nhưng tại sao? À!"

Lần này là một âm thanh trầm đục. Nghe như tiếng đặt một vật nặng. Nếu ở phòng của cô thì chắc chắn là sách rồi. Sau tiếng lật sách lại là sự

https://thuviensach.vn

yên lặng khó hiểu.

"Shioriko?"

"Tôi biết rồi!" Cô sung sướng nói. "Tôi nghĩ tôi đã giải được mật khẩu này rồi!"

5

Ngày tiếp theo, chúng tôi sang nhà Kishiro Keiko vào lúc hơn 11 giờ sáng. Để xuất hiện đúng thời gian phù hợp với họ, chúng tôi đã phải tất bật làm việc đến tận giờ lên đường, bao gồm cả các việc tồn đọng từ hôm trước.

Khi giao tiệm lại cho Shinokawa Ayaka, Shioriko cố giải thích sự tình, nhưng mới nửa chừng thì đột ngột bị ngắt lời.

"À, ừm. Em hiểu rồi. Chuyện em nghĩ có nghe cũng không hiểu giờ đã hiểu đại khái rồi... Nói chung là nếu mở được két sắt thì có thể mua được số sách tuyệt vời, hơn nữa còn có thể nhìn thấy báu vật, đúng chứ? Nếu vậy chị hãy cố lên nhé! Cũng vì kinh tế gia đình chúng ta nữa!"

Chúng tôi được tiễn chân với câu dặn dò như thế. Nhờ vào chuyến viếng thăm của Shinokawa Chieko hôm qua, nói đúng hơn là nhờ vào việc cùng nhau đọc Sách tranh du lịch mà tình cảm chị em họ đã trở lại như ban đầu.

Chúng tôi xuống xe, đi về phía cổng. Shioriko khoác theo một chiếc túi tote khá to. Chắc là đạo cụ cần thiết cho việc giải mật khẩu. Tôi vẫn chưa được nghe xem cô phân tích thế nào, kết quả ra làm sao. Đương nhiên tôi có hỏi thử rồi, nhưng chỉ nhận được câu trả lời như đánh đố rằng "không giải được bằng cách giải mã trong 'Đồng 2 xu' nhưng sẽ giải được nhờ 'Đồng 2 xu'." Vấn đề xem chừng phức tạp, không thể cắt nghĩa qua loa.

https://thuviensach.vn

Tôi biết, mặc dù chống nạng, nhung Shioriko bước đi rất nhẹ nhàng. Bởi vượt trên niềm vui mua được một lượng lớn sách quý là cảm giác mãn nguyện vì phá giải được câu đố, và lớn hơn tất cả là kì vọng về thứ ở bên trong két sắt. Dọc đường đi cô cũng chỉ toàn nói về khả năng tồn tại của "Kẻ chu du cùng bức tranh vải" phiên bản đầu tiên. Cô cũng ngượng ngùng thừa nhận rằng dù không định ủng hộ giả thuyết của mẹ, nhưng nếu là thật thì cũng muốn xem thử.

Khi đi qua cổng, tôi thấy có bóng người ở tiền sảnh. Một thanh niên mặc áo khoác khóa kéo đen có mũ trùm đầu đang nói chuyện với Tanabe Kuniyo.

Khuôn mặt cậu ta rất giống bà, chắc là "Kazuhiro" đã từng được nhắc đến trong lần trò chuyện trước đây. Dưới chân cậu ta đặt chiếc va li nhỏ có gắn bánh xe. Bà mẹ nhận ra chúng tôi nên vẫy tay, vỗ nhẹ vào lưng người con trai, giục giã.

"Này, phải thật cẩn thận nhé, Kazuhiro."

Thanh niên nọ gật đầu, kéo tay cầm va li rồi bước ra. Lúc đi lướt qua chúng tôi, cậu ta cũng chỉ cúi đầu chào chứ không nói gì. Xem chừng là người kiệm lời, khác xa bà mẹ.

"Ch... chào bác. Con trai bác đấy ạ?" Shioriko hỏi, mắt nhìn theo bóng thanh niên đi ra cổng.

"Đúng. Nhân ngày nghỉ nên em nó đến phụ giúp một tay."

"Cậu ấy đi du lịch ạ?"

"Không phải đâu. Vali toàn nước đóng chai. Tôi đã kể là thằng bé sống ở Tokyo mà nhỉ. Ngoài cửa hàng vẫn chưa bán nhiều nước nên tôi mua ở đây cho nó mang đi."

https://thuviensach.vn

Tôi hiểu. Khoảng mấy tuần trước, nước máy ở Tokyo bị phát hiện nhiễm chất phóng xạ trên mức cho phép, có thông báo là nước khoáng trong các siêu thị đồng loạt bán hết sạch. Tùy theo từng khu vực mà phóng xạ vẫn còn gây ảnh hưởng. Khu vực này có trị số nhiễm xạ tương đối thấp nên không nghe tin gì ồn ào.

"Trước tiên hãy vào đi. Chị Keiko đang đợi." Kuniyo nói.

Kishiro Keiko đợi chúng tôi ở phòng khách lúc trước. Cũng như lúc trước, bà mặc chiếc váy liền thân thoải mái giống đồ mặc ở nhà. Shioriko hỏi xem bà muốn mở két sắt hay muốn nghe về mật khẩu, thì bà trả lời thông qua cô em rằng muốn nghe về mật khẩu. Tốt quá, vì tôi đã cực kì thắc mắc.

Shioriko ngồi xuống ghế, trước tiên đặt mô hình đồng 2 xu lên bàn.

"Bác có biết mô hình này không. Có lẽ là do ông Kayama Akira làm."

Sau khi chào hỏi, Shioriko nhanh chóng bắt đầu câu chuyện. Chắc cô đang phấn khích lắm nên hôm nay công tắc được bật sớm.

"Ồ, chắc chị Keiko không có cái này, phải không?"

Trước câu hỏi của em gái, bà Keiko lắc đầu.

"Đồng xu thật thì có trong kho sách, còn cái này, tôi chưa từng thấy."

Vì làm đồ giả thì đương nhiên phải dựa trên mẫu thật rồi. Shioriko tách đồng xu thành hai phần, rồi mở tờ giấy ghi câu mật khẩu. Tanabe Kuniyo cao giọng trầm trồ.

"Chế tác tuyệt vời!"

"Đúng vậy đó. Cháu cũng nghĩ nó khá tinh xảo... Cháu cho rằng mật khẩu này xây dựng trên cơ sở chữ nổi, như hôm qua đã nói. Nhưng làm thế

https://thuviensach.vn

nào cũng có một phần không đọc được."

Shioriko lấy trong túi xách ra một mảnh giấy. Là tờ ghi chú cách giải câu mật khẩu đã gửi cho tôi hôm qua. Dấu ? đã bị gạch đi, thay vào đó là chữ '.

Shioriko trỏ tay vào phần chữ mình đã viết, "Chữ viết thêm chính là lời giải thích cho kí hiệu mà chúng ta không hiểu được ý nghĩa."

Tôi không hiểu lắm. Vì không ai hỏi nên không còn chọn lựa nào khác, tôi đành mở miệng, "Hở, ' là chữ gì thế?"

"Là một dấu thanh. Trong nguyên tác chữ nổi, nó cho biết trọng âm của chữ đi ngay đằng sau, ngụ ý đọc cao giọng lên."

Tôi thầm đọc "j" cao giọng, nhưng thấy chẳng suôn sẻ chút nào.

"Có phụ âm gì mà đọc cao giọng được chăng?"

"Không có. Cho nên tôi mới không lý giải được."

Shioriko nói. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao hôm qua cô phiền não.

"Chỉ có thể suy ra rằng dấu thanh đã bị đặt sai chỗ, nhưng Kayama Akira lại là người rất am tường về chữ nổi. Tới đây, tôi đã nhận ra... Không chừng chính chỗ sai này lại là một phần của 'câu đố'." Cô ngừng một lúc, nhìn khắp lượt chúng tôi. "Thật ra gần chín mươi năm về trước từng có người dùng dấu thanh sai như vậy. Kayama Akira đã chủ ý làm theo sai sót đó để tạo ra mật khẩu."

Cô lấy trong túi xách một quyển sách nhỏ đã rách bươm. Ngoài bìa có nhan đề Thanh niên mới. Chắc là tạp chí đăng tải tiểu thuyết trinh thám ngày xưa. Khi cô lật trang có dán mẩu giấy nhớ thì đập vào mắt chúng tôi

https://thuviensach.vn

là tiêu đề "Truyện trinh thám: 'Đồng 2 xu'". Tên tác giả đương nhiên là "Edogawa Ranpo".

"Người mắc sai sót đó là Ranpo?"

"Đúng. Ranpo đã làm sai mật khẩu trong tác phẩm đầu tay 'Đồng 2 xu'."

Tôi hết sức ngạc nhiên. Nói mới nhớ, khi đọc "hồ sơ" về Kayama Akira, cô có nói với tôi rằng tác phẩm đầu tay của Ranpo phạm lỗi sai cơ bản. Chắc là chuyện này rồi.

"Đây là Thanh niên mới, số đăng tải 'Đồng 2 xu', cũng là số mà Ranpo ra mắt độc giả với tư cách tác giả trinh thám."

Nói đoạn, Shioriko lại lấy ra một quyển sách khác.

Trên bìa màu vàng có ba nhan đề "Chuyện lạ về đảo Panorama", "Pháp sư cao một tấc", "Vụ án mạng tại quán trọ bên hồ".

"Còn đây là tuyển tập xuất bản cuối đời Ranpo, bản in của Togensha... Hãy đặc biệt chú ý vào chỗ xuất hiện chữ 'e' trong mật khẩu của 'Đồng 2 xu'."

"Kí hiệu chữ nổi khác nhau. Dấu chấm trái đã nhảy lên hàng đầu."

"Đúng vậy. Trong lần phát hành đầu tiên, kí hiệu chữ nổi đã bị dừng nhầm từ chữ 'e' thành dấu '. Mãi đến sau chiến tranh mới được đính chính trong bản in của Togensha. Lỗi sai giống hệt câu mật khẩu mà Kayama Akira tạo ra... Gợi ý để giải nằm ở chỗ này."

Cô chỉ vào mặt viết niên đại của đồng 2 xu đã rỗng.

"Có ghi năm Đại Chính thứ 12 (1923), nhưng về cơ bản thì không thể nào có niên đại này được."

https://thuviensach.vn

"Ừm, tại sao vậy?"

"Đồng 2 xu này lưu thông đến đâu thời Chiêu Hòa, nhưng nó chỉ được đúc trong khoảng thời gian từ năm Minh Trị thứ 6 đến thứ 17 (1873-1884). Năm Đại Chính thứ 12 thì nó đã không còn được đúc nữa. Năm Đại Chính thứ 12 chính là năm 'Đồng 2 xu' được đăng tải trên Thanh niên mới, là năm ra mắt của Ranpo. Nói cách khác, đây ìà gợi ý rằng muốn giải mật khẩu, hãy căn cứ vào chữ nổi sai trong tác phẩm 'Đồng 2 xu' đăng năm Đại Chính thứ 12. Cả việc cố tình viết câu mật khẩu 'Nam Mô A Di Đà Phật' theo kiểu chữ cũ, chẳng phải cũng muốn ám chỉ điều đó hay sao?"

Tôi đã hiểu cô có ý gì khi nói "nhưng sẽ giải được nhờ 'Đồng 2 xu'". Chính nguyên tác của Ranpo là manh mối để giải mật khẩu.

Trong một lúc, không ai lên tiếng. Kishiro Keiko vẫn dựa vào tay vịn của xe lăn, chờ đợi phần tiếp theo của câu chuyện bằng ánh mắt như đang nằm mơ.

"Vậy thì, đáp án cho câu mật khẩu này là...?"

Shioriko lấy bút ra, sửa kí hiệu chữ nổi cùng gợi ý mật khẩu, xóa dấu ' đi và viết thay chữ e vào.

"Hishouejima."

"Nghĩa là gì thì cháu cũng... Bác Keiko, bác có biết không?"

Người phụ nữ ngồi trên xe lăn chỉ chớp mắt một lần trước câu hỏi đó. Có thể hiểu là biết, cũng có thể là không biết. Nhưng, tại sao bà lại không muốn trả lời?

"Hay cứ mở két sắt đã? Trước tiên hãy kiểm tra xem từ này có đúng hay không."

https://thuviensach.vn

Tanabe Kuniyo nói. Chưa chắc đây đã là câu trả lời đúng. Tôi và Shioriko đứng dậy, mở cánh cửa ở góc phòng. Kishiro Keiko di chuyển xe lăn đến vị trí có thể nhìn thấy két sắt.

"Tôi sẽ mở thay chị Keiko."

Ngồi xuống trước két sắt, em gái của người ủy thác thao tác trên núm khóa rồi tra chìa vào ổ của cần gạt và xoay vặn. Hai trong ba lớp khóa đã được mở nhưng chiếc két vẫn không có phản ứng gì.

Bà vừa nhìn ghi chú giải đáp mật khẩu, vừa nhấn các nút chữ của mật khẩu theo trình tự.

"..."

Shioriko đứng bên cạnh tôi, dồn toàn bộ sức nặng xuống cây nạng, nhoài người tới trước. Để không bỏ lỡ sự việc sắp xảy ra, đôi mắt đen sau tròng kính của cô sáng rực. Không biết tự lúc nào, đôi tay tôi cũng gồng lên.

Khoảnh khắc bấm nút cuối cùng, bên trongkét sắt phát ra tiếng "cạch". Cánh cửa dày bằng kim loại kêu một tiếng "kịch" nhẹ, rồi từ từ mở ra. Bên trong két sắt vẫn còn một cánh cửa bằng gỗ. Mở cánh cửa đó thì thấy một xấp giấy cũ gấp đôi. Ngoài ra không còn gì khác.

Kuniyo cầm xấp giấy, đưa cho chị. Chúng tôi xúm quanh xe lăn. Xấp giấy đặt trên đầu gối Keiko dường như là mặt ngược, còn rõ ràng dấu vết của một lần bị xé rách và bổ sung thêm giấy khác vào từ phần dưới.

Tay bà run run mở xấp giấy. Trên nền giấy kẻ ô vuông to lấp đầy chữ viết bằng bút máy.

Dù vậy, vẫn đọc được rõ ràng nhan đề và tên tác giả.

https://thuviensach.vn

Người đàn bà chu du cùng bức tranh vải

Edogawa Ranpo

Kishiro Keiko nhìn nó bằng ánh mắt xa xăm, rồi đột nhiên ôm chặt lấy bản thảo, im lặng cúi đầu xuống.

6

"Nhan đề khác nhỉ?"

Tôi nói nhỏ với Shioriko. Chắc là người đàn ông mà nhân vật chính gặp trên xe lửa đã được đổi thành người phụ nữ. Truyện người phụ nữ chu du, cầm theo bát tranh có người đàn ông đã đi vào bên trong vẫn chứa đựng sức hấp dẫn riêng của nó.

Không thấy trả lời. Tôi quay sang nhìn Shoriko. Cô đứng im thin thít, vẻ sửng sốt. Chắc là quá ngạc nhiên vì bản thảo đầu tiên tưởng không còn tồn tại trên đời lại xuất hiện ngay trước mắt.

"Mọi người để chị Keiko ở một mình nhé? Chỉ một chút xíu thôi."

Kuniyo thì thầm vào tai chúng tôi, hẳn là muốn để chị gái được tự nhiên đối diện với di vật của người tình mà bà sẵn sàng đánh đổi bằng cả kho sách. Tôi không thấy có lý do gì để phản đối, nhưng...

"Shioriko, được không?"

Tôi lay cánh tay cô. Cuối cùng cô dường như bừng tỉnh.

"Hả? Ừm, đúng rồi... Sau đó cho cháu xem nữa nhé?"

Nửa câu sau là câu hỏi dành cho Kishiro Keiko.

Đợi bà gật đầu, Shioriko đi ra hành lang. Tôi cũng bước theo.

https://thuviensach.vn

"Vậy, chị Keiko... cứ thong thả."

Tanabe Kuniyo nói, rồi kéo cửa phòng khách lại, dẫn chúng tôi sang kho sách. Đón chúng tôi là bộ sưu tập tiểu thuyết trinh thám hôm trước.

"Thật cảm ơn vì đã giúp chị Keiko. Theo lời hứa, chúng tôi sẽ bán cho hai cháu chỗ sách này, cứ xem kĩ đi."

"Không ạ... Chính chúng cháu mới phải cảm ơn." Shioriko mỉm cười và cúi đầu xuống. Không biết có phải do tưởng tượng không, nhưng tôi thấy cô có vẻ hơi hãnh diện. Chắc cô mãn nguyện vì đã tự mình hoàn tất công việc ủy thác trước khi mẹ xuất hiện.

Bất ngờ có tiếng chuông điện thoại inh tai từ phòng khách, Kuniyo nhíu mày khó chịu.

"Đã cất công để cho chị ấy yên tĩnh thế mà... Xin lỗi nhé, tôi đi một lát sẽ quay lại."

Bà vội vàng quay ra hành lang, với tay đóng cửa lại sau lưng. Chỉ còn hai chúng tôi trong kho sách.

"Sách xếp không khác gì so với lúc trước. Không thiếu quyển sách hay tạp chí nào. Xem chừng không hề được sắp xếp lại..."

Shioriko nói, sau khi nhìn một lượt các giá sách. Tôi cũng bắt chước nhìn theo cô nhưng trong đầu lại là chuyện không mảy may liên quan đến sách cũ. Vụ này tới đây xem như đại khái đã xong. Còn lời hứa sẽ hẹn hò với cô...

"Chúng ta đi đâu nhỉ? Vào ngày nghỉ tới."

Kho sách vẫn yên tĩnh. Shioriko đang quay mặt ra chỗ khác. Và câm nín. Câu hỏi của tôi như bị hút vào một sa mạc cát.

https://thuviensach.vn

"À..."

"Anh Daisuke, cái kia!"

Cô cắt ngang lời tôi, trỏ giá sách ở gần cửa ra vào. Chắc do nhét vội hay sao mà số sách sắp theo các ngăn hoàn toàn khác nhau. Ở một ngăn xếp chật ních, có gáy quyển Egawa Ranko mà lúc trước tôi đã cầm. Đầu ngón tay cô hướng về phía nó.

"Quyển Egawa Ranko bị làm sao à?"

"Không, không phải thế. Quyển ở bên cạnh..."

"Quyển Hiệp sĩ trên không hả? Nếu không thì là... Mê lộ sát nhân?"

Tôi nheo mắt lại, đọc tên sách ở hai bên. Không biết tự lúc nào mặt Shioriko đã tái dại đi.

Đột nhiên, cô đổi hướng, bước tới gần một giá sách, lấy ra một quyển đưa cho tôi. Đó là Tuyển tập tiểu thuyết trinh thám 3. Sách khá cũ, không bìa áo cũng không phủ sáp. Tình trạng không được tốt lắm.

"Hãy cầm cái này đi theo tôi!"

Cô mở cửa phòng, đi ra hành lang. Mặc dù chống nạng, dáng đi của cô vẫn rất chắc chắn. Thật là lạ, nhưng ngay lúc này tôi lại cảm nhận được sự hồi phục ở cô.

Dừng lại trước phòng khách, cô mở toang cánh cửa kéo, cũng chẳng hỏi xem có được phép hay không. Kishiro Keiko đang ngồi xe lăn cạnh cửa sổ ngạc nhiên ngoái đầu lại.

Chắc cú điện thoại đã kết thúc, chẳng thấy bóng dáng bà em đâu cả. Có điều, trên bàn tròn xuất hiện những đồ vật khi nãy không có, là chiếc áo khoác lông Kuniyo đã mặc và một chiếc điện thoại di động có vẻ rẻ tiền.

https://thuviensach.vn

Shioriko lấy bút và giấy ghi chú trên tủ búp phê, ấn vào tay Kishiro Keiko, "Xin hãy trả lời cháu, chỉ một câu thôi." Cô nói bằng giọng bị kìm nén. "Cầu dao... có thể là hộp cầu chì trong nhà này... cái nào cũng được. Nó nằm ở đâu?"

Tôi vô cùng sửng sốt. Cầu dao? Nghĩa là sao? Nhưng, tay Kishiro Keikọ căm giấy và bút bắt đầu run rẩy, chẳng mấy chốc đánh rơi cả hai trên đầu gối. Nói mới nhớ, bản thảo lấy ra từ két sắt hồi nãy đã biến mất. Nó ở đâu rồi?

"Cảm ơn nhiều. Anh Daisuke... Đi thôi! Xin lỗi anh, có thể cầm túi xách giùm tôi không?"

"Được... Nhưng mà đi đâu?"

"Ra ga. Chắc vẫn còn kịp."

Tỉnh lộ đi tới Tsurugaoka Hachimangu, không chỉ đường xe hơi mà đường đi bộ cũng đông nghẹt. Căn bản đang là ngày cuối tuần vào giữa mùa xuân. Chúng tôi đi bộ thật nhanh qua những đoàn khách tham quan đang tiến về mộ Minamoto no Yoritomo.

((1147-1199), tướng quân thiết lập chế độ Mạc phủ)

"Sao lại đi ra ga vậy?" Tôi lên tiếng sau lưng Shioriko.

"Vì có lẽ sẽ đuổi kịp... người đang giữ bản thảo đó."

Cô bắt đầu thở dồn dập. Bước đi với tốc độ bằng người không dùng nạng một đoạn đường dài như thế quả là không dễ chút nào.

"Cô nói đuổi kịp, là đuổi kịp bà Kuniyo?"

Tôi không thể nghĩ ra người khác được. Không thấy bóng dáng bà ấy trong nhà. Nhưng câu trả lời thật đáng kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

"Không phải bà Kuniyo. Tôi sẽ nói rõ ràng sau."

Rốt cuộc là ai? Shioriko đang mệt, tôi cũng thấy áy náy nhưng không kìm được thắc mắc, "Câu hỏi lúc nãy là ý gì vậy? Cầu dao ở đâu ấy?"

"Cầu dao hay không không quan trọng... Tôi chỉ muốn xác nhận xem bà ấy đã sống ở đó bao lâu rồi thôi."

Kết cục, tôi vẫn chưa hiểu được ý nghĩa.

Đã thấy chiếc cổng torii màu đỏ của đền Tsurugaoka Hachimangu. Gió từ ngoài biển thổi vào làm cánh anh đào bay ào qua cổng. Tới ngã tư giao với phố Wakamiya Oji, Shioriko chỉ về lối dẫn lên đền.

"Thấy rồi... chỗ đó... trước..."

Nghĩa là tôi đi trước ngăn cản à? Vừa lúc đèn giao thông chuyển màu xanh, tôi băng qua vạch kẻ đường dành cho người đi bộ. Để tách khỏi đoàn khách tham quan, tôi chạy trên lối dẫn lên đền trang trí đèn lồng nằm cao hơn đường đi. Mỗi lần gió thổi tới, hàng cây anh đào đang mùa hoa nở rộ lại lao xao.

Lối dẫn lên đền có thiết kế rải rác bậc thang ở hai mạn trái phải để quành xuống đường đi. Ngay phú trước bậc thang gần ngã tư nhất, có một nhân vật quen thuộc đang đứng cạnh đèn lồng đá. Là một thanh niên trẻ tuổi mặc áo khoác khóa kéo đen có mũ trùm đầu.

Kazuhiro à?

Cậu ta phải về Tokyo từ nãy rồi chứ, đang làm gì ở đây thế này. Có thể người mà Shioriko nói đến là cậu ta chẳng?

Nhìn kĩ thì khuất sau đèn lồng đá còn có một người nữa. Người đó đeo trên vai chiếc túi da to, mặc váy và áo khoác may rất khéo, đang lấy mũ từ

https://thuviensach.vn

va li ra đội rồi kéo dây kéo lại.

Trang phục hoàn toàn khác với lúc này, nhưng khuôn mặt là Tanabe Kuniyo. Bên chân bà là chiếc va li. Rõ ràng là hành trang đi xa.

Chẳng lẽ bà ấy gặp con trai để nhận hành lý?

Câu chuyện về những chai nước là nói dối.

Cuộc gọi lúc nãy cũng chọn thời điểm quá tốt, chắc chắn là ai đó sắp xếp để bà ấy có thể lẻn ra khỏi nhà. Tôi nhớ lại chiếc di động đặt trên bàn phòng khách. Có lẽ là Kishiro Keiko ở căn phòng đó đã dùng để gọi vào máy bàn.

Nhưng gọi để làm gì?

Đúng lúc Shioriko đuổi kịp tới. Thấy cô đang sắp đứt hơi, tôi cất tiếng gọi.

"Bác Tanabe!"

Chỉ có cậu con trai quay đầu lại.

"A."

Cậu ta lúng túng cúi đầu. Nói mới nhớ, Kazuhiro này cũng mang họ Tanabe. Trên khuôn mặt cậu ta hiện lên vẻ thắc mắc trước sự xuất hiện của chúng tôi.

"Xin chào!"

Tôi cũng cúi đầu. Đang phân vân không biết nên hỏi từ đâu, thì thấy Kuniyo vỗ vào vai con trai.

https://thuviensach.vn

"Kazuhiro, được rồi. Cảm ơn đã mang hành lý giúp. Chuyện sau này nhờ con nhé. Hai người hãy giữ gìn sức khỏe!"

Kazuhiro khẽ gật đầu. Lưỡng lự một hồi, cậu ta cúi chào bà, "Bác cũng bảo trọng ạ!" Đoạn gật đầu chào chúng tôi, rồi rảo bước qua đường dành cho xe hơi, đi về phía Hachimangu. Hình như không phải ra ga mà quay về ngôi nhà ở Yukinoshita.

Bác?

Trong đầu tôi đang hỗn loạn. Không phải tôi nghe nhầm. Người này chắc chắn vừa mới được gọi như thế. Không phải là mẹ. Chẳng lẽ là...

"Bác Kishiro Keiko."

Cuối cùng Shioriko cũng lên tiếng. Cô vẫn đang thở hổn hển.

"Chúng ta có thể nói chuyện... ở đâu đó một chút không ạ?"

"Ừm, cũng được."

Kishiro Keiko, người phụ nữ mà cho đến lúc này chúng tôi vẫn gọi là Tanabe Kuniyo gật đầu.

"Quán nước ở đường Komachi có được không? Mặc dù giờ này có thể sẽ đông..."

7

Theo gợi ý của Kishiro Keiko, chúng tôi đến quán nước cũ kĩ ở cuối đường Komachi. Khách đông nhưng vẫn còn chỗ ngồi. Chúng tôi lập tức được đưa tới chiếc bàn có thể nhìn thấy sân trong.

"Thỉnh thoảng tôi có đến đây cùng Akira... Là quán lâu năm rồi."

https://thuviensach.vn

Gọi nước xong, Kishiro Keiko mở đầu câu chuyện. Giọng bà hơi trầm và khàn. Xem ra đây mới là giọng tự nhiên của bà. Không chỉ trang phục, mà cả diện mạo và cách nói chuyện cũng trở nên bình tĩnh điềm đạm khác hẳn trước.

"Người ngồi trên xe lăn là em của bác phải không?" Shioriko hỏi.

"Đúng. Em ấy mới là Tanabe Kuniyo. Chị em tôi đổi vai cho nhau. Trang phục và kiểu tóc cũng đã thay đổi."

"Vậy bệnh tình và thương tích của người đó?"

"Toàn bộ là thật. Những chuyện chúng tôi đã nói về nhau hầu hết là sự thật. Dù phải diễn kịch thì cũng dễ cho em ấy... Em tôi đã cố gắng làm việc để cho con trai lên đại học, vừa mới được nhàn rỗi thì lại lâm bệnh. Đó là khoảng nửa năm về trước. Tôi đã đến Miyagi và ở lại đó để chăm sóc em ấy."

Kayama Yoshihiko từng kể luật sư đã đến biệt thự ở Yukinoshita nhưng Kishiro Keiko không có nhà. Thì ra không phải bà nhập viện mà là đi chăm người thân nên vắng mặt. Nghe nói hai chị em không còn cha mẹ, cũng không còn ai là họ hàng thân thích đúng nghĩa.

"Sau khi xuất viện, em ấy lại bị thương vì động đất... Tôi quyết định đưa em về nhà mình chăm sóc. Ốm yếu là thế, nhưng em ấy đã giúp đỡ tôi mà không thắc mắc gì cả. Kuniyo là người tôi tin cậy từ xưa đến giờ."

Ánh mắt bà nhìn xa xăm hệt như người phụ nữ ngồi trên xe lăn. Mà không, có thể chính bà ấy đã bắt chước Keiko không chừng. Thì ra bà ấy mới sống trong ngôi nhà ở Yukinoshita chưa đầy một tháng. Tôi đã hiểu vì sao lúc nãy Shioriko hỏi chỗ gắn cầu dao.

Nếu thực sự sống trong ngôi nhà đó tới mấy mươi năm thì đương nhiên phải biết.

https://thuviensach.vn

"Nhưng làm sao cháu đoán ra? Tôi nghĩ chúng tôi đã diễn rất tốt rồi mà?"

"Thoạt tiên cháu không nghi ngờ gì cả... Dù ngày đầu gặp mặt, ở phòng khách đó, cháu đã có một cảm giác là lạ."

Kishiro Keiko mở to mắt nhìn, tôi ngồi nghe bên cạnh cũng rất ngạc nhiên. Giờ tôi mới biết đấy.

"Từ tận lúc ấy cơ à! Vì sao?"

"Bác đã vội vàng dọn dụng cụ đan rồi đưa bản in đầu tiên của Ác quỷ trên hoang đảo cho bác ấy. Cháu tự hỏi vì sao bác lại làm thế?"

"Chưa hiểu."

"Bên bàn đó chỉ chừa chỗ trống vừa một chiếc ghế. Nghĩa là xe lăn đã được quyết định để ở vị trí nào của bàn. Người ngồi đọc sách ở đó đặt sách trên bàn, tạm thời rời khỏi chỗ. Nếu quay lại cùng một chỗ, sách dĩ nhiên vẫn đặt trước mặt. Không cần ai đó phải cất công đưa cho."

"Ra là vậy." Kishiro Keiko gật đầu như đã nhớ ra.

"Tôi ngồi ở chiếc ghế khác để đọc sách. Em gái tôi thì đan. Vì không có việc gì làm nên em ấy tự đan đủ thứ... Chẳng hạn tấm phủ điện thoại này nọ. Ngoài ra còn gì nữa?"

"Lúc kể về động đất cũng vậy." Shioriko tiếp tục câu chuyện một cách lưu loát. "Điện thoại trong nhà này là điện thoại cũ màu đen loại quay số, có cấp điện riêng, không cần đến điện lưới. Bác lại bảo là gọi mà không thấy tín hiệu, lúc nghe kể cháu đã thấy lợn cợn rồi. Bây giờ nghĩ lại, chắc đó là tình trạng của nhà bác Kuniyo ở Miyagi. Còn bác Keiko đây thì dùng chính chiếc điện thoại bàn màu đen này gọi cho cậu cháu ở Tokyo, nên cậu ấy mới chạy xe máy về tận nhà để cứu mẹ... Có phải thế không ạ?"

https://thuviensach.vn

Kishiro Keiko nở nụ cười nhẹ.

"Đại khái là đúng. Kệ sách ở nhà tôi cũng bị đổ, nhưng tôi không bị đè... Mặc dù cũng rất nguy hiểm."

Tôi chăm chú nghe Shioriko nói. Bản thân tôi cũng đã thấy và nghe cùng một sự việc như vậy, nhưng lại không nhận ra được gì. Khả năng nhìn thấu chân tướng của cô gái này lúc nào cũng thật đáng kinh ngạc.

"Cháu thử suy nghĩ thì thấy rằng, trong những người liên quan đến vụ việc lần này, hầu như không ai quen bác từ trước. Chỉ có một trường hợp ngoại lệ là bác Inoue, chủ tiệm sách Hitori, nhưng cũng gặp trực tiếp bác từ lâu lắm rồi. Vậy là điều kiện để thế vai đã sẵn sàng. Điều quyết định hơn cả là quyển Egawa Ranko. Cháu cũng mới nhận ra khi nãy thôi... Chỗ bác để quyển sách đó trên giá không phải là chỗ anh Daisuke đã lấy ra mà là ở giữa Hiệp sĩ trên không và Mê lộ sát nhân. Đó không thể nào là một sự ngẫu nhiên được."

"Đó là trình tự từ trước. Chính vì thế tôi mới vô ý để theo thói quen."

"À... Nghĩa là sao?" Tôi không hiểu được câu chuyện nên rụt rè hỏi.

"Egawa Ranko, Hiệp sĩ trên không, Mê lộ sát nhân... đều là sản phẩm hợp tác của Ranpo và các nhà văn khác. Nếu không am tường về sách thì sẽ thấy cố tình để sách như vậy là không tự nhiên. Vì còn bao nhiêu chỗ trống nữa."

Shioriko giải thích cho tôi. Nói đến mới nhớ, Inoue từng nhắc đến tên ba cuốn này. Rằng Shinokawa Chieko đã gộp bán cho Kayama Akira bản in đầu tiên của các tiểu thuyết sáng tác chung.

"Vậy mà lúc cháu suýt làm rớt quyển Egawa Ranko, bác lại không có phản ứng gì, thế nên cháu cứ nghĩ bác không rành về sách."

https://thuviensach.vn

Tôi nói với Kishiro Keiko. Ngay lập tức, ánh cười trong mắt bà vụt tắt.

"Tôi đã cảnh với cháu đấy."

"Dạ?" Tôi đột nhiên không tin vào tai mình. Tôi chưa bao giờ ngờ được là mình sẽ bị ai đó nhìn nhận như vậy.

"Cháu là người hiệp đồng tác chiến với Shinokawa! Tôi đã nghĩ vai trò của cháu chỉ là giả vời không biết gì về sách để chúng tôi chủ quan thôi... Ngay cả bây giờ cũng có thể là như thế."

"Tại, tại sao bác lại...?"

"Ban đầu, khi tôi tới tiệm sách cũ Biblia, cháu đã để ý quan sát tôi đúng không? Còn cố tình mở rèm che ra."

"Ố?"

Nghe bà nhắc, tôi mới nhớ quả thật mình đã làm như vậy. Tôi định nhìn mặt vị khách lúc bà đi qua trước tiệm. Vì tôi thắc mắc không biết người uỷ thác là nhân vật thế nào.

"Không có ý gì sâu xa đâu ạ. Chỉ là tò mò thôi."

Nhưng tôi đã mang trong lòng mối hoài nghi. Khi nhìn thấy cháu cầm quyển Egawa Ranko, mối hoài nghi biến thành khẳng định. Một người nghiệp dư đơn thuần mà cầm lấy bản in đầu tin có giá trị nhất trong tất cả các sách của Ranpo thì quả là không bình thường. Bởi vậy khi cháu suýt làm rớt sách, tôi phải cố gắng kiềm chế lắm để không lên tiếng."

"Chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi ạ."

Tôi khổ sở nói. Thấy nhan đề Egawa Ranko giống tên nữ giới nên tôi cầm lên chứ có nghĩ ngợi gì, có thâm ý gì đâu.

https://thuviensach.vn

"Giữa chúng ta bây giờ không cần thiết phải nói dối nữa. Cháu đảm bảo anh Daisuke không hề hay biết về sách cũ. Anh ấy thực sự là một người thiếu kinh nghiệm."

Shioriko đỡ lời. Dù biết cô đang biện hộ cho mình, tâm trạng tôi vẫn rất phức tạp. Kishiro Keiko tỏ vẻ tạm thời chấp nhận.

"Nhưng chính nhờ sự trùng hợp ngẫu nhiên của người mới vào nghề đó mà Shinokawa đã nhận ra chân tướng của tôi. Chẳng phải có nhiều điều, chính vì là người mới vào nghề nên mới nhìn ra được hay sao?"

Tôi dừng tay lại khi đang định lấy cốc nước. Tự dưng có cảm giác bị chọc vào sâu trong lồng ngực. Thật thế á? Đến giờ tôi vẫn chưa thấy lợi ích gì khi là một kẻ nghiệp dư cả.

Đúng lúc đó đồ uống được mang ra, câu chuyện ngắt quãng. Phần cà phê của mỗi người lần lượt được đặt trên bàn.

"Hồ sơ về Kayama Akira, có phải là đã được viết ra ngay từ đầu để đưa cho chúng cháu không ạ?"

Shioriko đặt một câu hỏi khác. Kishiro Keiko uống một ngụm cà phê rồi từ tốn trả lời, "Đó là em Kuniyo tự tay viết dựa trên câu chuyện của tôi đấy. Viết ra để học thuộc lòng."

"Thuộc lòng ạ?"

"Chúng tôi sắm vai của nhau, nhưng phần em ấy phải nắm bắt thì rất nhiều. Về nhà Kayama, về Edogawa Ranpo... Dựa theo lời kể của tôi, Kuniyo đã tổng hợp lại thành câu chữ để ghi nhớ. Đằng nào cũng tổng hợp xong rồi, nên tôi nghĩ đưa bản đó sẽ nhanh hơn vì giải thích bằng miệng không được suôn sẻ. Nó cũng có ích mà phải không?"

https://thuviensach.vn

Chúng tôi gật đầu. Thảo nào, giọng ghi chép trong "hồ sơ" thật lãnh đạm. Kayama Akira không có ý nghĩa gì đối với người viết, nội dung trên giấy đơn thuần là liệt kê lại "thông tin" phải nhớ mà thôi.

"Kuniyo đã làm rất tốt, nhưng vẫn có chỗ chưa theo kịp hoặc có những câu hỏi khó trả lời thì tôi hỗ trợ để vượt qua. Tôi còn hướng dẫn cách gật đầu, lắc đầu dựa theo cách đặt câu hỏi của các cháu. Có biết tôi đã làm thế nào không?"

Trong câu hỏi thể hiện chút tự đắc. Shioriko đặt bàn tay đang nắm lại lên môi, suy nghĩ một lúc rồi nói, "Gật đầu với hầu hết các câu hỏi... Nhưng câu nào mở rộng từ hai khả năng trở lên thì lắc đầu, cô phải thế không ạ?"

Kishiro Keiko mỉm cười gật đầu.

"Đúng thế... Quả thật các cháu rất giỏi. Người nhà Kayama, thậm chí Inoue, cũng không nhận ra."

Bà không hề lộ vẻ khó chịu vì bị nói trúng, có lẽ còn thích thú với quá trình thực hiện trò hoán đổi đó.

Bỗng dưng trời râm mát, chúng tôi hướng mắt ra sân vườn um tùm cây xanh. Dù chỉ hơi mờ tối nhưng bầu không khí trong quán nước đã thay đổi.

"Bác nói dối một chuyện lớn đến thế này là để mở két sát phải không?" Shioriko hỏi, mắt vẫn ngắm nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

"Dĩ nhiên rồi." Giọng Keiko trở nên mạnh mẽ. "'Sau khi Akira mất, tôi đã luôn muốn lấy thứ bên trong két sắt ra... Hơn nữa, tôi cũng muốn biết câu mật khẩu đó. Nhưng người nhà Kayama không thèm đếm xỉa. Tôi cũng thông cảm với thái độ của họ, nên quyết định đợi thêm một thời gian. Nhưng mà..."

https://thuviensach.vn

"Xảy ra động đất." Shioriko nói tiếp bằng giọng rất khẽ.

Bất chợt trong đầu tôi hiện ra khung cảnh giống như trong sân vườn này. Ngày đến nhà Kishiro Keiko lần đầu tiên, chúng tôi cũng vừa nói chuyện vừa ngắm khu vườn từ kho sách.

Con người, không ai biết trước được ngày mai. Nếu không làm ngay những gì mình muốn thì sẽ hối tiếc.

Đó là quyết định của Keiko khi nhìn thấy thương tích và bệnh tật của người thân.

"Đúng vậy. Nên tôi đã lợi dụng Kuniyo. Tôi nghĩ nếu một người trong tình trạng như thế nhờ vả thì gia đình Kayama sẽ khó lòng từ chối... Thực tế đúng là như vậy. Chỉ không ngờ cậu Yoshihiko lại không giữ chìa khóa và mật khẩu."

Bà nói rồi khẽ mỉm cười.

Thế thôi sao? Tôi không khỏi nghĩ rằng vẫn còn một lý do nữa trong vụ đổi vai. Trong tác phẩm của Ranpo, mô típ đóng vai một ai đó cứ được lặp đi lặp lại. Hẳn người phụ nữ này cũng thích bắt chước mô típ ấy. Giống như Kayama từng vui thú với nhiều khuôn mặt của mình.

"Mẹ cháu đã nhận ra phải không? Chân tướng của hai bác ấy." Chắc là lo lắng về hành động của mẹ nên Shioriko rụt rè hỏi.

"Có thể lắm. Nhưng cô ta chưa nói ra, chỉ hỏi, 'Bán kho sách cũ đi cũng được, nhưng cô có bằng lòng nhượng lại thứ trong két sắt cho tôi không?'"

Tôi nghe mà lạnh sống lưng. Bà ấy chỉ cần thứ bên trong két sắt kia. Cố tình cho chúng tôi gợi ý chắc cũng là một mưu toan để có được thứ đó.

https://thuviensach.vn

"Bác định lên đường với bản thảo ạ?"

Kishiro Keiko gật đầu rồi hạ ánh mắt xuống bàn tay mình. Lại là ánh mắt xa xăm, không tập trung một cách kì lạ ấy.

"Akira đã biến ước mơ của tôi thành sự thật. Vì vậy, tôi muốn đi qua nhiều nơi để tưởng niệm anh ấy... Giống như nhân vật trong 'Kẻ chu du cùng bức tranh vải'. Tôi sẽ không quay lại đây một thời gian, nhưng việc mua sách cũ vẫn nhờ các cháu làm cẩn thận giùm. Tôi đã giao việc quản lý ngôi nhà cho em gái và cháu trai rồi, nên sau này hãy hỏi họ nhé."

Nói xong, bà mở túi da lấy một cặp đựng hồ sơ bằng nhựa trong, đặt lên bàn. Bên trong là xấp bản thảo của Ranpo.

"Nguyện vọng của bác là gì ạ?"

Shioriko chỉ liếc nhìn chiếc cặp mà không hề chạm đến. Mặc dù cô khao khát muốn biết nội dung két sắt và đã nói rằng nếu là bản thảo của Ranpo thì rất muốn xem. Tôi có cảm giác thái độ của cô đã thay đổi kể từ khi mở được két sắt.

"Chắc cháu cũng biết rồi..."

"Vâng, cũng được ít nhiều ạ... Kể cả bí mật của bản thảo này."

"Hả? Bí mật?" Tôi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trông nghiêng hiền hòa của Shioriko. Đột ngột cô quay phắt sang, tôi suýt bật ngửa.

"Anh Daisuke, anh có mang Tuyển tập tiểu thuyết trinh thám đến không?"

"A, có."

Tôi mở túi tote vẫn cầm hộ Shioriko. Quyển sách cô đưa tôi cũng để vào túi này rồi mang tới đây. Tôi rút lấy Tuyển tập tiểu thuyết trinh thám 3

https://thuviensach.vn

đã phai màu.

"Cháu xin lỗi vì đã mượn nó từ kho sách."

"Không sao đâu. Đằng nào cũng bán cho tiệm cháu mà. Nhưng nhớ định giá luôn cả quyển đó cho đàng hoàng nhé."

"Đương nhiên rồi ạ."

Cuộc trò chuyện lại tiếp tục, Shioriko mở trang sách đầu tiên. Nhan đề "Chuyện phiếm" hiện ra. Mùi giấy cũ mỏng phảng phất quyện vào mùi cà phê.

Kishiro Keiko nở nụ cười đầy ngụ ý. Shioriko quay rô phía tôi, người duy nhất đang không hiểu gì, bắt đầu giải thích.

"Đây là sách được phát hành vào đầu năm 1928. Nhưng 'năm hiện tại' được ghi trong sách lại là trước đấy, năm 1927."

Tôi đọc thử đoạn đầu.

Trong năm nay, tôi không viết gì cả theo nghĩa đen. Vì không có gì để đăng trong tuyển tập này, nhưng biên tập viên nghĩ rằng tôi sẽ buồn, nên khuyến khích tôi viết lời mở đầu.

Câu văn cho thấy rõ ràng rằng tác giả phải viết vì bị thúc ép. Năm 1927, tôi cũng thấy quen quen. Chắc là...

"Đó hình như là năm viết bản thảo thứ nhất của 'Kẻ chu du cùng bức tranh vải' đúng không?"

"Ừm. Đương nhiên, lời tựa này được viết lại vào năm 1929, trước khi viết truyện 'Kẻ chu du cùng bức tranh vải'. Theo như ở đây thì vào năm 1927, Ranpo không thể phát hành tác phẩm nào được, ông đang đi lang bạt khắp các nơi... Hãy nhìn vào phần sau, chỗ này."

https://thuviensach.vn

Cô lật trang sách, chỉ vào đoạn cuối lời tựa.

Ví dụ, trong số các truyện "Súng hỏa mai", "Khuôn mặt không môi", "Kẻ chu du cùng bức tranh vải" thì truyện cuối cùng, "Kẻ chu du cùng bức tranh vải", tôi nảy ra ý tưởng tại Kyoto trên đường lãng du, viết được già nửa trong một đêm ở Hyakkaen, thành phố Uji, và đã vứt ở nhà vệ sinh quán trọ Osu tại Nagoya...

"Ủa, cái này..."

Tôi cố sắp xếp lại nội dung trong đầu. Nhan đề tác phẩm "đã vứt trong nhà vệ sinh" được ghi rõ ràng là "Kẻ chu du cùng bức tranh vải". Chắc chắn nó là bản thảo thứ nhất. Còn "Người đàn bà chu du cùng bức tranh vải" ở đây là nhan đề khác rồi.

"Không có lý do gì để Ranpo nói dối về nhan đề của tác phẩm đã vứt trong nhà vệ sinh. Tức là nhan đề bản thảo đầu tiên không phải ỉà "Người đàn bà chu du cùng bức tranh vải". Nói cách khác..." Shioriko gõ nhẹ đầu ngón tay vào chiếc cặp nhựa đựng xấp bản thảo. "Đây là đồ giả... Là truyện do Kayama Akira viết phải không ạ?"

Sự im lặng kéo dài khiến tiếng ồn trong quán lại lớn lên.

Kishiro Keiko lẳng lặng mở cặp, lấy xấp bản thảo ra. Đó là một xấp giấy khá cũ, phần mép có nếp gấp, hơi bẩn và cũng đã ngả màu.

"Có đúng là đồ giả không ạ?"

Tôi hỏi. Kishiro Keiko gật đầu.

"Akira nói rằng đã phải đặt hàng loại giấy để viết bản thảo này, sao cho tái hiện đàng hoàng cả thiết kế lẫn tình trạng vết bẩn nhờ từng tham khảo bản thảo của chính Ranpo... Đúng là rất thực."

https://thuviensach.vn

Tính tỉ mỉ của Kayama Akira thể hiện rõ qua bao nhiêu việc ông làm từ trước đến giờ. Cũng có thể hiểu được tại sao việc chuẩn bị cho câu đố lại mất nhiều thời gian công sức đến thế.

"Hãy nhìn cái này!"

Keiko lật trang thứ nhất của bản thảo, cho chúng tôi xem mặt sau. Phần mép có dòng chữ nhỏ "Ejima Hishou sáng tác" viết bằng màu mực giống với màu ở mặt ngoài. Có lẽ là tên tác giả.

"Ejima... Hishou."

Tôi thầm nhẩm lại... Hishou Ejima. Mật khẩu của két sắt.

"Đây là bút danh của Kayama Akira phải không ạ?" Shinokawa hỏi Kishiro Keiko.

"Đúng vậy. Chắc là cái tên anh ấy sử dụng lúc có mong muốn trở thành tiểu thuyết gia."

"Bác không nghe ông kể gì sao?"

"Ừm, tôi không định hỏi cho cặn kẽ. Akira thú nhận mình thiếu tài năng trên phương diện này và đã từ bỏ. Anh ấy cũng đốt sạch các tác phẩm viết hồi còn trẻ... Cho nên, đây chính là tiểu thuyết duy nhất còn lại. Akira cất công cầm bút một lần nữa chỉ để biến mong ước của tôi thành sự thật."

Màn sương đã tan đi, có thể nhìn rõ được nhiều việc. Đặt tiểu thuyết tự sáng tác cho người tình vào két sắt, lấy một bút danh không ai biết làm mật khẩu, tiến hành chuẩn bị để sau khi mình chết cô ấy sẽ mở két sắt ra... Tất cả các bước kì lạ và công phu này đều là vì một bản thảo dành làm quà tặng người yêu dấu.

https://thuviensach.vn

Kayama Akira cất kĩ tác phẩm đến mức ấy, chắc là vì không muốn ai khác ngoài bà Keiko đọc được. Một tác phẩm độc nhất vô nhị, nhưng lại vô giá trị đối với người ngoài. Cũng giống như mô hình đồng 2 xu kia.

"Suy đến cùng, mong ước của bác là...?"

Tôi hỏi nhưng vẫn chưa nghe câu trả lời. Bà Keiko khoanh tay, cúi mặt như xấu hổ.

"Khi có tuổi, con người lại hay suy nghĩ như trẻ con. Không biết có phải vì thường xuyên nhớ về ngày xưa không. Mấy năm nay tôi vẫn nung nấu ý muốn bước vào thế giới trong tác phẩm của Ranpo. Giống như người đàn ông đi vào trong tranh vải... Tôi biết đó là một giấc mơ điên rồ, nhưng cũng đã từng tâm sự với Akira."

Hiện thế là mộng ảo, mộng đêm mới là thực.

Chắc chắn Kayama Akira không cười cợt khi nghe tâm sự đó. Ngược lại, để biến điều ước của Keiko thành sự thật, ông đã bỏ công bỏ sức để chuẩn bị từng bước một.

Do chuẩn bị chưa xong nên mới xảy rahỗn loạn, nhưng di vật KayamaAkira để lại, giờ đã ở trong tay KishiroKeiko.

"Tiểu thuyết này có lẽ là câu chuyện vẽ một người đàn bà giống với tôi đấy. Tôi muốn vừa đi vừa thong thả đọc như trong 'Kẻ chu du cùng bức tranh vải... Với tư cách độc giả đầu tiên và cũng là cuối cùng." Bà nói, ngón tay chầm chậm lần theo dòng tên tác giả Ejima Hishou. "Tôi rất muốn hỏi anh ấy cặn kẽ hơn về cuốn tiểu thuyết... Cả ý nghĩa của bút danh kì lạ này nữa, nhưng không còn cơ hội nữa rồi."

"Bác Keiko!" Giọng Shioriko bỗng trở nên trầm lắng. Đó là thói quen khi cô nói chuyện nghiêm túc. "Tác phẩm đầu tiên mà Kayama Akira đọc của Ranpo có phải là 'Khối vàng' không ạ?"

https://thuviensach.vn

Kishiro Keiko sửng sốt trong giây lát, "Đúng thế, nhưng cháu nghe ai kể vậy? Akira không phải người hay thổ lộ về tuổi thơ của mình."

"Mẹ cháu đã từng hỏi chuyện ông Kayama, được biết ông đọc Ranpo lần đầu vào năm 11 tuổi, qua một tác phẩm dành cho thiếu niên. Kayama Akira sinh năm 1928. Truyện được đăng trên Câu lạc bộ thiếu niên vào năm ông ấy 11 tuổi, tức năm 1939, là 'Khối vàng'." Đúng thế, lần đầu tiên Kayama Akira đọc truyện của Ranpo là qua tạp chí. Tổng hợp những dữ kiện đã nghe được thì có thể đoán ra tên truyện.

'Khối vàng' là câu chuyện về cuộc cạnh tranh để mở mật khẩu chỉ chỗ cất giấu kho báu. Có Akechi Kogoro và cậu nhóc Kobayashi, nhưng không có quái nhân hai mươi khuôn mặt và đội thám tử nhí. Vì lẽ đó mà không được biết đến nhiều..."

"Có thể. Nhưng Akira vẫn hay nói đây là điểm khởi đầu của mình. Rằng dù là truyện phiêu lưu dành cho trẻ em, nhưng xét trong dòng truyện có yếu tố suy luận thì đó vẫn là tác phẩm đầu tiên anh đọc. Dù về sau đọc thêm bao nhiêu truyện đi nữa, tác phẩm đầu tiên ấy vẫn chứa đựng nhiều chi tiết khó quên."

Inoue của tiệm sách Hitori cũng nói tương tự, rằng series Đội thám tử nhí là trải nghiệm đầu tiên về tiểu thuyết suy luận của ông. Thời đại nào cũng có những người mang nặng một kỉ niệm như thế.

"Bác có nhớ tên nhân vật chính trong 'Khối vàng' không ạ? Là con trai của chủ nhân nắm giữ mật khẩu, Mihase Hujio..."

Kishiro Keiko không phản ứng gì. Chắc là không nhớ ra.

"Đó là một thiếu niên giàu có cũng sống trong một tòa nhà kiểu Tây, trạc tuổi ông Kayama lúc bấy giờ. Có lẽ ông đã rất phấn khích khi đặt mình vào vị trí nhân vật chính."

https://thuviensach.vn

Shioriko lục túi tote lấy giấy và bút, bắt đầu viết để Kishiro Keiko có thể nhìn thấy.

mihase hujio

ejima hishou

Nhìn một lúc thì ngay cả tôi cũng đã hiểu ý nghĩa. Đây là phép đảo chữ cái. Kishiro Keiko nhận ra, liền không nhịn được cười.

"Thật cứ như trẻ con vậy!" Cười bằng giọng nghẹn ngào xong, bà lấy khăn tay ra chấm mắt.

8

Đứng nhìn cho đến khi Kishiro Keiko khuất dạng sau cổng soát vé ga Kamakura, chúng tôi quay lại, bắt đầu bước đi. Để nói chuyện với em gái và cháu trai của bà ấy về việc thu mua kho sách thì phải quay lại nhà của Kishiro Keiko. Việc quản lý nhà và kho sách đã được giao phó cho hai người.

Ra khỏi trạm dừng xe buýt, chúng tôi hướng về phố Wakamiya Oji. Vi hoa anh đào đang độ tươi đẹp, nên chúng tôi định vừa ngắm hoa vừa đi về. Dù chỉ vậy thôi, tôi cũng cảm thấy như đang hẹn hò.

Chúng tôi băng qua lối đi dành cho khách bộ hành ngay trước cổng torii thứ hai nằm sừng sững trên đường lớn. Cổng torii này mở sang lối dẫn lên đền. Khách tham quan đã đông hơn lúc nãy. Chắc họ cũng đang ngắm hoa anh đào nở rộ như chúng tôi.

"Đẹp quá!"

Shioriko cảm thán, dừng bước ngay dưới cổng torii. Gió biển ùa tới, lồng vào mái tóc đen bay lất phất. Có thể là do chỉ cách biển một con

https://thuviensach.vn

đường nên gió ở đoạn này rất mạnh. Tầm nhìn bị che khuất bởi muôn vàn cánh hoa anh đào cuộn xoáy trong không trung.

Không hiểu do hoa hay do nguyên nhân nào khác, nhưng chúng tôi không nhận ra một phụ nữ áo khoác đen đang tiến đến gần. Khi nghe thấy tiếng thì bà đã đứng ngay trước mặt rồi.

"Mấy đứa vừa ra ga phải không?"

Shinokawa Chieko hỏi. Ngay lập tức, thái độ của Shioriko trở nên gay gắt. Tính ra thì đã quá trưa từ lâu rồi. Bởi vậy bà có xuất hiện lúc nào đi nữa cũng không có gì lạ.

"Còn cô đã đến nhà bà Keiko?" Tôi hỏi.

"Ừ! Chỉ còn cái két rỗng với cô em gái... Thật tiếc quá!"

Nhưng nét mặt bà không tỏ vẻ đáng tiếc lắm. Ánh mắt nhìn như xoáy vào con gái trông thật đáng sợ.

"Trong két sắt không phải là bản thảo đầu tiên của Ranpo. Phỏng đoán của mẹ sai bét rồi... Kho sách của bà Kishiro Keiko cũng do chúng con thu mua." Giọng Shioriko đầy vẻ khiêu khích. Hiếm khi thấy cô thế này.

"Không phải bản thảo đầu tiên của 'Kẻ chu du cùng bức tranh vải' sao? Hơi khó tin đấy... Vậy, cái gì ở trong đó?"

"Để con nói cho."

Vẫn giữ thái độ bực dọc, cô bắt đầu kể từ đầu đến cuối. Tôi nghĩ cũng không phải chuyện cần giấu giếm, nhưng trong lòng rất ngạc nhiên khi cô dễ dàng nói ra. Không hiểu sao tôi có cảm giác là cô đang rất miễn cưỡng.

Đến đoạn tiễn Kishiro Keiko ở ga Kamakura, Shinokawa Chieko chớp nhẹ mắt dưới cặp kính râm.

https://thuviensach.vn

"Tới đó là hết à?"

"Ừm. Không có chuyện gì để nói với mẹ nữa. Đi thôi, anh Daisuke!"

"Đúng là Shioriko đã gánh vác quá nhiều rồi!"

Trước lời lầm bầm tỏ vẻ đáng tiếc đó, Shioriko quay đầu lại. Khoảng cách giữa hai người thu ngắn hơn lúc nãy.

"Nghĩa là sao?"

"Mẹ nghĩ Kishiro không phải là người dễ ứng phó đâu. Mặc dù không phải kẻ xấu, nhung là dạng người quyết giành được cái quan trọng với mình bằng mọi giá..." Đột nhiên, bà mỉm cười rồi đảo đầu ngón tay qua lại giữa bản thân và con gái. "Giống hệt chúng ta vậy đó."

Tôi rùng mình. Lúc trước Shioriko cũng từng qua mặt tất cả mọi người xung quanh để bảo vệ bản in đầu tiên quý giá của Dazai Osamu. Đương nhiên, vụ việc vẫn chưa công khai. Người biết âm mưu đó, kể cả biết việc vẫn còn bản in đầu tiên chỉ có mình tôi.

"Đừng rườm rà. Hãy nói ngắn gọn những gì muốn nói đi."

Trước thái độ đanh thép của cô con gái, Shinokawa Chieko đưa ngón trỏ lên. Giống hệt điệu bộ của Shioriko lúc lý giải những điều bí ẩn.

"Tại sao trong két sắt chỉ có bản thảo giả của Kayama thôi? Con đã nghĩ đến chưa?"

"Chắc là đối với hai người họ thì bản thảo đó là thứ quan trọng nhất. Không phải là chuyện lớn lao gì..."

"Để biến mong muốn của Kishiro thành hiện thực, Kayama đã chuẩn bị bản thảo cùng lắm là trong mấy năm nay thôi. Nhưng mà, chắc chắn là

https://thuviensach.vn

có vật quý giá hơn hẳn được để trong két sắt từ rất xa xưa rồi. Vật đó đã đi đâu?"

Shioriko như bị đâm trúng chỗ đau. Keiko muốn bước vào thế giới trong tác phẩm của Ranpo mới mấy năm nay thôi, nhưng Kayama Akira đã chia sẻ với Inoue của tiệm sách Hitori "khá lâu rồi" về vật quý trong két, "khá lâu" rất có thể là trước cả thời điểm "mấy năm nay". Nếu vậy thì vật đó đã đi đâu?

"Kishiro có cho con xem toàn bộ bản thảo không? Nhiều lắm chắc cũng chỉ một, hai tờ. Không phải sao?"

Shioriko không trả lời, nhưng đôi vai run lên. Mọi điều bà nói đều trúng phóc. Ngay cả chúng tôi cũng không nghĩ mình phải kiểm tra chi li bản thảo mà người quá cố viết dành tặng người yêu. Nhưng, nếu như đó là điểm mù thì sao?

"Và ý mẹ là gì?"

Shioriko nói như rên rỉ. Người mẹ tiến lên một bước, nét mặt tươi cười hiền lành như muốn bao bọc lấy cô. Nét mặt thu hút cả tôi đang đứng quan sát bên cạnh.

"Con đã hiểu rồi phải không? Chính xác là Kayama đã viết truyện tặng cho tình nhân... Nhưng không hẳn từ đầu đến cuối đều là văn của ông ấy. Có khả năng đó là một phần bản thảo đầu tiên của 'Kẻ chu du cùng bức tranh vải' mà ông đã thừa kế từ người cha, và hoàn tất bản thảo bằng hình thức viết thêm vào phần còn thiếu. Cách làm đó cũng thực hiện được nguyện vọng của Kishiro đúng không? Còn hơn là chế tác hẳn một bản thảo giả."

"Đó chỉ là giả thuyết thôi."

"Liệu còn giả thuyết nào có khả năng cao hơn và hấp dẫn hơn không?"

https://thuviensach.vn

Shioriko không sao phản biện được. Bất chợt tôi nghĩ người phụ nữ này nói ngần ấy chuyện không phải chỉ là suy luận đơn thuần, mà thật ra muốn thu hút đối phương nhằm rủ rê làm gì đó...

Shinokawa Chieko chìa một tay cho con gái. Những ngón tay đẹp không in dấu tuổi tác vươn thẳng tắp như lưỡi dao.

"Đi nào, Shioriko!"

"Hả?"

"Đuổi theo Kishiro. Bây giờ còn kịp. Yêu cầu bà ta cho xem bản thảo. Không chừng lại đọc được bản thảo chưa từng công bố của Ranpo thời thanh niên đấy, cho dù chỉ là một phần đi nữa. Con không hào hứng sao?"

Mặt Shioriko hồng hào trở lại. Chắc chắn cô đang hình dung chính mình khi đọc bản thảo đó. Cảm giác như có nụ cười phảng phất trên môi cô. Nhưng cô mau chóng lắc đầu xua tan nó.

"Con còn tiệm sách nữa. Hơn hết, nếu đi với mẹ..."

"Con cứ nghỉ vài ngày cũng được mà. Chỉ đi vài ngày thôi. Hồi nãy mẹ cũng đã gọi điện cho Ayaka, con bé bảo rằng nếu chúng ta làm lành trở lại thì nó rất hoan nghênh. Muốn trông tiệm giùm bao lâu cũng được..."

"Con không muốn làm lành với mẹ!" Shioriko hét lên, gay gắt đến nỗi khách tham quan xung quanh cũng phải quay đầu lại. Không chừng đây là lần đầu tiên tôi thấy cô tức giận đến thế này.

"Ừm. Cũng khó làm lành lắm nhỉ... Mẹ đã bỏ con tới mười năm rồi." Dù thế, Shinokawa Chieko vẫn không hạ tay xuống. Bà tiếp tục thuyết phục bằng giọng nói êm ái như rót vào tai. "Con hận mẹ cũng không sao. Nhưng hãy đi cùng mẹ, Shioriko! Mẹ sẽ kể cho con nghe nhiều chuyện độc đáo, về những thứ quý giá, như bản thảo đầu tiên của 'Kẻ chu du cùng bức

https://thuviensach.vn

tranh vải'... Trong mười năm nay, mẹ đã trông thấy, đã trải nghiệm rất nhiều. Trên thế giới còn bao điều con chưa biết. Chắc con cũng có hứng thú mà?"

Shioriko không trả lời, nhưng đôi mắt đã ánh lên sự thích thú. Có cơ hội trò chuyện thỏa chí với người giàu kiến thức về sách hơn mình, không thể nào không thấy hấp dẫn được.

Tôi sửng sốt nín lặng trước diễn biến câu chuyện mà nằm mơ cũng không hình dung nổi này. Chính tôi còn bị áp đảo bởi từng lời từng chữ của Shinokawa Chieko nữa là.

Đột nhiên, một cảm giác đen tối bất an lan rộng trong lồng ngực.

Nếu Shioriko cứ thế này mà đi với mẹ thì không phải chỉ là chuyến đi vài ngày. Một tuần, một tháng, không chừng là cả đời, cô cũng sẽ không quay lại Biblia...

"Đi nào! Shioriko! Không còn thời gian nữa đâu."

Bất chợt bị lôi kéo bởi tiếng nói sắc bén, bàn tay không cầm nạng của Shioriko từ từ giơ lên. Mắt nhìn xa xăm như đang nằm mơ.

Hiện thế là mộng ảo, mộng đêm mới là thực.

Câu nói của Ranpo như tia chớp lướt qua đầu. Tôi có cảm giác rằng mình không thể để cô đi.

"Shioriko!"

Khi tôi bất ngờ cất tiếng gọi thì cô giật mình dừng tay lại. Nhưng tôi không biết phải nói gì tiếp theo. Shioriko liếc nhìn tôi đang rầu rĩ. Ánh sáng trở về tròng mắt bên trong cặp kính. Lại là cô như mọi khi.

"Con không đi."

https://thuviensach.vn

"Tại sao? Có chuyện gì quan trọng hơn việc xem bản thảo đầu tiên của 'Kẻ chu du cùng bức tranh vải'?"

Suy nghĩ một hồi lâu, Shioriko nhẹ nhàng nói, "Có."

Không biết là chuyện quan trọng gì. Bất ngờ Shioriko quay lại nhìn tôi đang nghiêng đầu thắc mắc, chậm rãi giải thích.

"Vì ngày nghỉ tiếp theo con sẽ hẹn hò với anh Daisuke."

9

Tôi không rõ Shioriko chỉ đang giữ đúng lời hứa một cách cứng nhắc hay thật lòng coi trọng việc hẹn hò cùng tôi. Tôi cũng khá chắc chắn là còn lâu lắm nữa mới biết câu trả lời.

Nhưng dù sao thì ngày nghỉ tiếp theo chúng tôi cũng sẽ đi chơi với nhau. Vì Shioriko không có điểm đến ưa thích nào, và vốn dĩ cô đã lo lắng không biết hẹn hò cụ thể gồm những nội dung gì, nên tôi quyết định sẽ đi lòng vòng vùng Minatomirai ở Yokohama. Vốn là cảng biển cũ nên có nhiều điểm tham quan, cũng không phải lo về chỗ ăn uống.

Shioriko phục sức khác hẳn ngày thường, váy liền in hoa dài đến đầu gối, áo khoác len, tóc buộc cao lộ gáy. Cô cũng trang điểm cẩn thận hơn mọi khi. Khi tôi lấy hết can đảm khen đẹp quá thì cô trả lời thẳng thắn là cô bạn thuở nhỏ tên là Ryu đã lên ý tưởng và thực hiện toàn bộ. À, còn cặp kính thì vẫn như mọi khi.

Để Shioriko đỡ mệt vì chân đang bị đau, chúng tôi đi lòng vòng xen kẽ nghỉ giải lao, nhưng dù đi đâu thì kết cục cũng toàn nói chuyện sách cũ của Ranpo và tin tức về những người liên quan đến đợt ủy thác lần này.

Không biết bây giờ Kishiro Keiko đang ở vùng nào. Cho đến khi vết thương hồi phục, Tanabe Kuniyo sẽ sống cùng con trai trong ngôi nhà

https://thuviensach.vn

Yukinoshita. Theo đúng lời hứa, toàn bộ kho sách do tiệm sách cũ Biblia thu mua. Bây giờ chúng đang được chất trong kho. Shioriko nói một nửa sẽ đem ra trưng bày ở Hội trao đổi sách cũ, phần còn lại sẽ bán dần dần ở tiệm và cả qua mạng.

Đằng tiệm Hitori, Inoue và Naomi ra sao thì tôi cũng không rõ. Nhưng Naomi vẫn đi làm ở đó. Mong sao chuyện hai người được suôn sẻ.

Tiếp theo, tôi nghe Shioriko kể đủ thứ về series Đội thám tử nhí, hào hứng về sự khác nhau giữa bản thảo viết trước chiến tranh và viết lại sau chiến tranh. Nhưng không nói tới mười tiếng đồng hồ đâu. Tối đa cũng chỉ chừng hai tiếng.

Dùng xong cơm tối ở một nhà hàng Ý không đắt lắm, Shioriko nói muốn đi vòng đu quay. Vòng đu quay lớn như chiếc đồng hồ khổng lồ là địa điểm nổi tiếng của Minatomirai. Nhưng khi chúng tôi đến nơi thì nó tạm ngừng hoạt động ban đêm do ảnh hưởng của động đất.

Cũng đã khá trễ nên chúng tôi quyết định đi dạo thêm chút nữa rồi về. Qua hết phố đi bộ, chúng tôi hướng về ga JR Sakuragicho. Tuy đường sắt cũ dã ngừng hoạt động nhưng vẫn còn đường ray trên mặt đất. Có lẽ là ngày thường nên hầu như không có bóng người.

Có lẽ do chút rượu uống ở tiệm ăn tối, nên chúng tôi có thể nắm tay nhau tự nhiên.

"Anh Daisuke, hôm nay anh có vui không?" Trong tâm trạng hưng phấn, Shioriko hỏi thẳng. Cô cũng nói mình tửu lượng kém nên có lẽ đã say rồi. Khi tôi trả lời là vui lắm thì cô phụ họa với giọng hân hoan. "Tôi cũng vui lắm! Rất vui!"

Sau đó cô chu môi, bắt đầu huýt sáo bằng giọng khàn khàn vụng về như mọi khi. Đây là thói quen hiếm khi xuất hiện ngoài lúc say sưa đọc sách.

https://thuviensach.vn

Trong đầu tôi hiện lên thắc mắc, rằng có vui hơn việc đọc sách không, nhưng tôi không hỏi thành lời.

Ngoài ra, tôi vẫn còn băn khoăn một điều. Lúc gặp Shinokawa Chieko ở gần lối vào đền Tsurugaoka Hachimangu, nếu tôi không gọi tên Shioriko thì sao?

Liệu cô có đuổi theo bản thảo của Ranpo như lời rủ rê của mẹ? Lần tới nếu lại có việc tương tự xảy ra, không biết lúc ấy cô có dừng bước? Hay sẽ đi mất hút giống như mẹ của mình?

Bây giờ Shinokawa Chieko đang ở đâu, chúng tôi không hề hay biết. Sau khi bị con gái từ chối, bà đi ngay ra ga Kamakura. Không biết bà có đuổi kịp người đàn bà chu du không phải cùng bức tranh vải mà là cùng bản thảo viết tay hay không?

Ánh mắt lạnh lùng như đâm vào tôi của Shinokawa Chieko lúc rời đi, có lẽ suốt cuộc đời tôi cũng không quên được. Bà nhìn mà như đang ghim tất cả ân oán về tôi vào kí ức.

Bây giờ nghĩ lại, tôi có cảm giác lý do duy nhất khiến người phụ nữ đó quay về Kamakura chính là Shioriko. Chắc chắn bà muốn có một cộng sự cống hiến toàn bộ kiến thức và suy nghĩ. Cộng sự đó lại là đứa con ruột thịt nữa thì không chê vào đâu được.

Kết quả là tôi đã cản trở dự định của bà, và có lẽ đã chuốc lấy sự hờn oán của người phụ nữ bí ẩn này. Một ngày nào đó, bà sẽ lại xuất hiện trước mặt chúng tôi. Nếu tôi cẩn thận thì có lẽ sẽ không gặp tổn thất.

Tôi cũng còn một điều nghi ngờ về bà, và sẽ sớm làm rõ với một ai đó.

"Anh Daisuke, anh có nghe không?"

https://thuviensach.vn

Shioriko hơi xoay mặt sang tôi. Do cái nạng hay sao mà trông tư thế của cô không được ổn định.

"Xin lỗi, cô nói gì nhỉ?"

"Nói rằng tôi muốn tới đây nữa."

Shioriko lặp lại lời nói với vẻ ngại ngùng, đoạn cúi mặt e thẹn. Cũng đã bớt say rồi, nhưng cả hai đều chưa có ý định rời tay nhau ra.

"Tôi cũng vậy."

Tôi đăm chiêu trong khi cảm nhận hơi ấm ở lòng bàn tay. Không phải lúc nào bàn tay này cũng nằm trong tầm với. Tôi cần phải truyền đạt điều mình đang nghĩ.

"Shioriko!"

Chúng tôi dừng lại ở chiếc cầu sắt nhỏ trên đường đi dạo. Đêm êm đềm không có gió xuân.

"Làm bạn gái tôi nhé!"

Mặc dù không trôi chảy bằng lúc cô giải đáp những bí ẩn, nhưng cuối cùng tôi cũng có thể thú thật lòng mình.

"Tôi đã luôn yêu em!"

https://thuviensach.vn

SHIORIKO VÀ DUNG NHAN HAI MẶT

Mikami En

www.dtv-ebook.com

Phần Kết

Buổi chiều, lúc đóng cửa, tiệm sách cũ Biblia trở nên yên tĩnh.

Tôi mang tiền lẻ trong quầy đến máy đếm tiền xu, ngẩng mặt nhìn đồng hồ.

Shioriko không có trong tiệm. Cô đã ra ngoài gặp kiến trúc sư để bàn bạc về việc sửa nhà chính. Mà không chừng, chính là do cô không muốn chạm mặt tôi. Từ khi tỏ tình, đã ba ngày trôi qua mà tôi vẫn chưa nhận được câu trả lời.

Shinokawa Ayaka chưa về vì đang sinh hoạt ở câu lạc bộ. Chỉ có mình tôi trong ngôi nhà này.

Đang nghĩ cũng sắp tới giờ về rồi thì ngoài tiệm vọng vào tiếng phanh xe đánh kít. Vài phút sau, ông Shida trong chiếc áo thun tay dài và gi lê giống hôm trước kéo cửa bước vào.

"Hoa anh đào ở chùa Engaku sắp tàn hết rồi... Chào, vẫn cái mặt u ám như mọi khi nhỉ!"

Ông vui vẻ nói rồi tiến lại gần quầy. Hôm nay ông không cầm gì trong tay cả. Vì ông đến đây để gặp tôi, nên cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

"Sáng nay về nhà thấy thư nhắn, tao sửng sốt quá chừng."

"Cháu xin lỗi, làm ông phải cất công tới."

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua tôi có ghé qua gầm cầu, nhưng ông Shida không có ở đó nên tôi đã để lại lời nhắn.

"Chuyện gì nào, chuyện gì mà chỉ muốn nói với tao thôi? Bàn chuyện gì?"

"Không phải là bàn ạ... Mà có thứ cháu muốn nhờ ông xem giúp một chút."

Tôi lấy trong ngăn kéo ra tấm thiệp nhỏ màu trắng gập đôi. Đây là tấm thiệp hôm qua tôi mượn ông Inoue ở tiệm sách Hitori.

"Đây là cái gì vậy? Thiệp Giáng sinh à?"

"Giáng sinh năm ngoái, Shinokawa Chieko đã gửi cái này cho chủ tiệm sách Hitori."

Tôi mở thiệp cho ông xem nội dung bên trong.

Gửi anh Taichiro Inoue,

Ở đó còn lạnh lắm nhỉ.

Khi nào gặp con gái tôi, anh đừng dọa nạt nó nữa nhé.

Cả cậu Gora Daisuke hiện đang làm tiệm cũng vậy, có vẻ là người đàng hoàng nên mong anh hòa thuận với cậu ấy.

Mà hình như cậu ấy không đọc được sách thì phải.

"Cái này không biết là sao nhỉ?"

"Từ năm ngoái, Ayaka đã liên tục gửi mail cho mẹ. Kể hết tình hình ở đây, như một dạng nhật kí vậy... Vì thế cháu đã nghĩ rằng mọi thông tin rò rỉ tới cô Chieko theo cách ấy. Nhưng giờ nghĩ kĩ thì thấy nội dung trong

https://thuviensach.vn

tấm thiệp rất lạ. Hôm nọ bọn cháu đã nói chuyện với ông trong bếp nhà chính, đúng không ạ? Và Ayaka không hề biết đến sự tồn tại của tiệm sách Hitori, nên không thể nào biết Shioriko và ông Inoue không ưa nhau được. Ít nhất thì Shinokawa Chieko cũng đã nhận tin tức từ một người khác."

Ông Shida ngây ra nghe tôi nói, nhưng tôi vừa ngừng lời thì ông xen vào bằng vẻ mặt khổ sở, "Tao không hiểu lắm nhưng... Chuyện đó cũng liên quan đến tao sao?"

"Vâng." Tôi gật đầu nói tiếp. "Chắc chắn là dạo gần đây cô Chieko cũng mới liên lạc với người đó. Bữa trước, bọn cháu nhận lời ủy thác của một người sống ở Yukinoshita..."

"A, con bé em ở tiệm này đã nói chuyện đó."

"Về sau cô Chieko cũng xuất hiện ở nhà ấy. Nhưng mà vào thời điểm chúng ta nói chuyện, hầu như không ai biết đến lời ủy thác. Những người ủy thác thì cũng có ẩn tình nên chỉ muốn giải quyết trong phạm vi liên quan thôi. Cháu đã băn khoăn suốt, không biết nó lộ ra từ người nào..."

"Tóm lại là ai? Tao ghét chuyện dài dòng chậm chạp lắm đấy."

"Là ông Shida!" Tôi trả lời. "Ông là nguồn tin thực sự của Shinokawa Chieko, đúng không? Vì hay ra vào tiệm sách Hitori, ông sẽ biết mối quan hệ giữa Shioriko và Inoue. Và bấy nay ông vẫn giữ liên lạc với cô Chieko, có lẽ là từ rất lâu trước khi cháu làm ở tiệm này."

"Ê!" Ông Shida trợn tròn thêm đôi mắt đang mở to. "Chú mày biết tao sống ở đâu mà. Ở gầm cầu đó. Đâu có điện thoại cầm tay. Làm sao liên lạc được với người không ở Nhật Bản chứ!"

"Ông chat hoặc gửi mail ở quán cà phê internet. Chẳng phải chính ông cũng nói hay dùng nó thay vì nhà tắm công cộng sao? Hôm trước ông nói phải tắm nên về gấp, là để liên lạc với cô Chieko, đúng chứ?"

https://thuviensach.vn

Bầu không khí im lặng bao trùm. Tôi chuẩn bị tinh thần chờ phản biện của đối phương.

Ông Shida nhìn chằm chằm vào một điểm, suy nghĩ rất lung. Chẳng bao lâu sau, ông lúng túng xoa cái đầu cạo trọc bóng loáng. Mặc dù tự mình điều tra, nhưng tôi cũng bán tín bán nghi. Ai mà ngờ được ông ấy và Shinokawa Chieko lại lén lút liên lạc với nhau.

"Khi xưa, tao cũng hay mua sách ở tiệm này. Mua theo danh mục, đặt hàng qua thư."

"Hả!"

Tôi lên tiếng. Vì sedori phải nắm vững thông tin hết mức có thể, nên việc ông Shida là khách hàng thường xuyên của tiệm sách cũ cũng không có gì lạ. Tôi chưa từng nghĩ ông ấy đã lợi dụng tiệm này. Nếu là khách hàng mua sách qua thư thì thuộc phần quản lý của Shinokawa Chieko.

"Vì thế mà ông thân với cô Chieko... ủa? Nhưng trong danh bạ khách hàng, cái tên Shida..."

"Thôi, đừng đi sâu vào chi tiết nhân thân. Vì không những ẩn giấu nhiều sự tình, tiệm này sẽ còn trở nên phức tạp đủ mọi kiểu nữa đấy."

Ông Shida khoe hàm răng trắng một cách đầy ngụ ý. Ra vậy, tôi nghĩ. Cái tên Shida không phải là tên thật.

"Nhưng tại sao ông lại nghe lời một người như thế?"

Shida đột ngột cau mày thành hình chữ bát, "Tao hiểu tâm trạng chú mày, nhưng đối với tao đó không phải 'một người như thế', mà là ân nhân."

"Ân nhân?"

https://thuviensach.vn

"Vì Chieko không còn ở đây nên tao cũng không mua sách cũ của tiệm này nữa. Tao gặp lại cô khoảng ba năm về trước. Có thể tao đã từng kể loáng thoáng rồi. Cả công việc và gia đình đều đã xảy ra đủ thứ chuyện... Nếu biết rõ sự tình, chắc trong mắt mấy đứa tao cũng sẽ thành một 'một người như thế' đấy. Tóm lại là, tao trở nên chán đời và buông bỏ toàn bộ đi sang Đài Loan."

"Đài Loan?"

"Có liên quan đến người quen cũ. Giải thích sơ thôi, nhưng kết cục là vì kẻ đó mà tao bị cuốn vào rắc rối. Tao cần một ít tiền, nhưng bấy giờ không thể trả được. Vào lúc tiến thoái lưỡng nan, tao bất ngờ gặp Chieko... Cô đã nghe tao nói chuyện rất lâu. Và không nói một lời, cô đưa cho tao số tiền cần thiết, vé máy bay lượt về và một quyển sách quý mà cô giữ gìn từ lâu."

"Sách ạ?"

"Chú mày cũng biết mà. Cuốn Người đi mót lúa - Thánh Andersen, của Koyama Kiyoshi."

Tôi không nói được gì. Đó là quyển sách mà ông Shida rất quý. Nó vốn là sách của Shinokawa Chieko à? Chúng tôi đã lùng tìm quyển sách mà không biết nó vốn là sách của người phụ nữ ấy.

"Thế khi quyển sách bị lấy cắp... Lý do ông kể chuyện đó với tiệm này là để bắt bọn cháu tìm phải không? Vụ việc cũng được sắp đặt..."

"Lấy đâu ra! Chỉ là ngẫu nhiên thôi." Shida phẩy tay thật mạnh trước mặt mình. "Vốn dĩ tao không biết rõ Shinokawa Chieko đã làm những gì ở tiệm này... Dĩ nhiên kể cả chuyện con bé chủ tiệm có 'tài năng' giải quyết rắc rối nữa. Người khuyên tao nhờ Biblia trợ giúp tìm sách chính là Chieko đấy. Tao rất biết ơn mấy đứa vì đã mang sách về cho tao, nhưng dư vị không dễ chịu lắm. Bởi thế tao đã có lời khuyên chú mày. Tao nghĩ rằng tài

https://thuviensach.vn

năng đặc biệt quá rồi cuối cùng cũng bỏ nhà ra đi như Shinokawa Chieko thôi."

Vậy ra, ông Shida khuyên tôi là do đã có tấm gương tày liếp của Chieko, mà tôi lúc đó chưa thể hiểu được.

"Không thể nói Chieko tốt hoàn toàn... Nhưng tao nghĩ cô cũng không phải là người xấu. Tao không biết mấy đứa sẽ tiếp nhận sự thật thế nào, nhưng việc cô nhờ tao cũng là bình thường mà. Cô muốn tao khi có thời gian rảnh thì qua xem tình hình nhà Shinokawa và báo cho cô biết thôi. Thỉnh thoảng Chieko cũng liên lạc với chồng, nhưng nghe nói anh chồng đã giấu biến bệnh tật của mình. Chieko cũng lo lắng những mặt khác của gia đình nữa nên muốn có thông tin. Tao nghĩ mong muốn đó không phải là quá đáng, nên đã nhận lời."

Một khía cạnh tôi chưa từng biết về Shinokawa Chieko giờ đã hé lộ. Thì ra bà vẫn liên lạc với chồng mình. Thì ra bà vẫn chưa ly hôn, nên đến bây giờ vẫn giữ họ Shinokawa.

"Nhưng, chẳng phải cô Chieko đã ngó lơ tin nhắn của Ayaka sao? Nếu thực tâm lo lắng thì ít ra cũng phải trả lời..."

"Chú mày động não thêm một chút đi." Shida nói với vẻ mặt ngán ngẩm. "Chieko bỏ nhà ra đi đã được mười năm rồi. Cô con gái bắt đầu gửi mail lâu lắm cũng từ năm ngoái năm kia thôi. Sau một khoảng thời gian dài biền biệt như thế, rất có thể Chieko quên kiểm tra mail ở địa chỉ đó."

"À." Nghe giải thích thì cũng hợp lý đấy. "Nghĩa là không đọc phải không?"

"Ban đầu đây là địa chỉ mail lập ra để nhận thư của con gái. Vì không dùng cho công việc nên hẳn rằng Chieko không kiểm tra thường xuyên. Vào trước ngày về nhà này, có lẽ cô ấy đã vội vàng đọc hết những mail tồn trong máy chủ. "

https://thuviensach.vn

"Mẹ đọc hết đấy... Nhưng vì một số nguyên nhân nên không thể viết mail trả lời." Khi được hỏi là có thường đọc mail không thì Shinokawa Chieko đã không trả lời thẳng. "Một số nguyên nhân" chỉ đơn giản là việc không biết có mail gửi tới.

"Thì cứ nói thật ra chứ?"

"Có lẽ Chieko nghĩ biện minh này nọ lại giống lý do lý trấu. Bản thân cô cũng hiểu được tính nghiêm trọng của việc bỏ nhà ra đi suốt mười năm trời chứ. Cô cũng nghĩ cho gia đình theo cách riêng của mình đấy."

Hình ảnh Shinokawa Chieko lúc rủ rê Shioriko đi theo hiện lên trong đầu tôi. Cả ánh mắt lạnh lùng như dao bà ném vào tôi nữa. Có thể bà nghĩ cho gia đình thật, nhưng cách nghĩ khá khác biệt với người bình thường, bắt nguồn từ một cảm xúc quá mạnh mẽ, quá dữ dội.

"Rốt cuộc là tại sao bà ấy lại rời khỏi đây? Nếu như lo lắng cho gia đình thì..."

Khi tôi hỏi, ông Shida nhìn lảng đi chỗ khác như để lẩn tránh câu trả lời.

"Ông biết không ạ?"

"Tao không biết rõ ràng... Nhưng đừng có nói với ai đấy. Tạm thời tao bị bắt phải giữ bí mật."

Tôi im lặng gật đầu.

"Nguyên nhân là sách đấy."

"Sách ạ?"

Tôi buột miệng hỏi lại. Ông Shida "ừ" một tiếng.

https://thuviensach.vn

"Cô nói đi để theo đuổi sách. Một quyển sách cũ quý giá mà khi lòng và đời còn bình yên thì còn chưa có được. Nghe nói đến giờ cô vẫn đang tìm kiếm nó."

Tiếng chuông báo ở gác chắn tàu vang lên, chúng tôi ngừng nói chuyện.

Một lát sau, tàu điện từ từ trườn vào sân ga lồng ánh vàng cam của vầng mặt trời sắp tắt.

Bên ngoài tiệm, không gian cứ tối dần.

https://thuviensach.vn

SHIORIKO VÀ DUNG NHAN HAI MẶT

Mikami En

www.dtv-ebook.com

Lời Bạt

Khi viết xong tập 3, tôi đã quyết định tập tiếp theo sẽ viết về Edogawa Ranpo. Vì khuôn khổ từng chương là không đủ, nên tôi sử dụng toàn bộ dung lượng của tập này cho chủ đề ấy. Tôi cứ nghĩ đơn giản là Ranpo không xa lạ gì với mình, nên mãi sang hè mới chính thức nghiên cứu tư liệu.

Trong phần lời bạt của quyển trước tôi có ghi là "Có lẽ mùa đông truyện sẽ xong", dự định xuất bản vào tháng Mười hai. Chắc vì tôi tính toán rằng đầu thu sẽ viết xong chăng?

Và bây giờ, thời điểm tôi viết lời bạt này là tháng Giêng... Đây cũng là tập khiến tôi mất nhiều thời gian nhất.

Không ít người khi nghĩ về Ranpo đều cho rằng "không phải là tác giả hoàn toàn xa lạ". Tôi cũng có cảm giác ông là một tác giả quen thuộc từ xưa, luôn tồn tại đâu đó trong kí ức. Cuối cùng tôi phải thấy xấu hổ vì sự thiếu hiểu biết của bản thân, bởi khi nghiên cứu thì mới bắt gặp toàn những giai thoại thú vị mình chưa biết đến bao giờ. Đối với tôi, khoảng thời gian ngụp lặn trong tư liệu là khoảng thời gian vui vẻ không thể nào quên, giá kéo dài mãi ra được thì tốt.

Dù gì sách cũng đã đến lúc xuất bản. Việc còn lại chỉ là cầu mong các độc giả cảm thấy đây là một tập truyện thú vị.

https://thuviensach.vn

Từ khi xuất bản tập 1 Biblia đến nay đã gần hai năm. Môi trường xung quanh tôi thay đổi rất nhiều bởi liên tục có những chuyện vui như quảng bá hoặc bán bản quyền ra nước ngoài... Mặc dù vậy, các thao tác của công việc này hoàn toàn không thay đổi. Đó là thu thập thông tin ban đầu, xây dựng cốt truyện, viết, chỉnh sửa. Những thao tác nhỏ nhặt mà tỉ mỉ.

Dẫu vậy, tôi rất cảm kích vì có thể kiếm sống nhờ viết sách trong thời đại đầy biến động khó đoán định tương lai thế này. Từ đây về sau tôi cũng sẽ văn cố gắng làm việc chăm chỉ và cẩn thận.

Ở tập 4, tôi đã nhận được sự giúp đỡ của rất nhiều đơn vị và cá nhân. Đặc biệt là Trung tâm nghiên cứu văn hóa đại chúng tưởng niệm Edogawa Ranpo trường Đại học Rikkyo, nhà sách Yagi, cùng viện bảo tàng chìa khóa và két sắt đã cho tôi biết nhiều điều quý báu, tôi xin chân thành cảm ơn.

Câu chuyện về tiệm sách cũ Biblia đã đi được nửa chặng đường. Nếu được các độc giả đồng hành đến cuối cùng, tôi sẽ rất lấy làm hạnh phúc.

Mikami En

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Tập 4: Shioriko Và Dung Nhan Hai Mặt
Mở Đầu
Chuyện Thứ Nhất
Chuyện Thứ Hai
Chuyện Thứ Ba
Phần Kết
Lời Bạt

https://thuviensach.vn